

Şanlı Ölüm Orucu Direnişi 547. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2002/15 (55) ● 20 Nisan 2002 ● 3 Euro

**Cenin'de, tüm Filistin'de yıkım
ve katliam!...**

Dün Hitler Almanya'sı, bugün Şaron İsrail'i!...
Dün Naziler, bugün Siyonistler!...
Dün Yahudiler, bugün Filistinliler!...

Filistin direniyor!

Direnen Filistin kazanacak!

İÇİNDEKİLER

ABD'nin İsrail'le suç ortaklığı.	3
Cenin'de katilam ve direniş!	4
Cenin ilk değil.	5
Cenin'in ölümsüz kahramanları... ..	6
Filistin halkıyla dayanışma eylemleri sürüyor....	7
1 Mayıs'ta alanlara çıkalım, mücadeleyi yükseltelim!	8
Avrupa'da Filistin halkıyla dayanışma eylemleri.	9
"Onur duygusunu yitiren insan özgür olamaz..."	10
Ortak, kararlı ve coşkulu bir eylem....	11
Hakların güvencesi örgütlü mücadeledir!	12
Ey Şaron, sözüme kulak ver!	13
İntifada'yı küreselleştirmek için Filistin Direnişi'nin dersleri.	14-15
(orta sayfa)	14-15
Sınıf eksenli 1 Mayıs çalışması.....	16
1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!.....	17
1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkalım!	18
1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olalım!.....	19
"Kurul inançsızlığın ve teslimiyetin bir göstergesi olmuştur..."	20
İtalya'da milyonlarca işçi genel grev yaptı.....	21
Darbenin çatlağından bakınca	22
Tasfiyecilikte final!.....	23-24
Hedefe kilitli bir ateşli yürek	25
Mamak İKE Nisan ayı etkinliklerinden.....	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/15 (55) • 20 Nisan 2002
Fiyatı: 3 Euro
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

1 Mayıs'a 10 gün kadar bir süre kaldı. Bu zamanın en verimli biçimde değerlendirilmesi gerektiği ise çok açık. Bir süredir tüm çalışmalar kitlesel ve güçlü bir 1 Mayıs hedefine yönelmiş durumda. Merkezi ve yerel materyallerin en geniş kitlelere ulaştırılması çabasıyla, katılımın örgütlenmesine kadar bir dizi görev devrimciler tarafından belirli bir başarıyla yürütülmekte.

Ne var ki, tek başına 1 Mayıs'a kilitlenmiş bir çalışma, güçlü bir 1 Mayıs için asla yeterli olmayacaktır. 1 Mayıs özel ve büyük bir gündür. Bu nedenle de daha parçalı ve yerel eylemlerle desteklenen bir ön süreç, 1 Mayıs hazırlığının en etkili araçları arasında sayılmalıdır.

Dolayısıyla, devrimciler, 1 Mayıs'a doğru evrilen süreçte gerçekleştirilen her işçi ve emekçi eylemine, her ilerici-demokratik harekete müdahalede daha aktif olmak; bunu, her zamanki olağan bir görev olmanın ötesinde, 1 Mayıs faaliyetinin bir aracı olarak görmek ve gereklerini yerine getirmek durumundadırlar.

1 Mayıs'ı karşılayan aylar, haftalar ve günler, her zaman "devrimci bahar" adına layık yıldönüm etkinlikleri ve eylemlerle geçmekle birlikte, bu yıl, daha geniş kitleleri etkileyen ve harekete geçiren gelişmeler söz konusudur. Ortadoğu'da yaşananlar, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de kitle mücadelesinin önünü açmış durumdadır. Üstelik bu konuda kitleleri mücadeleye sevk eden güncel, iktisadi talepler değil, siyasal nedenlerdir.

İsrail'in Amerikan destekli saldırıları ve Filistin halkı üzerinde estirdiği azgın terör, Türkiye'de de işçi ve emekçi kitleler ve gençlik içinde anti-emperyalist/anti-faşist eğilimleri güçlendirmiş, sokakları ve alanları yeniden ısıtmış durumdadır. İsrail protestoları için alanlara çıkmaya başlayan kitleler, giderek, epeyce soğutulmuş bulunan kendi özgün sorunları ve talepleri için de harekete geçmeye başlamıştır. Geçtiğimiz hafta boyunca, kamu işçilerinin tasfiyelere karşı, üniversite gençliğinin YÖK'e karşı eylemleri gerçekleştirildi. 1 Mayıs'a kadarki 10 gün boyunca da büyük olasılıkla benzer eylemlerin devam etmesi gerekiyor.

1 Mayıs ise, açıktır ki, bu eylemlerin doruğunu oluşturacaktır.

1 Mayıs'ın rengini belirleyecek olan, biraz da, bu ön süreçte gerçekleştirilen eylemlerdir.

Dolayısıyla, 1 Mayıs alanlarında öne çıkarılacak talepler, şimdiden netleşmiş durumdadır: Kitleler, içte özelleştirme ve işsizleştirmelerde ifadesini bulan iktisadi-sosyal yıkıma, yasaklara ve baskılara karşı; dışta emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı biriken öfke ve kinlerini 1 Mayıs'ta bir kez daha ortaya dökerek, taleplerini duyurmaya çalışacaklar. İşçi ve emekçi kitlelerin güncel ifadeleriyle ortaya koyabildiği bu taleplerin, siyasal olarak biçimlendirilmesi, ifadelendirilmesi ve yeniden kitlelerin önüne konması ise devrimcilerin görevi.

1 Mayıs alanında, taleplerin bu siyasal ifadeleriyle kitlelere bir kez daha ulaştırılması, bunlar aracılığıyla çözümlerin de gösterilebilmesi gerekiyor. Bunun içinse, 1 Mayıs faaliyeti kapsamında, alanda duruş ve konumlanışın daha titiz biçimde ve önceden planlanması, planlara riayet edilmesinin güvence alınması vb. gerekiyor.

Program sorunları üzerine konferanslar Bağımsızlık ve Devrim

H. FIRAT

Program sorunları
üzerine konferanslar

**Bağımsızlık
ve
Devrim**

Program sorunları üzerine konferanslar • İstanbul • 20 Nisan 2002

ISBN 975 945 000 0

ABD'nin İsrail'le tarihsel suç ortaklığı

Siyonist savaş makinasının arkasında her zaman ABD emperyalizmi var

"Tarihte çok az ülke İsrail'in ABD'ye bağımlılığına eş değer bir bağımlılık yaşamıştır. İsrail'in en önemli silahları ABD'den gelir -bunlar ya hediye olarak gelir, ya da uzun vadeli, düşük faizli borç olarak. Borç olanların da çok azı geri alınır.

"İsrail'in varlığı Washington tarafından sağlama alınmıştır ve paraca da oradan desteklenir. Amerikan silahları olmasa İsrail, Başkan Reagen'in vaat ettiği olduğu nicel ve nitel avantajı kaybeder. Ekonomik destek olmasa İsrail'in itibarı yok olur, ekonomisi çöker."

"Başka deyişle, İsrail sadece Washington'un dediklerini yapar. Washington'un sözsüz onayı olmasa hiçbir askeri harekate girmeye cesaret edemez. Girdiği zaman ise bütün dünya bunun yine Washington'un sözsüz onayıyla yapıldığını bilir."

Bu sözleri Ralp Schoenman, "Siyonizmin Gizli Tarihi" isimli kitabında *, Ağustos '82 tarihli bir Amerikan dergisinden aktarıyor. Bu tarih, bugünkü türden bir soykırıma dönüşen İsrail'in Lübnan işgaline denk geliyor. İsrail'in ABD destekli savaş makinasını harekete geçirerek Haziran 1982'de başlattığı bu vahşi saldırının yalnızca ilk haftasında 10 bin Filistinli katledilmiş (harekatın sonunda bu sayı 17 bin kişiye ulaşacaktı), 600 bin Filistinli ve Lübnanlı ise evsiz bırakılmıştı. Yıkım ve katliam saldırısının arkasında bugünkü gibi ABD, başında ise dönemin milli savunma bakanı olarak yine Şaron vardı. Binlerce Filistinli çocuk ve kadının hayatına malolan ve Şaron'a tüm insanlık nezdinde "Beyrut kasabı" sıfatını kazandıran Sabra ve Şatilla katliamları da bu soykırım hareketinin bir parçasıydı.

Lübnan işgalinin ardından ve Beyrut kuşatmasının doruğunda kaleme alınmış yukarıdaki sözler, öyle anlaşılıyor ki, yaşanan yıkım ve vahşete ABD'nin dolaysız suç ortaklığına işaret etmek içindir.

Powell'in gezisinin gerçek amacı ve işlevi

Bugün de aynı gerçekle karşı karşıyayız. Tam bir kesinlikle söyleyebiliriz ki, İsrail'in Batı Şeria'daki Filistin kentlerine yönelik başlattığı ve dördüncü haftasına girmiş bulunan saldırı ABD ile birlikte kararlaştırılmış, planlanmış ve uygulamaya konulmuştur. İşgal ve katliamın ilk gününden itibaren ABD'nin izlediği çizgi bu konuda herhangi bir kuşkuya yer bırakmamaktadır. ABD başından itibaren sürmekte olan askeri harekatı "İsrail'in kendini savunma hakkı" adı altında mazur göstermeye çalışmış, bu arada kendi rolünü gizlemek ve dünya kamuoyundaki tepkileri yatıştırmak için de, İsrail'e ikiyüzlü "itidal" tavsiyelerinde bulunmuştur.

Dışişleri Bakanı Colin Powell'in "fiyasko" olarak nitelenen 10 günlük Ortadoğu gezisi de gerçekte tümüyle bu desteğin ve suç ortaklığının bir parçası ve açık bir göstergesidir. Bu gezinin zamanlamasına ve seyrine bakıldığında, tamı tamına İsrail'in işgalin başında açıkladığı takvimle örtüştüğü görülür. Powell'in gezisini fiyasko olarak niteleyenler, gerçekte bununla gezinin gerçek amacını ve işlevini gizlemekte, Filistin halkına yönelen yıkım ve vahşet saldırısında ABD'nin oynadığı dolaysız rolü, onun siyonist İsrail'le suç ortaklığını gizlemektedirler. Powell'in gezisi, arsızca planlanmış bir mizansendi ve tüm işlevi İsrail vahşetine gerekli zamanı kazandırmaktı. Bunun böyle olduğunu, gezinin daha ilk durağında, soydan bir Amerikan işbirlikçisi olan Fas Kralı bile Powell'a açıkça söylemek durumunda

kalmıştı.

Buradan bakıldığında, fiyasko olarak nitelenen gezinin, dünya kamuoyunu günlerce oyalayarak ve Filistin yönetiminde temelsiz umutlar yaratarak, işlevini fazlasıyla yerine getirdiğini söylemek mümkün. İlla bir başarısızlıktan sözedilecekse, bu, İsrail'in savaş makinasıyla yaptığını siyasal sonuçlarına vardişamamak, yani Arafat'ı bir boyun eğişe razı edememek noktasındadır. Fakat Filistin direnişinin kazandığı kapasite ve kararlılık düşünüldüğünde, böyle bir sonuç zaten mümkün değildi. Olayların bu aşamasından sonra, Arafat ve temsil ettiği Filistin yönetimi bunu yapmaz, dahası istese de yapamaz.

İsrail'le suç ortaklığının ABD'ye siyasal faturası

Fakat elbette İsrail'in yıkım ve katliamlarla dolu tarihine yeni bir sayfa ekleyen son saldırıya ABD emperyalizminin bu çıplak desteği ona büyük bir siyasal faturaya malolacaktır. Ünlü Brzezinski de, 7 Nisan tarihli yorumunda, "Amerikanın politikalarının tek taraflı ve riyakar olduğu konusunda neredeyse küresel bir fikir birliği var" derken, bir bakıma bu faturaya işaret etmiş olmaktadır.

ABD'nin siyonist vahşete suç ortaklığı ve açık desteği, halkların ona öfkesine ve nefretine yeni boyutlar eklemiş, Ortadoğu'daki en sadık işbirlikçileri karşısında bile güç durumda bırakmıştır. Eğer Fas Kralı ABD riyakarlığını diplomatik bir dille de olsa açığa vuruyorsa, eğer Hüsnü Mübarek gibi sadık bir Amerikan uşağı Colin Powell'la randevusunu iptal edebilecek kadar ileri gidebiliyorsa, resmi Arap basını bile Powell'ı bir arabulucu değil fakat "İsrail ulağı" ve "Şaron'un emireri" olarak niteleyebiliyorsa, bütün bunlar İsrail'le suç ortaklığının ABD'ye çıkardığı siyasi ve diplomatik faturaya bir göstergedir. Cenin'de ve öteki kentlerde bütün dünyanın gözleri önünde duran savaş ve insanlık suçlarının BM tarafından incelenmesini bile veto edeceğini açıklamış olan ABD yönetimi, böylece İsrail'le suç ortaklığının yeni bir örneğini sunarak, maskesini iyice düşürmektedir.

Emperyalist dünyanın siyasal ve ahlaki iflası

Bu bizi, yiğit Filistin halkının, siyonist savaş makinasının son saldırısı karşısında yeni bir örneğini verdiği kahramanca direnişinin tüm dünya halklarının hanesine yazılan yeni bir siyasal başarısına getiriyor. Geliştirdiği soluklu direnişle emperyalist ve siyonist politika ve planları altüst eden, bu arada Irak'a yönelik bir emperyalist müdahaleyi de geciktirip zora sokan Filistin halkı, tam da bu nedenle, ABD destekli bugünkü vahşi yıkım ve katliamın hedefi haline geldi. Fakat onun büyük acılarıyla ödemek durumunda kaldığı bu yeni bedel, ABD önderliğindeki emperyalist kampın özellikle son 10 yıldır "insan haklarını korumak" ve "etnik soykırımı engellemek" adı altında sahnelediği riyakarlıkların içyüzünü de tüm çıplaklığıyla gözler önüne serdi.

Bu emperyalist kampın yeni bir siyasal ve ahlaki iflasıdır. Lahey'de Miloseviç'i "savaş suçlusunu" olarak yargılayanların maskesi artık düşmüştür. Silahsız ve savunmasız bir halk yıkım ve katliamdan geçirilirken, tarihin en büyük savaş ve insanlık suçlarından biri tüm dünyanın gözleri önünde işlenirken olup biteni soğukkanlılıkla seyredenler, dahası açıktan ya da örtülü olarak destekleyenler, bundan böyle dünkü argümanlarını kullanarak emperyalist müdahalelerde bulunmakta eskisi kadar rahat olamayacaklardır. BM

kararlarına uymuyor diye Irak'a karşı savaşa hazırlananların, kurulduğundan beri hiçbir zaman uymadığı BM kararlarını son saldırı karşısında da kabaca reddeden siyonist İsrail'e gösterdikleri anlayış, buradaki riyakarlık ve çifte standart, elbette dünya halklarınca ibretle izlenmektedir.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki koçbaşı

Filistin'de siyonist ideoloji ve ilkelere dayalı bir devletin kuruluşu yüzyılın başından itibaren İngiliz emperyalizminin Ortadoğu'ya ilişkin stratejisinin bir parçası olarak gündeme gelmiş ve İkinci Dünya Savaşı sonrasında uygun atmosferinde bu proje hayata geçirilmiştir. Proje İngiltere kaynaklı olsa da, savaş sonrasında dünya jandarmalığının ve dolayısıyla Ortadoğu hakimiyetinin el değiştirmesiyle, onu tüm sonuçlarına vardişamak ABD'nin payına düşmüştür. Siyonist İsrail devleti, petrol bölgesi olan ve ayrıca da büyük bir stratejik önem taşıyan Ortadoğu'da, ABD emperyalizminin en büyük dayanağı olmuş ve gerekli olduğu her durumda bir koçbaşı olarak kullanılmıştır.

Bundan dolayıdır ki, bugüne kadar ABD tarafından her yolla desteklenmiş, kesintisiz bir biçimde en cömert yardımlarla ödüllendirilmiştir. ABD son 50 yılda bu küçük nüfuslu ülkeye yüz milyar doların çok üzerinde bir karşılıksız yardım vermiştir. İsrail bugünkü savaş makinasını, 400'ü bulduğu söylenen nükleer bombalarını, iktisadi ve teknolojik düzeyini, özetle tüm gücünü beslemesi olduğu ABD emperyalizmine borçludur. O bu gücünü Filistin halkını topraklarından sürmek, savaş, işgal ve sömürgeci yerleşimler yoluyla topraklarını genişletmek için kullandı ve kullanıyor. O bu gücünü tüm Ortadoğu halklarına, yanı sıra ABD'ye karşı ya da mesafeli duran devletlere karşı bir tehdit ve saldırı aracı olarak kullandı, kullanıyor. Özetle siyonist İsrail, ABD merkezli emperyalist kampın Ortadoğu çıkarlarının bekçisi ve vurucu gücüdür.

Bu nedenle de İsrail siyonizmine karşı mücadele ancak tutarlı anti-emperyalist bir çizgiye oturursa, gerçek anlamını ve hedefini bulur ve başarıya ulaşma şansı kazanır. Bu, ilkel yahudi düşmanlığına karşı da temel önemde bir ayırım noktasıdır. Anti-semitizm her zaman gerici egemen sınıfların bir silahı olmuştur ve tam da halk kitlelerinin dikkatini devrimci çözümlerden saptırmak, sahte hedeflere yöneltmek için kullanılmıştır. Bu nedendir ki emperyalizme ve siyonizme karşı mücadele anti-semitizme karşı mücadeleden ayrılamaz.

Komünistler ve tüm devrimciler için siyonist İsrail'e karşı mücadele dünya ölçüsünde emperyalizme karşı verilen mücadelenin bir parçasıdır. Yahudi işçi ve emekçileri, bugünün ağır ortamında bile seslerini cesaretle yükseltebilen ilerici-devrimci Yahudi aydınları, bu mücadelenin asli uncurları arasında yer almaktadırlar. Onlarla birleşmek ve dayanışmak, bugünün bulanık ve çift yönlü saptırmalara uygun ortamında her zamankinden daha önemlidir.

* Yahudi kökenli bir Amerikalı marksist olan Ralph Schoenman'ın bu kitabını (Kardelen Yayınları, 1992) okurlarımıza özellikle öneriyoruz. Siyonist İsrail'in bugünkü politikalarını daha geniş bir tarihsel perspektifle ve arka plan içinde kavramak bakımından son derece önemli bilgiler içeren ve büyük yararlar sağlayan bir kitaptır bu.

SY Kızıl Bayrak

Cenin'de katliam ve direniş!

Cenin mülteci kampının yakınındaki bir köyde yaşayan Deya el-Ahmed: "Cenin'de direnen savaşçılarla gurur duyuyorum.

Çocuklarım onların hikâyesini anlatacağım, onlar da kendi torunlarına anlatacaklar."
(The Independent)

İsrail'in Filistin halkına karşı başlattığı işgal, kuşatma ve katliam operasyonu üçüncü haftasına girdi. Bu süre içinde işgal edilen Filistin kentleri İsrail savaş makinası tarafından tam anlamıyla harabeye çevrildi. Her türlü ağır silah kullanılarak yakılıp yıkıldı. Yüzbinlerce Filistinli yaşamaları için gerekli her türlü imkandan mahrum bırakılarak evlerine hapsedildi.

İşgal ve kuşatmaya karşı direnen Filistin halkı tam bir kıyımdan geçiriliyor. Son 15-20 gün içinde İsrail ordusu en az bin Filistinli'yi katletti. Tedavi imkanlarından yoksun binlerce yaralı, İsrail ordusu tarafından tutuklanıp toplama kamplarına götürülen en az 5 bin Filistinli ve sayısı belli olmayan kayıplar, siyonist vahşetin yarattığı kanlı tablonun öteki boyutları.

Cenin'de büyük katliam

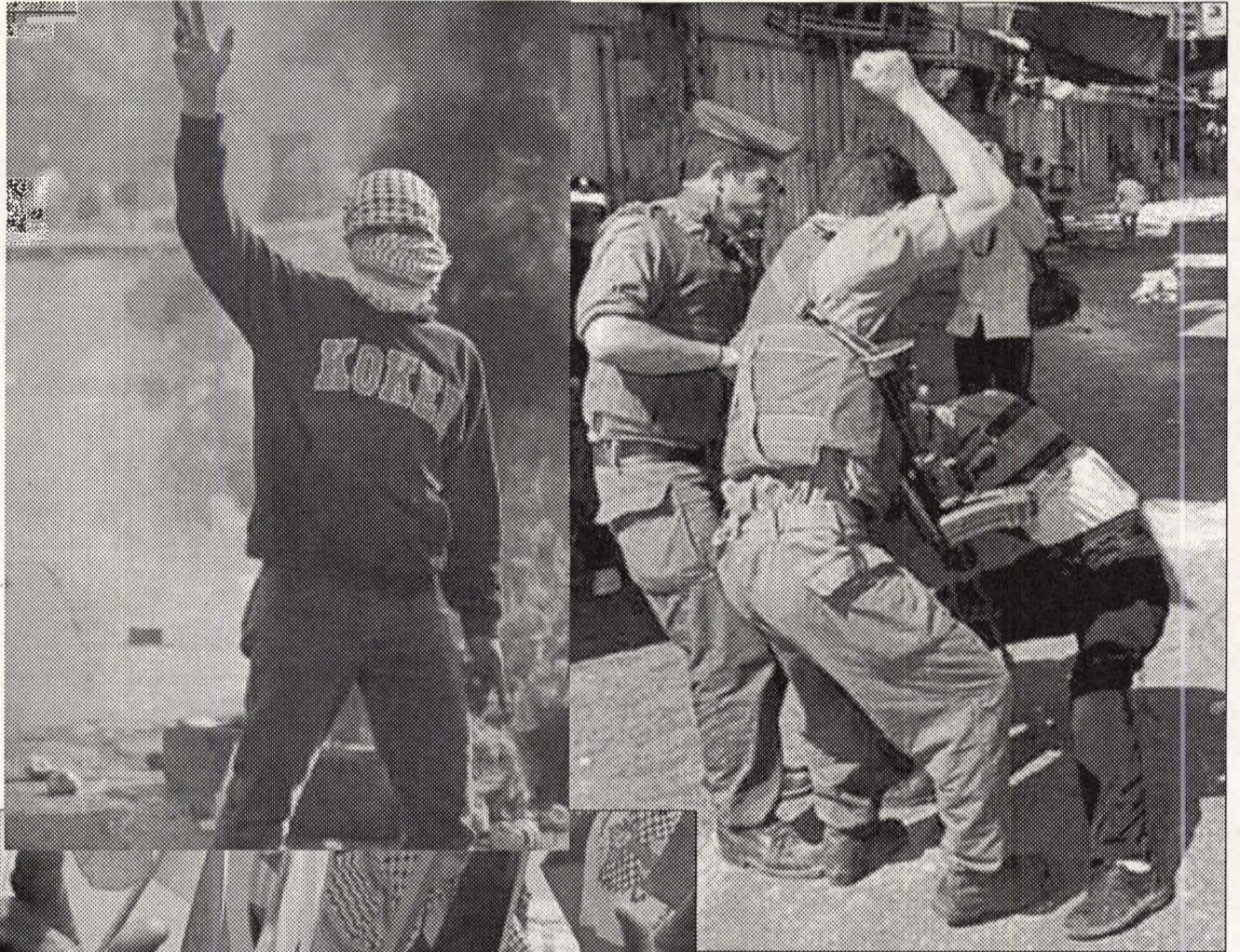
Şüphesiz ki İsrail ordusunun gerçekleştirdiği en büyük katliam, işgale karşı direnişin en güçlü olduğu Cenin mülteci kampında yaşandı. Yüzlerce tank ve binlerce askerle Cenin mülteci kampına saldıran İsrail ordusu, ortaya konan büyük direniş nedeniyle tam 9 gün boyunca kampa hakim olamadı. Cenin halkı siyonist işgal güçlerine karşı ev, sokak sokak direndi.

Direniş karşısında pervasızlaşan İsrail ordusu, Filistin halkının çok iyi bildiği o katliamcı yüzünü bir kez daha gösterdi. Nüfusunun yarısını 18 yaşından küçüklerin oluşturduğu kamp, günlerce, en ağır silahlarla bombalandı. Nihayet kuşatmanın son günlerinde yoğun ateş desteğiyle kampa giren tanklar ve buldozerler, 15 bin kişinin yaşadığı kampı tamamen enkaz, taş ve moloz yığına dönüştürdü. Kamptaki yüzlerce ev, tankların geçebilmesi için yıkıldı.

Katliamın bilançosu henüz kesinleşmiş değil. Fakat Filistinli kaynaklar ve kamptan sağ kurtulanlar, büyük çoğunluğu sivil en az bin kişinin İsrail ordusu tarafından öldürüldüğünü söylüyorlar.

Filistin Enformasyon Bakanı Yaser Abdurabbo, İsrail tarafından Cenin'de 900 Filistinli'nin katledildiğini açıkladı. İsrail'in kazdığı toplu mezarlara Cenin mülteci kampında katlettiği yüzlerce Filistinli'yi gömdüğünü, bunlardan yarısının kadın ve çocuk olduğunu, İsrail'in bunu gizlemek için mülteci kampına giriş-çıkışlara izin vermediğini belirtti.

Tanıkların anlatımları da aynı yönde. Buna göre bina yıkıntılarının altında hala yüzlerce ceset var. İsrail askerlerinin cesetleri ve yaralıları hasarlı binalara doldurduktan sonra onların üzerlerine yıktıkları, tanklar ve buldozerlerle bu yıkıntıların düzlenerek cesetlerin gizlendiği anlatılıyor. Dolayısıyla katliam

sonucu ölen Filistinlilerin sayısının şu an ortaya çıkan rakamların çok üzerinde olduğu anlaşılıyor. Kızılay, Kızıllaç gibi insani yardım kuruluşlarının açıklamaları ve kampa girebilen az sayıda gazetecinin aktardıkları da, burada sistemli bir katliam yapıldığını ortaya koyuyor.

Büyük direnişin siyasal önemi

Dünya Cenin katliamıyla sarsıldı. İsrail ordusunun burada sergilediği vahşet bütün dünyada büyük bir tepki topladı. Fakat burada bir noktayı gözden kaçırmamak gerekiyor. Bu, Cenin'deki Filistin halkının siyonist barbarlığa karşı sergilediği direnişin görkemidir.

İşgal ve katliama karşı sergilenen soylu direniş ve özgürlük uğruna en büyük bedellerin göze alınmış olması gerçeği, Filistin halkının geleceği açısından en az katliamın kendisi kadar büyük bir önem taşımaktadır.

Bugün daha çok yaşanan katliam gündemde. Fakat kim ne derse desin, Batı Şeria'daki Cenin mülteci kampı, ileride, yaşanan katliamdan ziyade burada sergilenen direnişle anılacaktır. Filistin halkı, çocuklarına ve torunlarına şu son 20 günde yaşananları anlatırken, en fazla Cenin'den, burada İsrail tanklarına ve helikopterlerine karşı ellerindeki tüfeklerle, taşlarla direnenlerden söz edecektir. Nasıl ki bundan 27 yıl önce gerçekleşen Tel El Zaatar Direnişi Filistin halkının dilinde hala bir efsanedir ve gururla anlatılır, Cenin de öyle olacaktır. Filistinli çocuklar direniş tarihinin bu yeni sayfasını da onur duyarak okuyacaklardır.

Bunun ne anlama geldiğini ise en açık şekilde İsraili bir yazar dile getirmiş bulunuyor:

"Cenin yakınlarındaki küçük mülteci kampında, Filistinli değişik gruplar, bütün Arap uluslarının kalplerine kazınacak büyük bir savunma muharebesi verdiler... Cenin'de ve Arafat'ın Ramallah'daki karargahında yaşanan efsaneler, yeni Filistin ulusunun ruhunu oluşturacak." (Uvi Avnery/ Guardian)

Emperyalist barış oyunları ve siyonist barbarlıkla teslim alınamayan Filistin halkı kendi geleceğini inşa ediyor. Ödenen bedeller ve sergilenen direnişler, özgür geleceğin habercileri ve yapıtaşları oluyor.

Özgürlüğü için büyük bedeller ödemesini bilen Filistin halkı devrimci bir siyasal önderlik yaratmayı da bir gün mutlaka başaracaktır. Ödediği bedellerin karşılığını da işte ancak o vakit alabilecek, özgürlüğünü ancak o zaman güvenceleyebilecektir. Direnen Filistin mutlaka kazanacaktır.

Siyonist katliam geleneğinden sayfalar...

Cenin ilk değil

Der Yasin katliamı

İkinci Dünya Savaşı sırasında ve hemen sonrasında siyonist çeteler Filistin'de yoğun bir faaliyet yürütüyorlardı. Bölge henüz İngiliz emperyalizminin denetimi altındaydı. Birleşmiş Milletler 29 Kasım 1947'de Filistin'de, biri Arap diğeri Yahudi olmak üzere iki ayrı devlet kurulmasını öngören taksim kararını onayladı. Bunun üzerine İngiltere, 15 Mayıs 1948'de Filistin'den çekileceğini ilan etti.

Irgun ve Stern gibi siyonist çeteler İngiltere'nin çekileceğinin belli olmasından sonra bir Yahudi devletinin altyapısını oluşturmak, bölgedeki Arapları korkutup kaçırmak için faaliyetlerini daha da yoğunlaştırdılar.

9 Nisan 1948'de bu iki çete Filistinlilerin yaşadığı Der Yasin köyünü basarak çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu 254 kişiyi katletti.

"Der Yasin'de hâlâ neler yaşandığını tam olarak kimse bilmiyor. Ama çocukların bile ortadan ikiye kesildiği, insanların gözlerinin oyulduğu hikâyeleri hep anlatılır ve yazılıp çizilir. Der Yasin'deki katliamdan sonra hiç kimse uzunca bir süre girememiştir o köye, tıpkı şimdi kimsenin Cenin mülteci kampına giremediği gibi..."

"O köyde olan bitenlerin söylentileri Filistin halkında korku yaratmış, evlerini bırakıp kaçmalarına yol açmıştı. İsrail milis örgütlerinin istediği de buydu zaten." (Ayşe Karabat/Radikal/14 Nisan 2002)

Çeteler hemen ardından Yafa'ya saldırdılar. Yafa'daki 70 bin Filistinli'nin 67 bini bu saldırı üzerine kenti terkedip kaçtı.

İşte Cenin kampının geçmişi de 1948 yılında yaşanan bu katliamlara dayanıyor. Kamp 1948 yılında Cenin kentinin kuzeybatısında kuruldu. Kampa Hayfa'dan ve civarındaki köylerden kovulan Filistinli mülteciler yerleştirildi. Kampın yüzölçümü sadece bir kilometrekare. Nüfusu ise Birleşmiş Milletler verilerine göre 14 bine yakın.

15 Mayıs 1948'de son İngiliz askerinin bölgeden çekildiği gün İsrail Devleti'nin kurulduğu ilan edildi.

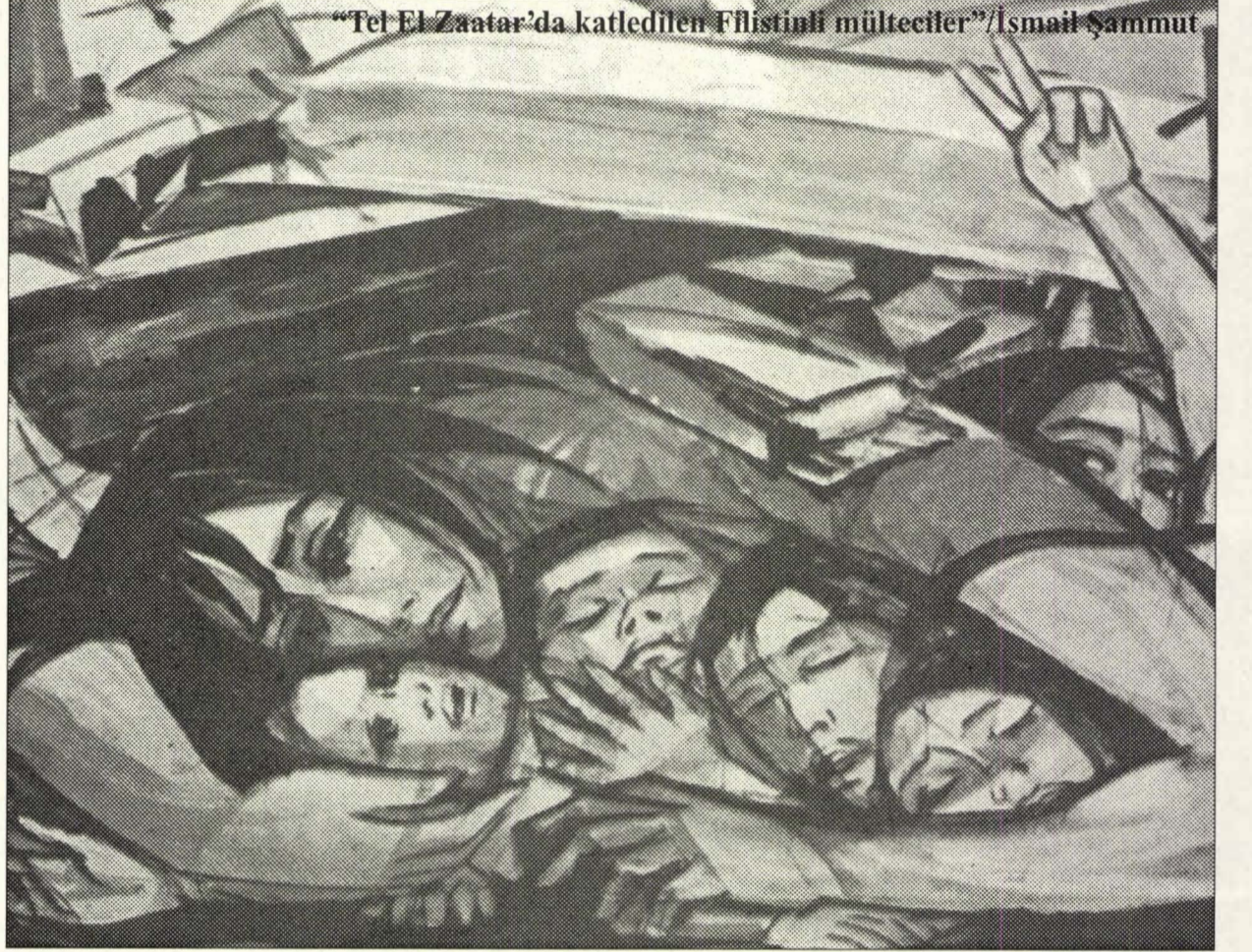
Tel El Zaatar katliam ve direnişi

15 Nisan 1975'te Filistinli mültecileri Beyrut'taki Tel El Zaatar kampı'na götüren bir otobüs Falanjist faşist milisleri tarafından pusuya düşürüldü. Silahsız yolcuların 30'u öldürüldü, 25'i ise ağır yaralandı.

Bu katliamdan sonra Tel El Zaatar Kampı Falanjistler tarafından kuşatma altına alındı. Bu kuşatma sırasında Lübnan İç Savaşı'nın en uzun ve kanlı çatışmaları yaşandı. Kamptaki 10 bin Filistinli yakın tarihin en görkemli direnme savaşını gerçekleştirdiler. Bunaltıcı abluka ve yoğun ateş altında, yiyeceksiz, içeceklessiz ve ilaçsız tam 54 gün kuşatmaya direndiler, teslim olmayı reddettiler. Filistin devriminin simgelerinden biri haline geldiler.

Ve diğerleri...

İsrail Devleti'nin kurulmasından bu yana, yani 50 yılı aşkın bir süredir Filistin halkı sürekli olarak sistemli bir baskı, sindirme ve katliam politikasının hedefi oldu. Der Yasin ve Tel El Zaatar katliamlarından sonra, 1982'deki Sabra ve Şatila katliamları bunların en vahşi olanıdır.

Açıklamalarla Cenin'deki katliamın boyutları

Filistin Uluslararası İşbirliği Bakanı Nebil Şaat, İsrail'in Cenin'de yüzlerce Filistinli'yi öldürerek kıyım yaptığını ve ölenlerden 60-70 kadarının yargısız infaz kurbanı olduğunu bildirdi.

Kampın küçük bir bölümüne girebilen Kızılhaç Sözcüsü Vincent Lusser, kampı "deprem bölgesine" benzetti. Kızılhaç, kampı kaç kişinin öldüğünü öğrenmenin mümkün olmadığını, cesetlerin çoğunun yıkıntıların altında kaldığını bildirdi. Bir çok Filistinli ise İsrail'in Kızılhaç cankurtaranlarını kampa sokmaması yüzünden kan kaybından öldü.

BM'nin Filistinli mültecilere yönelik yardım kuruluşu UNRWIA'nın en üst düzey temsilcisi Peter Hansen, 7 Nisan günü yaptığı açıklamada şunları söyledi: "İsrail Savunma Kuvvetleri, Balata ve Cenin mülteci kamplarını, siviller için cehenneme dönen bir savaş alanına çevirdi. Salt dehşet haberleri alıyoruz - helikopterler sivil yerleşim alanlarını vuruyor; sistematik tank ateşi yüzlerce yaralanmaya neden oldu; buldozerler mültecilerin evlerini yerle bir ediyor; yiyecek ve tıbbi malzeme yakında tükenecek. İsrail ordusu, insanîyet adına, ambulanslarımızın yaralıları çıkarması için güvenli olarak geçişine ve ilaç ve yiyecek gibi acil yardım malzemesini dağıtmamıza müsaade etmeli."

Batı Şeria'daki UNRWIA faaliyetlerinin yöneticisi Richard Cook ise şunları söylüyor: "Batı Şeria kamplarında insani bir felaket yaşanıyor. Korkutan sayıda bir insan kaybı var. UNRWIA, insani görevini yerine getirmesi için, gecikmeksizin bu kamplara güvenli bir biçimde ulaşmalıdır."

Cenin'in ölümsüz kahramanları

Uri Avnery*

1897 yılında, İsviçre'nin Basel kentinde yapılan Dünya 1. Siyonist Kongresi toplantısının ertesi günü Theodor Herzl, günlüğüne şu notu düştü : "Basel'da, Yahudi Devleti'ni kurdum." Ariel Şaron ise, günlüğüne bu hafta için şöyle bir not yazmalı : "Cenin'de Filistinlilerin Devletini kurdum.."

Tabii, böyle bir şeyi isteyerek yapmadı. Asıl amacı Filistin ulusunu yoketmek, kurumlarını ve liderliğini tamamen ortadan kaldırmak, sadece birkaç parça ve herhangi bir yere atılabilecek insan parçası bırakmaktı.

Pratikte ise, bambaşka birşey oldu. Bölgedeki en büyük ve en modern teçhizatlı askeri gücün saldırısı ile karşı karşıya olan Filistinliler, cesetlerle dolu bir acı denizinin yüzeyine çıktıklarında, bellerini hiçbir zaman olmadığı kadar doğrularak başlarını dikmiş oldular.

Cenin yakınlarındaki küçük mülteci kampında, Filistinli değişik gruplar, bütün Arap uluslarının kalplerine kazınacak büyük bir savunma muharebesi verdiler. Bir İsraili subayın deyimi ile bu bir Filistin "Massada"sıydı. Milattan Sonra 71 yılında Yahudilerin Roma İmparatorluğuna karşı gösterdiği direnişi kastediyordu.

Cenin yeni Stalingrad olacak

Uluslararası medya, Cenin'den daha fazla uzak tutulamayıp korkunç resimler ortaya çıkmaya başladığında iki muhtemel şey belirebilir: Ya Cenin yeni bir Sabra ve Şatilla olacaktır, ya da Cenin yeni bir Stalingrad haline gelecek, yani kahramanlığın ölümsüz bir öyküsüne dönüşecektir. Bu ikinci olasılık, kesinlikle de yaşayacaktır.

Filistin ulusunun "ruhu" oluşuyor

Milletler, efsaneler üzerini kururlar. Ben, Massada ve Tel-Chai efsaneleri ile büyüdüm. Bu efsaneler, Yahudi ulusunun ruhunu ve vicdanını oluşturdu. (Tel-Chai'da tek kollu Josef Trumpeldor adında bir kahramanın önderliğindeki Yahudi savunmacılar, Fransa'ya karşı çarpışan Suriyeli savaşçılar tarafından öldürülmüşlerdi.) Cenin'de ve Arafat'ın Ramallah'daki karargahında yaşanan efsaneler, yeni Filistin ulusunun ruhunu oluşturacak.

Her şeyi, sadece ateş gücü ve ceset sayısı ile ölçen ilkel bir askeri robot, bunu anlayamaz. Ama bir askeri deha olan Napolyon, savaşta moral kaygıların dörtte üç, askeri gücün ise dörtte bir oranında önemli olduğunu söylemişti.

Bu perspektiften baktığımızda, Şaron'un savaşı nasıl görünüyor? Güçler açısından baktığımızda, denge ortada. Sadece birkaç düzine İsraili ölmüş, Filistinlilerden ise yüzlerce ölü var. İsrail'de bir yıkım söz konusu değil. Filistin kentlerinde muazzam bir yıkım var.

İsrail ordusu nefreti körüklüyor

Amacın, "terörün altyapısını çökertmek" olduğu söyleniyor. Ama bu tanımın kendisi bile saçma. "Terörün altyapısı" denilen şey, yüreklerinden isyan fıskıran dolu milyonlarca Filistinlinin ve on milyonlarca Arap'ın ruhlarında mevcut. Ne kadar fazla savaşçı ve intihar bombacısı ölürse, bir o kadar onların yerini almaya hazır. İsrail'in dükkanlarından satın alınabilecek malzemelerle hazırlanan patlayıcı laboratuvarlarını gördük. İsrail ordusu, bunların çoğunu ortaya çıkarmakla övünüyor. Zamanla sayıları yüzlere ulaşacak.

Düzinelerle insan yollarda kanlar içinde yaralı yatarken ve İsraili askerler, bu yaralılara ulaşmak isteyen ambulanslara ateş ederken, müthiş bir nefret oluşuyor. İsrail Ordusu, yüzlerce erkek, kadın ve çocuğun cesetlerini gömerken müthiş bir nefret yaratıyor. Tanklar, evleri yıkıp elektrik direklerini ve su borularını tahrip ederken, binlerce kişiyi evsiz bırakırken, müthiş bir nefret yaratıyor.

Şaron, "terör altyapısı" oluşturuyor

Bütün bu olup biteni gözleri ile gören bir

Filistinli çocuk, yarın intihar bombacısı olacak. Böylece Şaron ve Genelkurmay Başkanı Şaul Mofaz, terörün altyapısını oluşturmuş oluyorlar.

Bu süre içinde bir Filistin Devleti'nin ve Filistin ulusunun temel taşlarını oluşturdu. İnsanlar, Cenin'deki savaşçılara baktıklarında, onların tankların güvenliği içindeki İsraili askerlerden daha büyük kahramanlar olduklarına inanıyorlar. Karargahında kuşatma altında olan liderlerini, televizyon ekranlarında mum ışığındaki o tarihi görüntüler içinde izledikçe, onu cepheden uzaklarda korumalarla çevrilmiş İsraili bakanlarla karşılaştıracak ve ulusca gururları artacak.

İsrail ve Yahudiler yalnızlığa itilecek

Bu maceradan İsrail için hayırlı hiçbir sonuç çıkmayacak. Aynen, Şaron'un daha önceki maceralarından çıkmadığı gibi. Çünkü, fikir aptalcaydı, uygulaması zalimceydi ve sonuçları felaket

olacak. Barış ve güvenlik getirmeyecek, hiçbir sorunu çözmeyecek, sadece İsrail'i yalnızlığa itecek ve dünyanın dört bir yanında Yahudileri tehlikeye atacaktır.

Sonunda sadece bir tek şey hatırlanacak. Dev askeri gücümüz küçük Filistin halkına saldırmıştır. Liderleri alıkonulmuştur. Filistinlilerin gözlerinde - üstelik sadece onların da değil- büyük bir zafere dönüşmüştür. Modern bir David'in Goliath'a karşı zaferine... (Guardian)

(16 Nisan 2002/NTV, Çeviren: Zafer Arapkirli)

* Uvi Avnery, İsrail'deki Gush Shalom adlı Barış Koalisyonu hareketinin kurucularından. 1923 yılında Almanya'da doğdu. 1933'te Hitler iktidara gelince Filistin'e göç etti... Siyasi eylemci ve gazeteci olarak Filistinlilerin hakları için mücadele ediyor. 1982'de Beyrut'ta cephe hattını geçerek Arafat ile görüştü...

Filistin mücadeleye mahkum

Mervan Bışara

İsrail'in, uluslararası hukuku ihlal etme ve barış sürecinin evrensel olarak kabul görmüş değerleriyle ters düşme pahasına barış adına Filistinlilere savaş açtığı şu günlerde, Ortadoğu'daki çatışmanın siyasi ve tarihi boyutlarını inceleyebilmek için, tanklar ve intihar bombacıları gibi imgelere mesafeli durabilmemiz önem taşıyor.

Eğer geçen yüzyılın başında biri çıkıp da o gün Filistin nüfusunun yüzde 10'unu oluşturan Yahudilere bir gün ülkenin yüzde 78'ine yayılan, Kudüs'ün yüzde 80'ini başkent olarak elinde tutan bir devletleri olacağını söyleseydi, bunun güzel bir hayalden öteye gidemeyeceği yanıtını alırdı. Aynı günlerde Filistin nüfusunun geri kalan yüzde 90'lık kesimine, bir gün topraklarının dörtte üçünü kaybedecekleri, nüfuslarının dörtte üçünün mülteci haline geleceği, zalimliğiyle nam salmış bir generalin yönettiği nükleer güce sahip bir komşunun koruduğu yaklaşık 200 yerleşimle beyazpeynir gibi delik deşik edilmiş topraklarının yüzde 10'undan azı üzerinde yaşamak zorunda kalacakları söylenseydi eğer, bir kâbustan bahsedildiğini düşünürlerdi.

Ama artık o kâbus gerçeğe dönüştü; Kitab-ı Mukaddes'teki Samson gibi tapınağı hem İsraililerin hem de kendilerinin başına yıkmaya kararlı Filistinlilerin sayısı her geçen gün artıyor. İsrail'in, Filistinlilerin taşlı ve hafif silahlı saldırılara Filistin kentlerini F-16 savaş uçakları ve Apache helikopterleriyle terörize ederek karşılık vermesinin ardından Filistinliler de İsraililere yönelik intihar saldırılarına başladı. Filistinliler işgal altında hayat imkânsızsa, işgali sürdürmenin bedeli taşınamaz hale gelmelidir diyor. Başbakan Ariel Şaron ise Filistinlilerin tavrındaki bu endişe verici değişimin sebeplerine eğilmek yerine, bunu korkunç şiddet döngüsünü daha da tırmandırmak için suistimal etti.

Siyasi açıdan şiddet, İsraililer ve Filistinliler diplomasi yoluyla elde edemediklerini güce başvurarak almaya çalıştıkları için tırmandı. Filistinliler İsrail'in 1967'de işgal ettiği topraklarda bir Filistin devleti kurmak istiyor, İsrail ise Filistin oluşumunun doğasını ve sınırlarını yasadışı yerleşimlerin güvenlik zorunluluğu kapsamında belirleme hakkını saklı tutmak istiyor.

Süregiden askeri harekât, askeri gücü diplomatik kanallardan daha güvenilir bir araç olarak gören İsrail'in olağan bir karşılığı. Ancak İsrail'in bugün içinde bulunduğu emniyetsiz ortama yol açan da, sayısız askeri başarısını barış anlaşmasıyla siyasi kazanıma dönüştürmekteki başarısızlığı.

Ariel Şaron da akıl hocası İzak Şamir gibi

İsraililere barış olsa da olmasa da güvenlik vaat etti, ancak hükümeti ne caydırma, ne önleme, ne de zora başvurma düzeylerinde güvenliği sağlayabilirdi.

Şaron'un yeni savaşı intihar bombacılarını durduramayacak. Tam tersine, 'daha büyük bir İsrail' yaratma yönündeki hayaline katılacak alternatif liderler yaratmak gibi boş bir ümide kapılmış olan Şaron, Filistin'in ekonomik ve siyasi altyapısından geriye kalan ne varsa yok ediyor.

Filistinlilere gelince... Onların da kimlikleri siyasi hayal kırıklıkları ve askeri kayıplarla şekillendi. Filistin Kurtuluş Örgütü, 1967 savaşında Arapların yenilgisini takiben sahneye çıktı, ancak Filistinlilerin durumunu düzeltmekteki başarısızlığı ve Şaron'un 1982 yılında Lübnan'ı işgali, 1987 yılında İsrail işgaline karşı direnişi başlattı ki bu direniş de barış sürecinin başlamasıyla birlikte son buldu.

Barış sürecinin ortaya koyabildiği tek ürün 10 yıl süren aşamalı görüşmeler ve aşamalı uygulamalar oldu. Ve sadece Filistinlilerin daha fazla hayal kırıklığına kapılmasına neden oldu. Yasadışı İsrail yerleşimlerinin sayısı ikiye katlanırken, Filistinlilerin ekonomik ve sosyal koşulları da kötüleşti.

Barış süreciyle özgürlük ve onurlarını kazanamayan Filistinliler de son seçeneklerine yöneldi: İsrail işgaline karşı çıkmak.

Ancak İsrail'in bir seçeneği daha vardı. Şaron'un bugünkü savaşı, İsrail'in 1948'deki bağımsızlık savaşının bir uzantısı olarak sunması yanıltıcı: Bu savaş tercihe dayanan bir savaş, Şaron'un 1982'de Lübnan'daki savaşından pek de farklı değil. Aradan 20 yıl geçtikten sonra Şaron bölgeyi bir başka patlamaya doğru sürüklüyor. İlimli Arap ülkelerine yaptığım son birkaç ziyaretimde, görüştüklerimden hiçbiri ilimli bir halet-i ruhiye içinde değildi.

Geriye dönüş çözüm oluşturamaz. Taraflar sadece ateşkes konusunda değil, onun da ötesine geçerek halklarının barışçıl bir biçimde birbirinden ayrılması üzerinde uzlaşmalı. İsrail hem kendi güvenliğini, hem de Filistin'in egemenliğini güvenceye alan, uluslararası toplumun garantisi altındaki bir barışı kabul etmeli. Aksi takdirde, İsraililer, Amerikalılar ve kendilerinden önceki başka halklar gibi Filistinliler de bağımsızlıklarını kazanmak için her yola başvurmayı sürdürecektir.

(Herald Tribune/4 Nisan 2002, Paris'teki Amerikan Üniversitesi'nde uluslararası ilişkiler bölümü öğretim üyesi, 'Filistin/ İsrail: Barış mı apartheid mi?' isimli kitabın yazarı) (Radikal/9 Nisan 2002)

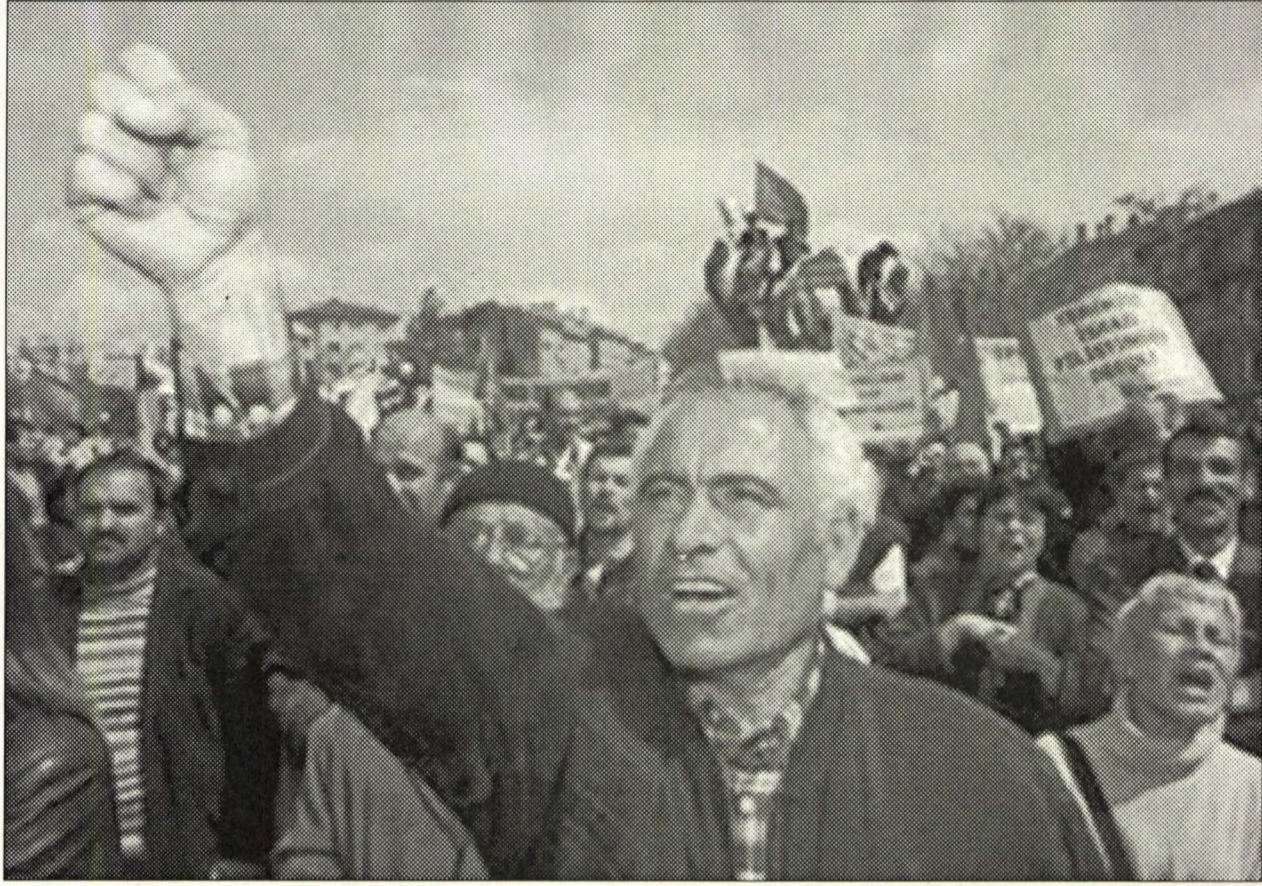
Filistin halkıyla dayanışma eylemleri sürüyor...

Ankara'da İsrail'i protesto mitingi

14 Nisan Pazar günü Emeğin Partisi "Filistin'le Dayanışma" mitingi düzenledi. Saat 12:00'de Toros Sokak'ta toplanılarak yürüyüşe geçildi. EMEP dışında eyleme destek verenler şunlardı: KESK Şubeler Platformu, TÜMTİS, Aktepe Kültür Sanatevi, "Hepimiz Birer Filistinliyiz" pankartlarıyla Yataş işçileri. Komünistler de eyleme "Emperyalizm ve siyonizm yenilecek! Filistin kazanacak!" pankartlarıyla katıldılar.

Abdi İpekçi Parkı'na yürüyüş sırasında sık sık şu sloganlar atıldı: "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Terörist ABD Ortadoğu'dan defol!", "ABD askeri olmayacağız!", "Katillerden hesabı emekçiler soracak!".

Eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Abdi İpekçi Parkı'nda yapılan konuşmaların ardından eylem sona erdi. (SY Kızıl Bayrak/Ankara)

bulduğundan dolayı gözaltına alındı. Tam bir gerici gösteriye dönüşen miting dağılırken Genç Osman marşı çalıyor. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

İsrail işgali ve katliamlar protesto edildi

ABD desteğiyle İsrail'in Filistin direnişine karşı sergilemiş olduğu vahşeti kınamak ve Filistin direnişinin yanında olduğumuzu haykırmak için 11

eylemin yapıldığı semt abluka altına alındı. Mahalle halkında tedirginlik yaratmaya çalışan polis, semtte gece geç saatlere kadar ellerinde sopalarla terör estirdi. Bu arada gözaltına alınan 5 arkadaşımız çıkarıldıkları mahkemece serbest bırakıldı.

Emperyalizmin ve siyonizmin uşaklığını yapan işbirlikçi sermaye devletinin polisi terörü bizi yıldıramayacak. (SY Kızıl Bayrak/Antakya)

İzmir'de Filistin'e destek eylemine bin kişi katıldı

Çeşitli DKÖ, sendika ve partiler tarafından İsrail'in Filistin'i işgalini ve katliamları protesto etmek amacıyla 14 Nisan günü bir miting yapılması düşünülmüştü. Fakat biraraya gelen kurumlar miting örgütlenmesini üstlenemedikleri için bu gerçekleşemedi. Bunun yerine aynı gün yaklaşık bin kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı. Polisin eylem boyunca sözlü saldırılarda bulunması gerginlik yarattı. İzmir İHD Şube Başkanı tarafından okunan basın açıklamasında; "11 Eylül'de yaşananların ardına sığınan ABD 'terörle mücadele' adı altında emperyalist ve saldırgan yüzünü göstermiştir" denildi. Eylemde; "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Savaşa hayır barış hemen şimdi!", "Yaşasın devrimci dayanışma!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Filistin'e destek adına gerici gösteri

Kayseri İHD Şubesi diğer kitle örgütleriyle birlikte Filistin'e destek amaçlı bir basın açıklaması yapma önerisi getirdi. Yapılan toplantı sonucu KESK ve EMEP platformu genişletmek istediler. 7 Nisan pazar günü yapılması istenilen açıklama böylece ertelendi.

Platforma SP, MHP, ANAP, Kamu-Sen, Memur-Sen, Mazlum-Der gibi gericilerin dahil edilmek istenmesi üzerine İHD platformdan çekildiğini bildirdi.

14 Nisan Cumartesi günü için miting kararı alındı. Ancak Amerikan işbirlikçisi siyonist İsrail destekçileriyle Filistin'e destek mitingi nasıl yapılabilir? Bunu kitlelerle buluşmanın yolu sananların yanılığısı uzun sürmedi. Türk bayrakları, Doğu Türkistan bayrakları, SP bayrakları alanı donatmıştı. KESK, ÖDP, EMEP'in alanda varlıkları ile yoklukları birdi. Miting, Filistin'e destek mitinginden öte Mescidi Aksa'yı kurtarma mitingine dönüştü.

Atılan sloganlar ise daha ilginçti; "Ya allah bismillah allahü ekber!" gibi. "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganı ise zaman zaman atıldı. Mitinge yaklaşık 3000 kişi katıldı. Mitingde şiir okuyan Ali Sarıçiçek, şiirinde ben Kürdüm sözcüğü

Powell'in Ortadoğu gezisi...

İşgal ve katliama zaman kazandırma turu

Amerika Filistin yarasını kaşımaya bir saniye ara vermezken, bölgedeki işbirlikçi iktidarların arabuluculuk çağrıları da devam ediyor. Bu sayede Amerika'ya tüm Ortadoğu ülkeleriyle, hatta tüm dünya ile alay etme fırsatı doğuyor.

Arabuluculuk çağrılarında bir yanıt olmak üzere, Amerikan Dışişleri Bakanı Powell geçtiğimiz hafta Ortadoğu'ya gönderildi. Powell'in gezisi sözde barış girişimleri içindi. Ancak, Dışişleri Bakanı bu sözde girişimleri sürdürürken dahi, Amerikan Başkanı Filistinlileri suçlamaya, İsrail'e arka çıkmaya devam ediyordu. Amerikalı Yahudilerin gösterisi vesilesiyle yayınladığı mesaj, Filistin halkına karşı kan ve kin doluydu.

Amerika'nınki öyle bir barış elçiliği ki, tam bir orta oyunu oynanıyor. Savaşan tarafların ikisiyle de (özellikle Filistin tarafıyla) görüştüğü için kendi bakanını suçlu ilan ediyor. Powell'in Arafat'la görüştüğü için başkan tarafından azarlanması, medyada koltuğunun sallandığı yorumlarına yol açıyor. Ancak bu aceleci yorumlar yerini çok çabuk, yine ucuz bir Amerikan senaryosuyla karşı karşıya olunduğu tezlerine bırakıyor.

Gerçekten de, gerek Powell'in temaslarına ilişkin açıklamaları, gerekse Beyaz Saray'dan

yapılan açıklamalar, Amerika'nın, Başkanlık ve Dışişleri üzerinden ikili bir tutum içinde olmadığını gösteriyor. Bugüne dek olduğu gibi. Amerikan başkanı, Filistin teröre son vermedir, diyor. Arafat'la görüşen Dışişleri Bakanı, terörü durdurmasını istiyor ve intihar eylemlerini kınamasını sağlıyor. Amerikan Başkanı, İsrail'in teröre karşı yürüttüğü savaşı anladığını ve desteklediğini söylüyor. Şaron'la görüşen Dışişleri Bakanı da farklı bir şey söylemiş değil. Her ikisi de işgalden ve artık askerlerin geri çekilmesinden bahsediyor. Fakat bunun ne kadar ikiyüzlü ve sahtekarca bir söylem olduğu, daha vahim olan katliamların durdurulmasından hiç söz etmemelerinden belli değil mi?

Neredeyse tüm dünyanın Cenin'deki katliamı konuştuğu bir sırada, Amerika'nın katliam kelimesini bile telaffuz etmekten uzak durması, katliamın arkasında gerçekten kimin durduğunun en büyük kanıtıdır. Gerçek şu ki, Filistin direnişinin ezilmesi, belki de İsrail'den fazla Amerika'nın işine gelmektedir. Bu dünya halklarının ezeli katili, hazırlandığı büyük Ortadoğu seferine kanla düzlenmiş bir Filistin hattından girmeyi hesaplıyor.

Temel ve güncel taleplerimizi haykırmak, baskı ve sömürüye karşı güçlerimizi birleştirmek için

1 Mayıs'ta alanlara çıkalım, mücadeleyi yükseltelim!

İşçiler, emekçiler, gençler!

Birliğin, dayanışmanın ve mücadelenin günü 1 Mayıs yaklaşıyor.

Bu yıl her zamankinden daha azgın saldırılarla karşıyoruz Mayıs'ı.

Emperyalist-kapitalist barbarlık gemi azıya almış durumda. Bütün ülkelerin işçi sınıfları, emekçi kitleleri ve gençliği, tekellerin yeni dünya düzeninin köleleri haline getirilmek isteniyor. Bunun için ülkeler derin bir borç batağına sürükleniyor, halklar iktisadi-sosyal yıkıma uğratılıyor. Yıllardır süren bu saldırıya şimdi bir de askeri saldırganlık eklenmiş durumda. 11 Eylül'le birlikte ezilen sınıflara ve halklara karşı "haçlı seferi" başlatan emperyalist dünya, önce Afganistan'ı şimdi de Ortadoğu'yu kana buladı. Ancak bu savaş ne Afganistan ve ne de Filistin ile sınırlıdır. Emperyalist haydutların şefi ABD'nin her fırsatta ilan ettiği gibi, dünya çapında ve uzun sürecek bir savaştır planlanan. Taa ki, tüm ezilen sınıflar ve halklara boyun eğdirilinceye kadar. Emperyalistlerin niyeti ve hedefi işte budur.

Peki, boyun eğecek miyiz?

Bizleri sindirmelerine, teslim almalarına ve köleleştirmelerine izin verecek miyiz?

Bizleri sindirmek ve teslim almak için uyguladıkları Filistin soykırımına göz yumacak mıyız?

Bu köleleştirme operasyonuna izin vermeyeceğimizi, tüm dünyada ve bir ağızdan haykıracağımız gündür 1 Mayıs.

1 Mayıs günü tüm dünyada işçiler, emekçi sınıflar ve gençlik, baskı ve sömürüye, yıkım saldırılarına, emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı güçlerini birleştirecek, mücadeleyi yükseltecekler. Özelleştirmelere, işsizleştirmelere, borç soygununa karşı, Filistin halkıyla dayanışmak için alanlara çıkacaklar. Türkiye'de de güçleri birleştirmenin, dayanışmayı güçlendirmenin ve mücadeleyi

yükseltmenin zamanıdır.

Türkiye işçi sınıfı, yıllardır IMF-TÜSIAD yıkım programları altında inletildiği yetmiyormuş gibi, şimdi de Amerikan emperyalizminin maşası bir iktidar tarafından Ortadoğu'nun kardeş halklarına karşı savaşa sürüklenmek, gençlerimiz Amerikan askeri yapılmak isteniyor. Eğitimsiz ve işsiz bırakıldıkları yetmiyormuş gibi, bir de emperyalist kirli savaşlarda ölmeye-öldürmeye mahkum edilmek isteniyor.

İşçi ve emekçi kardeşler, gençler!..

Emperyalizmin işçi sınıfları ve halklar üzerindeki kirli hesaplarını bozmak için, Özgürlük ve eşitlik özelemlerimizi haykırmak için,

Sömürü ve zulme karşı güçlerimizi birleştirmek için,

1 Mayıs'ta alanlara çıkalım, mücadeleyi yükseltelim!

Kahrolsun kapitalist sömürü düzeni!

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın sosyalizm!

Emperyalist ve siyonist saldırılar protesto edildi...

Hollanda'da onbinlerce kişi Filistin için yürüdü...

11 Eylül 2001 senaryosundan sonra emperyalistler işçi ve emekçilere dönük sosyal, siyasal ve ekonomik savaş açtılar. Afganistan'ı ilk hedef olarak seçen emperyalist savaşa karşı duyarlı politik parti, kurum ve kuruluşlar savaş karşıtı oluşumlar oluşturdular. Bu oluşumlar içinde Hollanda Bir-Kar olarak biz de aktif yerimizi aldık. Her alanda üzerimize düşeni yaptık.

Savaş bu kez Filistin halkını hedef olarak Ortadoğu'ya sıçrayınca, Rotterdam Filistin Komitesi bir protesto eylemi düzenledi. 30 Mart'ta düzenlenen bu ilk eyleme yaklaşık bin kişi katıldı. Hollanda Filistin Komitesi'nin 13 Nisan'da Amsterdam'da düzenlediği yürüyüşe ise onbinlerce işçi ve emekçi katıldı. Eylemde "Katil Bush!", "Katil Şaron!", "Terörist Amerika!", "Terörist İsrail!" sloganları atıldı. Çeşitli uluslardan insanların katıldığı eylem hayli coşkulu ve kitlesel oldu. Çeşitli dillerde atılan sloganlar emperyalist saldırganlığa karşı tepkiyi gösteriyordu. Eylem komitesi alanda 40 bin kişinin olduğunu açıkladı.

Yürüyüş güzergahının üzerindeki

Amerika ve İsrail konsolosluklarının çevresinde olağanüstü güvenlik önlemi alınmıştı. Polis eyleme yönelik çeşitli kısırtıcı davranışlarda bulundu.

Bizler eylemde çeşitli dillerde, savaşın vahşetini sergileyen yazı, resim ve gazete kupürleri ile hazırlanmış Bir-Kar imzalı pankartlar taşıdık. Ayrıca Hollandaca, Almanca, Türkçe hazırlanmış Bir-Kar imzalı binlerce bildiri dağıttık. Savaş karşıtı çeşitli pullamalar yaptık. Ayrıca eylemde "Emperyalist saldırganlık ve savaşa karşı enternasyonal birlik ve dayanışma!" başlıklı TKIP (Türkiye Komünist İşçi Partisi) imzalı bildiri dağıtıldı, pullamalar yapıldı.

Eylemin bitiş yerinde polisin provokasyonları devam etti. Komite kitleye, Filistin halkının haklı davasına ve eylemimizin haklılığına gölge düşürmemek, her türlü saldırı ve provokasyona hazırlanan polisin tutumunu boşa çıkarmak için, "tahriklere gelmeyin, üniformalıları geride bırakıp gidelim" açıklaması yaptı. Açıklama kitle tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı.

BİR-KAR/Hollanda

Nürnberg'de Filistin halkıyla dayanışma eylemi...

"Savaş Karşıtı Komite" olarak Almanya'nın Nürnberg kentinde 13 Nisan günü bir miting gerçekleştirdik. Mitingimiz enternasyonalist bir hava içinde geçti. Komitede bulunan yapılar standlarını açtılar, ortak ve kendi imzalarıyla bildirimlerini dağıtıp, döviz ve pankartlarını açtılar. Filistinliler kendi bayrak ve kendi pankartlarıyla mitinge katıldılar.

Bizim savaşa karşı zaten süren bir kampanyamız vardı. Almanca-Türkçe bildirilemizi dağıttık. BİR-KAR'ın çıkarttığı Almanca afişleri, döviz olarak masamızı süsleyecek biçimde kullandık. Her yaştan insanla savaş ve nedenleri üzerine, Filistin halkıyla daha fazla dayanışmamız gerektiği konusunda genişçe konuşup tartıştık. Alman polisi savaş karşıtı kampanyamızdan rahatsız olmalı ki, gelip sözde yasal gerekçeler göstererek standta bildiri dağıtımını yapmamamızı istedi. Bütün engellemelere rağmen bildirimlerimizi dağıttık. Bu duruma İranlılar ve Filistinliler de tepki göstererek bize destek verdiler.

Bir ayı aşkın bir süredir mitingin ön hazırlık çalışmalarını sürdürüyorduk. Bu çerçevede komite adına üç bin adet bildiri bastırıp dağıttık. Mitingin hazırlıklarına başladığımızda, Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükseltip emperyalistlerin kirli oyunlarını boşa çıkartmaktaki amacımız. Bundan dolayı farklı ülkelerden aydınlar konuşmacı olarak eyleme davet edildi. İsrail siyonizminin Filistin'de yaptığı katliamlardan dolayı, bütün konuşmacıların ekseni doğal olarak Filistin sorunu oldu. İran, Irak, Afganistan, Filistin ve Afrika'dan birer kişi konuştu. Alman müzik grubu ve Türkiyeli gençlerden oluşan bir grup birer müzik dinletisi sundu. Emperyalist savaşı teşhir eden parçaları dillendirdiler. Eylemimiz 4 saat aralıksız devam etti. Yerel basın etkinliğimize yer verdi.

Yaşasın Filistin halkının onurlu direnişi!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

BİR-KAR/Nürnberg

Avrupa'da Filistin halkıyla dayanışma eylemleri

İsrail'in Filistin halkına karşı açtığı savaş akılalmaz boyutlarda şiddetlenerek sürüyor. Yüzbinlerce kişi büyük bir hapishaneye çevrilmiş Filistin topraklarında savaşın tüm acımasızlığını ve barbarlığını yaşıyor. Tüm Filistin kentleri işgal altında. İsrail panzerleri, Amerikan yapımı F-16 savaş uçakları ve Apache helikopterlerinin açtığı ateşle evler yerle bir ediliyor, tarlalar, tüm kentsel altyapı tahrip ediliyor. Filistin halkının yüzlerce yiğit evladı katledildi, katledilmeye devam ediliyor. Keyfi gözaltılar ve gözaltında işkenceler sürüyor.

Filistin direnişinin tarihi simgesi Arafat haftalarıdır bulunduğu binada hapsedilmiş durumda. Bununla tüm Filistin halkı esir ediliyor, aşağılanıyor, baskı altında tutuluyor. İsrail ise 35 yıllık politikasını sürdürüyor, yerleşim yerlerini genişletiyor. Yahudilerin "güvenliği" için "her türlü araç" kullanılırken, tüm uluslararası hukuk ayaklar altına alınıyor. Ve resmi dünya, sözde "endişe" ile, olup biteni izlemekle yetiniyor.

Dünya halkları ise mazlum Filistin halkıyla dayanışma eylemlerini sürdürüyorlar. Bu hafta da başta Almanya, Fransa, Hollanda ve Yunanistan olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde İsrail'in bu işgalci barbar tutumu protesto edilerek Filistin halkı ile dayanışma eylemleri gerçekleştirildi.

Yunanistan'da büyük dayanışma konseri

Yunanistan'da gerçekleşen konserli mitingde Atina'nın en büyük alanı tıklım tıklım doldu. GSEE Sendikası Başkanı geçtiğimiz hafta "Direnen Filistin halkı ile dayanışma konseri" için çağrı yapmıştı. Coşkulu bir havada geçen mitingte "Şaron rejiminin çıplak terör politikası" ve "Bush'un ve birliğinin savaş kıskırtmacı" tutumu mahkum edildi.

Sendikanın dışında birçok parti, anti-faşist örgüt ve yerel politikacılar tarafından örgütlenen miting önemli şahsiyetler ve sanatçılar tarafından da desteklendi. Alanda bulunan binlerce kişi "Filistin'e özgürlük!", "Filistin işgal altında tutulduğu sürece İsrail ile barış yok!" sloganları haykırıldı.

Gençlik yıllarında Akropolis'teki Nazi sembolü gamalı haçı indirdiği için ulusal kahraman ilan edilen

Glezos yaptığı konuşmasında: "Yunan halkı haksızlığa, nefrete ve savaşa geçit vermez. Hak Filistin halkının tarafındadır. Bu savaş, sadece onların kendi haklarını kazanması için değil, tüm insanlığın idealleri içindir" dedi.

KP Genel Sekreteri ise, "Filistin davası halkların elindedir! New York'tan Brüksel'e birçok sözcü ortaya çıkıyor. Onların hiçbirisini Filistin devleti ilgilendirmiyor. Adalet ve eşitlik sadece halkların bu mücadeleye seyirci kalmayarak müdahale etmeleriyle, basınç uygulamalarıyla sağlanacaktır" dedi.

Ünlü sanatçı Mikis Theodorakis ise, "Şaron arkasındaki güçten destek alarak katlediyor, tutsak ediyor, aşağılıyor. Ama Amerikan hükümetinin savaş planı hazırlayıp uygulamaya koyduğunu, insanlığın geleceğini tehdit ettiğini bilmeyen var mı? Biz, eğer şimdi halkları terörist ilan edenleri, onları katledenleri durduramazsak, yarın çok geç olabilir. Bizler, bu ülkenin halkı olarak biliyoruz ki, eğer Filistin'i günümüzün işgalcilerinin merhametine bırakırsak, yarın insanlığın yakından tanıdığı karanlık güçlerin gimesi için kapıyı aralamış oluruz" diyerek, Yunan halkını Filistin halkının mücadelesiyle dayanışmaya çağırdı.

Almanya'da bir çok kentte binlerce gösterici

Almanya'da cumartesi günü gerçekleşen Berlin, Düsseldorf, Frankfurt, Münih kentlerinde İsrail devletinin Filistin halkına karşı sürdürdüğü katliamları protesto yürüyüşlerine de 30 binin üzerinde kişi katıldı.

Berlin'de gerçekleşen yürüyüşe polisin verdiği rakama göre 13 bin kişi, düzenleyicilerin verdiği bilgiye göre ise 15 binden fazla kişi katıldı. "İşgale son! Filistin halkı ile dayanışma!" şiarı altında yapılan yürüyüş Filistin Halkıyla Dayanışma Platformu çağrı yaptı. Yürüyüşe Filistin örgütlerinin yanında çok sayıda ileri çevre ve savaş karşıtı gruplar da katıldı. Eylemde Şaron'un katliamlarına son vermesi, İsrail'e Alman silahlarının satışının durdurulması gibi pankartların yanısıra Filistin bayrakları da taşındı. Yürüyüş kolu Amerikan Konsolosluğu önünde İsrail

Bayrağı ve ABD yazılı bir pankart yaktı, İngiliz Konsolosluğu taşlandı.

Frankfurt'ta düzenlenen gösteriye de onbinin üzerinde insan katıldı. Sık sık "Katil Şaron Filistin'den defol!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Filistin'de insanlık katlediliyor!" sloganlarının haykırıldığı eyleme katılanların çoğunluğunu Ortadoğu kökenli insanlar oluşturuyordu.

Münih'te düzenlenen yürüyüşe ise 5 binin üzerinde kişi katıldı. Yürüyüşte ve miting alanında konuşma ve şarlarda Filistin halkının özgürlüğünün desteklenmesi gerektiği vurgulandı.

Mainz'de yapılan gösteride 3 bin kişi İsrail ve katil Şaron aleyhine sloganlar haykırıldı.

Düsseldorf'da düzenlenen yürüyüşe ise 10 binin üzerinde kişi katıldı. Eylemi düzenleyen barış komitesi, yürüyüşte Yahudi kelimesinin pankartlarda, afişlerde ve bildirilerde kullanılmamasını isteyerek, İsrail bayrağının ya da Yahudi sembollerinin yakılmasına izin vermeyeceklerini açıklamışlardı. Yapılan konuşmalarda da İsrail ve Filistin halkının eşit yaşama hakkına sahip olması gerektiği, İsrail devletinin bu savaşla sadece Filistin halkına karşı değil, savaş harcamaları için sömürerek, aslında kendi halkına karşı da savaş açtığını vurgulandı.

Hollanda ve New York'ta...

Hollanda'nın Amsterdam kentinde gerçekleşen gösteriye ise onbinlerce kişi katıldı. Eylemde İsrail saldırıları protesto edildi. Göstericiler polisle çatıştı.

Amerika'da New York'ta cuma günü yapılan eyleme yaklaşık 2 bin kişi katıldı. Eylemde Amerikan yönetiminin İsrail'i destekleyen tutumu eleştirildi. İsrail Başbakanı Şaron, Dışişleri Bakanı Perez'in resimleri Nazi sembolleri ile yanyana taşındı. "Dünyanın en büyük teröristi Şaron" yazılı pankart açıldı. İşgalin sona ermesi için sloganlar atıldı.

Dünyanın emperyalist efendileri açıktan ya da örtülü olarak siyonist İsrail'e destek verirken halkların kalli Filistin halkıyla birlikte çarpıyor.

Berlin'de Filistin için 15 bin kişi yürüdü...

Berlin'de 15 bini aşkın eylemci "İşgale son, Filistin halkıyla dayanışmaya!" şiarı altında yürüdü. 13 Nisan günü gerçekleşen yürüyüşü Filistin Halkıyla Dayanışma Platformu organize etti. Çağrı yapan platformda Filistinli grupların yanı sıra Alman ve Türkiyeli sol gruplar, barış inisiyatifleri yereldi. Berlin'in yanı sıra Münih, Frankfurt vb. kentlerde de yapılan yürüyüşlere toplam 30 bini aşkın insan katıldı.

Berlin Alexanderplatz'da başlayan yürüyüşe katılanların çoğunluğunu Araplar oluşturuyordu, Türkiyelilerin ve Almanların katılımı ise sınırlıydı. Bazı islami çevreler de yürüyüşe katıldılar. Coşkulu ve kitlesel geçen eylemi provoke etmeye çalışan 150 kişilik İsrail yanlısı bir grup ise amacına ulaşamadı.

Yürüyüş güzergahı üzerinde bulunan Amerikan konsolosluğu önünde İsrail bayrağı yakılarak Amerika'nın katliamcılığı ve barbarlığı teşhir edildi. Binlerce Filistin bayrağı taşınan yürüyüşte sloganlar hiç susmadı. İngiliz konsolosluğu önünden geçerken taş yağmuru tutana konsolosluk binasının camları çatladı, bina atılan boya

dolu balonlardan dolayı hasar gördü.

Yürüyüşte konuşma yapan PDS milletvekili Wolfgang Gehrcke, Filistin yerleşim bölgelerinden İsrail askerlerinin derhal çekilmesi gerektiğini vurgulayarak, Filistin lideri Yaser Arafat'a uygulanan kısıtlamaların derhal kaldırılmasını istedi.

Yürüyüş boyunca, "Filistin halkına dönük katliam durdurulsun!", "İşgal edilen topraklardan geri çekilsin!", "İsrail'e dönük silah satışı durdurulsun!", "Katil Şaron, katil USA!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

BİR-KAR olarak Filistin Halkıyla Dayanışma Platformu'nda yer aldık. Ortak afiş ve bildiri çalışmasının yanısıra, BİR-KAR imzalı afiş, pul ve bildiri çalışmamızı da yürüttük. Yürüyüşe "Emperyalizm ve siyonizme karşı Ortadoğu halkları ile dayanışmaya!" yazılı Almanca pankartımızla katıldık ve eylem esnasında bildiri dağıtımını gerçekleştirdik.

Direnen Filistin halkı kazanacak!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

BİR-KAR/Berlin

Eyleme onbini aşkın coşkulu bir kitle katıldı...

Bern'de Filistin'e destek eylemi

Siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı uyguladığı Hitlervari işgal ve vahşet bir çok ülkede olduğu gibi İsviçre'nin başkenti Bern'de de büyük bir protesto gösterisiyle lanetlendi.

Çeşitli örgütlerden, ilerici ve demokratik kuruluşlardan oluşan 30 örgütün "Filistin'de işgale son!" şiarıyla çağrısını yaptığı yürüyüşe onbini aşkın kitle katıldı. Eylemde "Katil Şaron!", "Katil ABD!", "Terörist ABD!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" vb. sloganlar sıkça ve coşkuyla atıldı. İsrail ve ABD emperyalizmini teşhir eden ve devrimci şiarlar içeren pankartların, Che posterlerinin ve kızıl bayrakların taşındığı yürüyüş coşkulu olduğu kadar öfkeliydi de. Kitlelerde ABD emperyalizmine ve İsrail siyonozmine karşı duyulan kin ve öfke belirgindi. Yürüyüşe hatırı sayılır bir kitleyle ve dini motiflerle islami akımlar da katılım sağladı. Çağrısı ve hazırlıkları kısa süre içinde yapılan yürüyüşe 10 bini aşkın kitlenin katılımı, İsviçre gibi bir ülke için son derece anlamlıdır.

BİR-KAR olarak yürüyüşe "Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı birleşelim" Almanca sloganının yer aldığı pankartımızla katıldık. Yürüyüşün başlangıç alanında ve yürüyüş güzergahı boyunca binlerce Almanca bildiri dağıttık. Az sayıda Türkçe bildiri kullandık, zira Türkiyelilerin katılımı yazık ki sınırlıydı. Bildirilerimizle büyük ilgi gösterildi. BİR-KAR'la tanışma ve ilişki kurma istemleriyle karşılaştık.

BİR-KAR/İsviçre

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube'de F Tipi paneli...**“Onur duygusunu yitiren insan özgür olamaz...”**

Istanbul Eğitim-Sen 4 No'lu Şube lokalinde 14 Nisan günü İnsan Hakları Komisyonu'nun düzenlediği “Son Günlerde Yaşanan İnsan Hakları İhlalleri” konulu bir panel gerçekleştirildi. Panelist olarak Çağdaş Hukukçular Derneği üyesi Av. İbrahim Ergün, Tabipler Odası İnsan Hakları Komisyonu üyesi Dr. Servet Çolak ve tutuklu yakını Semiha Kırkoç katıldılar.

Panelin konusu her ne kadar geniş kapsamlı olsa da bir yılı aşkın bir süredir devam eden, birçok tutuklu ve hükümlünün ölümüne ve sakat kalmasına sebep olan ölüm oruçları ve cezaevlerinde yaşanan katliamlar halen en yakıcı sorun olduğu için, panelistler daha çok bu konuya değindiler.

Av. İbrahim Ergün konuşmasında cezaevlerinin bir toplumun aynası olduğunu vurgulayarak şunları söyledi: “Şu dönemde ölüm oruçlarının sebebinin oluşturduğu saldırılar dışarda topluma daha beter yansımaktadır. F tiplerinin yanında bir de L tipi cezaevi inşaatları başladı. Bunlar 3 ve 7 kişilik hücrelerden oluşuyor. Ortak havalandırmaları var ve tamamen fabrika sistemi olarak yapılıyor. Zaten yakında cezaevleri de özelleşecek. Satın alan sermayedar için oldukça ucuz işgücü olacak...”

Cezaevi görüşlerinde avukatlar olarak hukuk ve insanlık dışı muamelelere maruz kaldıklarını belirten Av. Ergün, Meclisten çıkmak üzere olan ve ölüm oruçlarıyla ilgili herhangi bir gösteri, basın açıklaması vb. yapmak istemenin dahi suç sayılacağı yasaya dikkati çekti.

Doktor Servet Çolak, cezaevinin tecrit yeri olduğunu, insanı bir yere kapatıp tecrit etmenin de bir insan hakları ihlali olduğunu vurguladı. İnsanın yaşamında sağlık için uyarılara ihtiyacı olduğunu,

tecritin de bu uyarıları kısıtladığını ya da yok ettiğini, tecrit sonucu insanda büyük tahribatlar oluştuğunu söyleyen Dr. Çolak, ölüm orucu yapanlarda oluşan tahribatlara örnekler vererek konuşmasını sürdürdü. Bir insanın aynı anda 168 kişi ile sosyal ilişki kurabildiğini, ancak cezaevlerindeki 40 kişilik koğuşların dahi bu sosyal ilişkiyi engellediğini, bunlardan yola çıkarak da F tiplerindeki durumun ortada olduğunu belirtti. Açlık karşısında vücudun göstereceği refleksleri açıklayıp ölüm orucunun tıbbi yönden vücut reflekslerini nasıl tahrip ettiğini anlatarak konuşmasını bitirdi.

Semiha Kırkoç da bir tutsak yakını olarak F tipi sistemine karşı verdiği mücadelede karşılaştığı engel ve saldırıları anlattı.

Bir dinleyicinin, “cezaevlerinde yaşanan insanlık ve hukuk dışı muamelelere karşı gerek yurt içindeki mahkemelere gerekse AİHM’e açılan davaların sonuçsuz kaldığını, bunun insanda bir umutsuzluk yarattığını, bunu hukuki açıdan aşmada yapılacak şeyler olup olmadığını” şeklindeki sorusunu, Av. Ergün, “Cezaevleri yargı süreci siyasi tutumlarla yönlendiriliyor. Bir hukukçu olarak ben dahi hukuki süreçlerin salt çözüm olduğunu düşünmüyorum. Umudu başka yerde aramak gerekir” biçiminde yanıtladı.

Bir başka dinleyicinin “’96 Ö.O’da tutuklulara sahip çıkan kararlı bir kitle vardı, şimdi bu kitle nerede, o insanlara ne oldu?” diye sorması üzerine de, Av. İbrahim Ergün, genel olarak toplumsal muhalefetin her konuda geri çekilmiş durumda olduğunu, insanların varolan saldırılar karşısında sindirilip mücadeleden uzaklaştırıldığını, ortada korkutulmuş ve bastırılmış bir kitle bulunduğunu, ancak koşulların

kitleyi yeniden dirilteceğine inandığını söyledi.

Bazı dinleyiciler de ölüm oruçlarında birçok insanın hayatını kaybettiğini, birçoğunun sakat kaldığını, ama artık bu duruma seyirci kalmamak gerektiğini, varolan ayrılıklara rağmen artık insanların biraraya gelip biran önce ne gerekiyorsa yapılması gerektiğini söyleyerek görüşlerini ortaya koydular. Bir dinleyicinin “Ölüm oruçlarını onaylamıyorum. İnsanlar göz göre göre ölüyor. Bazıları da bu ölümleri alkışlıyor, yaşasın diyorlar.” şeklindeki konuşması üzerine, Dr. Çolak şunları söyledi: “Ölüm orucundakiler öyle düşünüldüğü gibi ölümsüver değiller. Tahliye edildikten sonra verilen tedaviyi harfiyen uyguluyorlar. Yaşama dört elle sarıldıklarını görüyoruz. İçerdeki insanın en son başvuracağı yoldur ölüm orucu ve başka çareleri kalmadığı için ölüm orucuna giriyorlar. Koşulları açıkladık demin ve bu koşullarda kim olsa ölüm orucuna başlamak zorunda kalır.”

Av. İbrahim Ergün de, Bilgesu Erenus’un son kitabından alıntı yaparak, “Onur duygusunu yitiren insan özgür olamaz” dedi. Cezmi Ersöz’den de bir alıntı yaparak, “İnsan yanınızı özgür bırakırsanız o zaman duyarlı olacaksınız” dedi.

Semiha Kırkoç ise “kendinizi bir odaya veya banyoya kilitleyin ve 24 saat kimseyle konuşmayın. Bir olumsuzluk hissetmediyseniz o zaman kafanızı su dolu bir kovaya sokun ve nefessiz kalana kadar çıkarmayın. Eğer hala bir olumsuzluk yaşamadıysanız sizin için yapılacak bir şey kalmamıştır” diyerek, F tipindeki tutuklu ve hükümlülerle empati yapmaya çağırıldı.

Ankara’da hücre karşıtı miting...**Üçbin kişi devrimci tutsaklar için yürüdü...**

Tecritin kaldırılması ve “üç kapı üç kilit”in açılması talebiyle Ankara’da, birçok ilden insanın katılımıyla bir miting gerçekleştirildi. Mitinge üçbini aşkın insan katıldı. Valilik’in mitingde tecrit, 3 kapı 3 kilit ve ölüm orucuyla ilgili slogan atılmaması, bunlarla ilgili pankart, döviz taşınmaması şartıyla izin vermesi nedeniyle, miting görevlileri bu talepli şiarların eylemde kullanılmaması gerektiğini duyurdular. Ancak mitingin içeriğini boşa düşüren bu yasakçı zihniyet hem tertip komitesi tarafından hem de mitinge katılanlar tarafından protesto edildi. Hücre karşıtı miting saat 11:00’de Toros Sokak’ta, değişik kentlerden gelen insanların katılımıyla başladı. Toplanma yerinde kortejler oluşturulduktan sonra Sıhhiye Köprüsü üzerinden miting alanına doğru yürüyüşe geçildi.

Yürüyüş sırasında kortejlerin başında tutsak aileleri örgütlenmelerinin pankartı yer aldı. “Kapılar açılın yaşam kazanın!/TAYAD - THYADER-TUYAB”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun! Devrimci irade teslim alınmaz/Kızıl Bayrak”, “Tecrite son! Üç kapı üç kilit açılacak yaşam kazanacak/Ankara Sosyalist Basın Platformu”, “Yaşasın ölüm orucu direnişimiz/Zonguldak K.Ü. Öğrencileri”, “Daha kaç insan ölecek ya da sakat kalacak, yaşam hakkına saygı/İHD”, “İHD İstanbul/Tecriti kaldırın ölümleri durdurun”, İHD Konya, İHD

Kayseri, Hacı Bektaş Kültür ve Dayanışma Derneği, HADEP, Hak-Par, ÇHD, TSİP, Nakliyat-İş pankartlarıyla katıldılar. Eylemde “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “İM-F tipi yaşam istemiyoruz!”, “Devrimci irade teslim alınmaz!”, “Tecriti kaldırın ölümleri durdurun!” vb. dövizler taşındı, sloganlar atıldı.

Eylemde Filistin direnişine sahip çıkıldı, “Filistin halkı yalnız değildir!”, “Direnen Filistin kazanacak!”, “Hepimiz Filistinliyiz!” dövizleri taşındı, sloganları atıldı.

Saat 12:00’de miting alanına varıldı. Kürsüden tutsak anası, ÇHD Başkanı, İHD Başkanı ve bir tutsak babası birer konuşma yaptılar. Konuşmacılar devletin uygulamaya geçirdiği F tiplerinin insanlık dışı bir politika olduğunu, ölümlere ve sakat kalmalara rağmen devletin bundan vazgeçmediğini belirterek, hücrelerdeki faşist uygulamaları anlattılar. Ayrıca dışarının da bir şekilde F tipi olduğunu, buna karşı sessiz kalmayacaklarını, mücadele edeceklerini vurguladılar. Konuşmaların ardından, valiliğin eyleme koşullu izin vermesi 15 dakika süren oturma eylemiyle protesto edildi. Bu sırada kitlenin çoğu ağzını siyah bantla kapattı, üzerlerini siyah örtü ile kapattı. Vardiya Müzik Grubu’nun söylediği parçalarla miting sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/Ankara

ZKÜ’den “Üç kapı-üç kilit” eylemine ortak katılım...

Ölüm Orucu direnişinin 540. gününde, Ankara’daki “3 kapı-3 kilit” eylemine Zonguldak Karaelmas Üniversitesi öğrencileri olarak ortak katıldık. Eylemi iki gün önce haber almamız daha geniş bir çalışma yürütmemizi engelledi.

Eyleme “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!- ZKÜ öğrencileri” imzalı pankartımız arkasında 35 kişiyle katıldık. Eylem boyunca çevremizdeki devrimci gruplarla ortaklaşarak, sık sık “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiç birimiz!” vb. sloganları attık. Katılım ve coşkuumuz oldukça iyiydi. Şimdi sıra bu coşkuumuzu işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs’ına taşımakta.

ZKÜ’den Ekim Gençliği okurları

İzmir’de “Üç kapı-üç kilit” eylemi...

“3 kapı-3 kilit Çalışma Grubu” 17 Nisan günü, “Üç kapı-üç kilit” formülünün kabul edilmesi için Konak Sümerbank önünde basın açıklaması yaptı. Eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!”, “Tecriti kaldırın, ölümleri durdurun!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” sloganları atıldı.

Basın açıklamasında şunlar söylendi: “Hepimiz aynı karanlığın içindeyiz. Bir buçuk yıldır cezaevlerinde yaşanan en koyu karanlık hepimizi yakıyor. Yaşam hakkını görmezden gelen, düşünceye set çeken, sessiz imhayı benimseyen anlayışın pratiği olan F tipi cezaevlerinde tecrit edilerek yok edilmeye çalışılan insanların birer birer yaşama vedası hepimizin yüreklerini acıtmaya devam ediyor.”

SY Kızıl Bayrak/İzmir

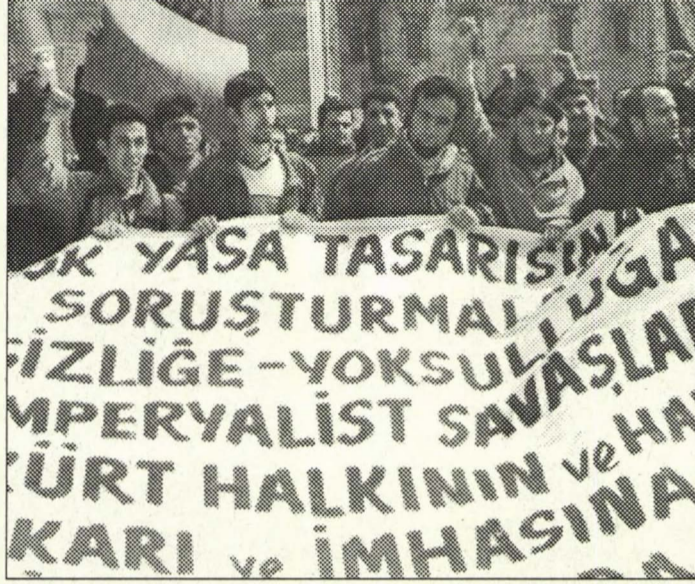
Üniversiteli öğrenciler Beyazıt Meydanı'nda buluştular...**Ortak, kararlı ve coşkulu bir eylem...**

Istanbul'daki üniversite öğrencileri, başta kendi yaşadıkları sorunlar olmak üzere ülkede ve dünyada yaşanan sorunlara karşı Beyazıt Meydanı'nda bir gösteri düzenleme kararı aldılar. 18 Nisan'da yapılacak gösteri için kitle örgütleri de dolaşarak destek istendi. Afiş ve çeşitli çağrılarla eylemin duyurusu yapıldı.

Eylem günü Beyazıt Meydanı'nı yoğun abluka altına alan polis, saatler öncesinden alana girenleri tek tek arayarak eyleme izin vermeyeceğini göstermeye çalıştı. Ancak miting saatinde İstanbul Üniversitesi içerisinde biraraya gelen öğrenciler, pankart ve sloganlarla yürüyüşe geçerek ana çıkış kapısına kadar geldi. Burada barikat kuran polis, kitlenin kapıyı kırarak dışarı çıkması karşısında geri adım atmak zorunda kaldı.

Eylem için dışarıdan gelen öğrenciler ile kitle örgütlerinden temsilcileri de açtıkları pankartla Beyazıt tarafından yürüyüşe geçerek, polis ablukasını yarıp meydana girdi. "Sermaye defol, bu ülke bu halk satılık değil/Üniversite Öğrencileri" yazılı pankart ve "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın sosyalizm!", "Filistin halkı yalnız değildir!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "YÖK'e hayır!", "Eşit-parasız-bilimsel eğitim istiyoruz!", "Emperyalist savaşa hayır!", "3 kapı-3 kilit açılın, ölümler son bulsun!" vb. dövizler ile Filistin bayrağı taşıyan kitle "Türkiye kanlı ittifaktan dışarı!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Filistin'e özgürlük, kahrolsun emperyalizm!", "Savaşa değil, eğitime bütçe!" sloganlarıyla içerden çıkarları beklemeye başladı.

Barikat kuran polisin geri çekilmesiyle içerden çıkanlar, "YÖK yasa tasarısına, soruşturmalara, işsizliğe, yoksulluğa, emperyalist savaşa, Kürt

halkının ve halkların inkarı ve imhasına, F tipi saldırılara karşı onurlu bir gelecek için örgütlü mücadeleye/Üniversite Öğrencileri" yazılı pankart ve "Parasız-bilimsel-anadilde eğitim!", "Baskılar, soruşturmalar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!" sloganlarıyla yürüyüşe geçerek meydandaki kitleyle buluştu.

Yaklaşık 600 kişi bir araya geldikten sonra; Yeni YÖK yasa tasarısına, Kürt ve Filistin halkının nezdinde halkların imhası ve inkarına, F tipi saldırılara, IMF ve Dünya Bankası'nın tüm dünyayı sömürgeleştirme politikalarına karşı olduklarını ve bunlara boyun eğmeyeceklerini göstermek için burada olduklarını söylediler. Filistin'de ve Ölüm Oruçları'nda yaşamını yitirenler için 1 dakikalık saygı duruşunun ardından "Devrim şehitleri ölümsüzdür!",

"Şehit namırın!" sloganları gür bir şekilde atıldı. Daha sonra basın açıklaması okundu.

Eyleme destek vermek için gelen kurumlar arasında TUYAB, TAYAD, Emeğin Partisi, HADEP, Halkevleri, Eğitim-Sen, Basın-İş, Genel-İş ve Nakliyat-İş vardı. İlk olarak TUYAB'lı bir tutsak yakınına söz verildi, konuşması "3 kapı-3 kilit açılın, ölümler durdurulsun!" sloganıyla desteklendi. Polis eylemin derhal bitirilmesini, yoksa müdahale edeceğini söyledi. Öğrenciler buna "Baskılar bizi yıldıramaz!", "YÖK, polis, medya, bu abluka dağıtılacak!" sloganıyla yanıt verdiler. Ancak tartışmanın uzamasının ardından Grup Yorum'un Filistin için söylediği parçalara geçildi ve ardından eylem bitirildi.

Öğrenciler hep birlikte sloganlarını haykırarak okula girdiler. Bahçedeki yürüyüşün ardından, aynı gün yüz kişilik bir faşist grubun Edebiyat Fakültesi önünde basın açıklaması yapmak istediği, "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!", "Türkeş'in itleri yıldıramaz bizleri!" sloganları ve müdahaleyle buna izin verilmediği ve faşistlerin okula girmelerinin engellendiği açıklandı. "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganı ve çekilen halaylarla eylem sona erdi.

Miting olarak yapılması düşünülen eylem, gerek okullarda ortak çalışmanın örülememesi, gerekse dışa dönük hazırlık ve duyurunun yeterince yapılamaması nedeniyle kitlesel basın açıklaması olarak gerçekleşti. Ayrıca polisin eylemin bitmesi için yaptığı müdahale karşısında konulan insiyatif yetersiz kaldı. Ancak, saldırılara karşı ortak bir yanıt verilmesi ve bu kararlılığın ifade edilmesi açısından anlamlı bir eylem oldu.

Ekim Gençliği/İstanbul

Ankara'da yeni YÖK yasa tasarısına, emperyalist savaşa ve hücrelere karşı ortak eylem...**"Bu yasa meclisten geçmeyecek!"**

gençliğin mücadelesi büyüyor. Üniversite gençliği ile birlikte diğer üniversite bileşenlerini de derinden etkileyecek olan yasa tasarısına karşı, Ziya Gökalp Caddesi'nde on gençlik grubu tarafından merkezi bir eylem gerçekleştirildi. Emperyalist savaş ve hücreler de eylemin diğer gündemleriydi.

Eyleme imzasız iki pankartla katılındı. Birinci pankartımızda, "Bu yasa meclisten geçmeyecek!"; ikincisinde ise, "YÖK dağıtılsın, yasa tasarısı meclisten geri çekilsin, tecrit kaldırılın ölümler durdurulsun, eşit parasız, anadilde, bilimsel eğitim, IMF programları iptal edilsin, emperyalist savaşa hayır, Filistin'e özgürlük!" olarak sıraladığımız taleplerimiz yazılıydı.

Eylemimiz Fransız Kültür Merkezi önünde başladı. Açılan pankartların arkasına geçen kitle coşkulu bir şekilde sloganlar atıp yürüyüşe geçti. Kolluk güçleri kitlenin önüne geçerek barikat oluşturdu. Sonra kitlenin iki tarafını da ablukaya aldı. Bize Sakarya veya Yüksel Caddesini önererek pazarlık yapmaya çalıştılar. Bunu kabul etmedik, Kızılay'da basın açıklaması yapmak istediğimizi vurguladık. Ve sol tarafımızdaki polis kordonu kalkmadan basın açıklamasını

yapmayacağımızı söyledik. Bu arada kitle coşkulu bir şekilde sloganları atıyordu. Sol taraftaki polis kordonu kalktı ve metnimizi okuduk.

Basın metni sık sık sloganlarla kesildi. Daha sonra kitle Cebeci yönüne doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Fakat çevik kuvvet öne geçerek kitleyi ikiye böldü. Geride kalan kitle bir ara sokaktan çıkıp öndeki kitleyle birleşti. Daha sonra eylemin bitirildiği söylenerek dağıldı.

Eyleme yaklaşık 250 kişi katıldı. Eylem coşkulu olmasına rağmen katılım beklenenden zayıf oldu. Bunun temel nedeni yerelliklerde yeterli çalışmanın yapılmaması, merkezi eylemin altyapısının örülememesi. Ayrıca polis her eylemde olduğu gibi bölgeyi ablukaya alarak çok sayıda insanı gözaltına aldı. Eylem bittikten sonra gözaltılar serbest bırakıldı.

Eylemin önemli bir kazanımı ortak pankart açılması ve ortak şiarların atılmasıydı. Bunun sürekliliği sağlanabilir, eylemler sürekli ve sistemli yerel çalışmalardan beslenebilirse, diğer eylemlere daha güçlü katılım sağlanabilecektir. Bu, yerel çalışma ile merkezi eylem arasındaki ilişkinin önemini bir kez daha gösteriyor.

Ekim Gençliği/Ankara

ZKÜ'de kardeş okul kampanyası

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi'nde yaşanan faşist saldırılar, tutuklama ve soruşturma terörü sonucu olan uzaklaştırmalar, bir süredir üniversitemizdeki gençliğin gündemini işgal ediyordu. Bundan dolayı, başta yeni YÖK yasa tasarısı olmak üzere ülkenin ve öğrenci gençliğinin gündemine yeterli ilgi gösterilemedi. Kendi özgünlüğümüzün getirdiği bu gecikmişliği telafi etmek için, yeni YÖK yasa tasarısına karşı tepkiyi örgütlemek amacıyla hızla harekete geçtik. Uzaklaştırmalar sonucu deneyimli arkadaşların okulda olmaması ve öğrencilerin bilinç/örgütlülük düzeyinin geriliği de göz önüne alınarak, kardeş okul kampanyası başlatma kararı alındı.

Diğer çevrelerle ortaklaşarak seçilen bir köy okulu üzerinden hem üniversite hem de Zonguldak genelinde bir yardım kampanyası yürütüldü. Kampanyanın temel hedefi ise, somut bir örnek üzerinden eğitimdeki fırsat eşitsizliğinin teşhir edilmesi, yeni YÖK yasa tasarısının varolan eşitsizliği daha da derinleştireceği ve bu yasanın işçi ve emekçi çocuklarına neler getireceğinin geniş bir şekilde anlatılması ve bunun için insanların mücadeleye çağırılması idi.

Bu çerçevede başlattığımız çalışmamız iki hafta sürdü. Üniversite kantininde masa açtık. Eğitimdeki fırsat eşitsizliğini vurgulayan ve kampanyaya katılım çağrısı yapan yazılar panolara asıldı. Yanı sıra, seçtiğimiz ilkokuldaki öğrencilerin hangi koşullarda eğitim gördüklerini belgeleyen resimleri astık. Okuldaki masamızı tüm yasaklar ve baskılara karşı iki gün açık tutabildik. Dana sonra masamız kapatılmasına rağmen sınıf konuşmaları ve birebir ilişkiler üzerinden birçok yeni insana ulaştık ve tartışma fırsatı yakaladık.

Çalışmalarımızı Zonguldak geneline de taşıdık. Sendika, siyasi parti, DKÖ'lerle birlikte, esnafı ve oturduğumuz semtlerdeki emekçilerle de görüştük ve olumlu tepkiler aldık. Toplanan yardımlarla birlikte çoğu yeni insanlardan oluşan 40 kişi ile köydeki okula gittik. Gerek köy halkı gerekse öğrenciler tarafından iyi karşılandık.

İlk kampanya deneyimi olması açısından ve daha çok deneyimsiz insanlar üzerinden yürütülmesine rağmen, hayli olumlu gerçekleşti ve önemli dersler çıkarmamıza vesile oldu. Kampanyanın temel eksikliği, yerel basının yeterince kullanılamaması ve önümüze koymamıza rağmen basın açıklamasını gerçekleştirememiz oldu. Şimdi ise önümüzde 1 Mayıs durmakta. Paralı eğitim saldırısının püskürtülmesi açısından öğrenci gençliğin 1 Mayıs'taki duruşunun hayli önemli olduğu çok açık. Bu bilinç ve sorumlulukla 1 Mayıs'a hazırlanıyoruz.

ZKÜ'den Ekim Gençliği okurları

İş Güvencesi Yasa Tasarısı meclise geliyor...

Sermaye kıdem tazminatının gaspını ve esnek çalışmayı dayatıyor...

Hakların güvencesi örgütlü mücadeledir!

Hükümet İş Güvencesi Yasa Tasarısı'nı meclise getirmeye hazırlanıyor. Çalışma Bakanı'nın açıkladığına göre, tasarı şu günlerde meclis komisyonlarının önüne gelecek, komisyonlardan geçtikten sonra genel kurulda görüşülecek.

Yasa tasarısının bugünlerde meclise inecek olması konunun muhataplarını da hareketlendirmiş bulunuyor.

Sermaye cephesi

İş Güvencesi Yasa Tasarısı konusunda sermaye adına çoğunlukla TİSK Genel Başkanı Refik Baydur konuşuyor. Hatırlanacağı gibi Refik Baydur bundan bir süre önce konuyla ilgili sert çıkışlar yapmış, kıdem tazminatı kaldırılmadan iş güvencesi verilmesi durumunda onbinlerce kişinin işten atılabileceği tehdidini savurmuştu. Gene bir vesileyle bu yasa tasarısını uzunca bir zamandır hükümette beklettiğini söylemiş, böylelikle düzen siyasetçileri üzerindeki otoritesini vurgulamış, bizim istemediğimiz bir şeyi yapmaya güçleri yetmez, demeye getirmişti. Son olarak da bazı milletvekillerini tatile götürerek, tasarının bu haliyle meclisten geçmesine izin vermemelerini istemişti.

Bütün bunlardan, sermayenin İş Güvencesi Yasası'nın işten atılmalar konusunda işçilere gerçekten bir güvence sağlayacağı, bu yüzden de patronların bu yasayı istemediği gibi bir sonuç çıkartılabilir.

Oysa gerçek bambaşkadır. Yasa işten atılmaları önleme konusunda hemen hiçbir güvence getirmemektedir. Elbette ki görünürde işten atılmayı engelleyen bazı düzenlemeler içermektedir. Fakat bunlar daha çok kağıt üzerinde kalacak türdendir. Yanı sıra patronlara canının istediği zaman, çıkarlarının gerektirdiği sayıda işçi çıkarabilmeleri için her türlü kolaylık da tanınmıştır.

O halde patronlar yasaya neden karşı çıkıyorlar? Bu sorunun yanıtı çok basit. Hükümetin İLO sözleşmeleri ve AB ile varılan bazı anlaşmalar gereğince, bu konuda bir yasa çıkartmak zorunda olduğunu biliyorlar. Asıl dertleri bu yasanın çıkıp çıkmaması değil. Onları mevcut kıdem tazminatı hakkının budanması ve esnek çalışmanın yasalaşması daha fazla ilgilendiriyor. İş Güvencesi Yasası'na bunların da girmesi için çaba sarfediyorlar. Refik Baydur'un konuyla ilgili son sözleri de zaten bunu gösteriyor. Hiçbir işverenin, "iş güvencesi çıkmasını" diye bir görüşe sahip olmadığını söyleyen Baydur; "Bu hazırlıkta kıdem tazminatı ve esnekliği bekliyoruz. Burada Avrupa'yı misal gösteriyoruz. Avrupa'da kıdem tazminatının sıfır olduğu yerler de var. En yükseği de 15 güne dayanır. Bize göre kıdem tazminatı Avrupa'nın ortalama seviyesine indirilmelidir. İlla da sıfır olsun demiyoruz" şeklinde son derece açık konuşuyor.

İşveren cephesi yasanın meclise ineceği şu günlerde geçmiştekine göre daha sessiz görünüyor. Bunu önden hazırlıklarının tam olmasının, hükümet ve milletvekilleriyle işi baştan sıkı bağlamış olmalarının bir göstergesi saymak gerekiyor.

Hükümet cephesi

Hükümet içerisinde yasanın savunuculuğunu Çalışma Bakanı yapıyor. Şu günlerde tam da işin en kritik noktasına dokunarak, "Türkiye'de kıdem tazminatını kaldırmaya kimsenin gücü yetmez" açıklamaları yapıyor. Böylelikle, hem bir taraftan kıdem tazminatı tartışmasını kendi cephesinden gündemde tutmuş oluyor, hem de işçi ve emekçilerin dostu gibi görünüp onların güvenini kazanmaya çalışıyor. Yaşar Okuyan (ve onun temsil ettiği hükümet) bir taraftan işçi dostu görünüp, diğer taraftan sermayenin çıkarlarına en uygun iş güvencesi yasanını çıkarmak için çalışıyor kısacası.

Sendika bürokratları cephesi

Sendika bürokratları, yasa meclise ineceği için bir parça hareketlenmiş durumdadır. Milyonlarca işçi fabrikalardan kapı dışarı edilirken kılı kırkıdamayan, aylardır işçileri eylem yaptık yapacağız diye oyalamaktan başka bir icraatları olmayan konfederasyon yöneticileri, şimdi İş Güvencesi Yasası'nın çıkması için ortak bir kampanya başlatacaklar. "İddialar ve gerçekler" adlı bu kampanya kapsamında salon toplantıları düzenleyecekler, bütün işyerlerinden milletvekillerine "yasayı çıkarın" diye mektup gönderilmesini örgütleyeceklermiş.

Eğer bu da sonuç vermezse, bu kez sendika yöneticileri olarak Ankara'da eylem yapacaklar ve sonuç almadan dönmeyeceklermiş. DISK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, "İş güvencesi çıkmadan

bizi hiç kimse sosyal diyalog toplantılarına çağırmasın. İlişkilerde güvenin korunması için Başbakan ve diğer bakanların verdikleri sözleri yerine getirmeleri gerekiyor" demiş.

Herkese iş! Tüm çalışanlara iş güvencesi!

Kriz bahanesiyle iki milyona yakın insanın işten atıldığı, çalışabilir durumdaki her üç insandan birinin işsiz olduğu bir ülkede yaşıyoruz. İş ve iş güvencesi taleplerinin yakıcılığı ortada. Bu nedenle "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebi uğruna mücadele verilmesi, hem işçi ve emekçilerin uğradığı yıkımı ve yıpranmayı sınırlamak açısından, hem de sınıfın eylemini örgütlemek açısından önem taşıyor.

Fakat hükümetin ve sendika bürokratlarının derdi işçi ve emekçilerin yaşadığı bu sorunlara bir çözüm bulabilmek değil. Hükümet açıkça işçi ve emekçileri aldatıyor. Patronların istekleri doğrultusunda bir yasal düzenleme yapmak için gayret sarfediyor. Sendika bürokratları ise, işçi ve emekçilerin iş güvencesi talebini istismar etmenin, umutları hükümete ve meclise bağlamanın, böylelikle de tabandaki mücadele isteğini bir kez daha boğmanın hesaplarını yapıyor.

Çare mecliste değil örgütlü mücadeledir!

İşçi ve emekçiler taleplerinin yerine getirilmesi için meclisten, hükümetten ve sendikacılardan bir şeyler beklemenin boşuna olduğunu sayısız kez yaşayarak gördüler. Bir kez daha aldatılmamak için yapılması gereken, geçmişte yaşananların dersleri ışığında hareket etmektir. Sermayeye ve sendikal ihanet çetelerine karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmektir.

Sahte iş güvencesi yasanına karşı "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi" talebini yükseltmek, esnek çalışmanın yasalaşmasını ve kıdem tazminatı hakkının budanmasını engellemek için, nihayetinde sermayenin topyekûn saldırısını püskürtmek için, birleşik militan mücadeleyi örgütlemek güncel bir sorumluluktur.

İş kazası değil kapitalizm öldürür!

Izmir'in Aliğa ilçesinde bulunan Tüpraş tesislerinde sızan gazdan zehirlenen iki işçiden biri yaşamını yitirdi. Olay Pazartesi günü akşam saatlerinde "FCC" ünitesinde meydana geldi. Boru hattında oluşan tıkanıklığı gidermeye çalışan 29 yaşındaki Şükrü Bakıroğlu isimli işçi, Hidrojensülfür borusunun aniden açılması sonucu açığa çıkan gazdan zehirlenerek yaşamını yitirdi. Yaralanan işçiler SSK Tepecik Eğitim Hastanesi'ne kaldırıldılar. Yoğun bakıma alınan Hasan Koç'un durumunun ağır olduğu bildirildi.

Bu konuda bir açıklama yapan Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın, son zamanlarda sıkça yaşanan iş kazalarının birer iş cinayeti olduğunu söyleyerek, iş kazalarının önlenilebilir olduğunu, işçi sağlığına ve güvenliğine gereken önemin verilmesiyle iş kazalarının önüne geçilebileceğini belirtti. (SY Kızıl Bayrak/Izmir)

Ey Şaron, sözüme kulak ver!

Breyten Breytenbach

Bayım,

Beni tanıyamıyorsunuz. Tanımanız için bir sebep yok, benim gibi birinin söyleyeceklerini dinlemeniz içinse çok az sebep var. Eğer ilgileniyorsanız, ben Güney Afrika doğumlu, şu anda yurtdışında yaşayan ve çalışan bir yazarım.

Bir yazar olarak kelimeleri basit duygular uyandırma dürtüsünden uzak tutmak gerekliliğinden haberdarım. Basit karşılaştırmalar boğazı yakar, nefreti hırsla kınayarak bir öfke nöbeti yaratır ve karmaşıklığın anlaşılmasını engeller.

Apartheid öyle olduğunu iddia etmek dikkat çekici bir slogan olsa da, Nazım değildi. Şimdi Filistinliler üzerinde uygulanan İsrail güçlerinin politikaları da apartheid'la aynı kefiye konulmamalı. Bu sistemlerin hepsi kendi tarihsel tekliklerinin etrafına açıklanmasını hak edecek kadar korkunç.

Varsayımlarınız ırkçı

Yine de.. bunların hepsi çok tanıdık.

Sizin davranışlarınızın altında yatan varsayımlar ırkçı. Güney Afrika yönetiminde olduğu gibi düşmanı alt etmek için kullandığınız yöntemler güç kullanmak, kan dökmek ve aşağılamaktan oluşuyor. Sinik bir duruşla ABD'nin sözde hayati çıkarlarına göre oynadığınız sürece bunu sürdürebileceğinizi düşünüyorsunuz. Amerika'nın çıkarları umurunuzda bile değil aslında. Yandaşınız Netanyahu bu kaba politikayı daha da açık uyguluyor. Fakat siz de her öteki gibi terörist olarak tanımlayan Amerikan başkanı gibi dünyanın geri kalanını aptal yerine koyduğunuzunuzu gösterdiniz.

Elbette hepimiz dünyadaki en iyi şeyin Amerika'nın ucuz petrol hırsı olduğunu, dolayısıyla da bu bölgedeki yozlaşmış yönetimlerin dokunulmazlığını savunmak gerektiğini düşünmüyoruz.

Gerçekleri örtemezsiniz

Sürekli olarak İsrail politikasına yöneltilecek bütün eleştirilerin antisemitizmin dışavurumu olduğu öne sürülüyor. Bu iddiayla tartışmaların bitmesi gerekiyor.

Elbette tartışma ortamını ortadan kaldıran böyle bir sansürü reddediyorum. Çekilen acının büyüklüğü -bu Ermenilerin, Kürtlerin, Bosnalıların, Vietnamlıların ya da Filistinlilerin acısı olabilir- eleştiriden muaf tutulma hakkını tanımaz. Büyük ve kutsal İsrail'e yapılan sözde göndermeler yerleşimlerinin Filistinlilerden utanmazca

çalınmış topraklarda kurulmuş, onların etlerine gömülmüş kurşun parçaları gibi irinlenen ve amacı bir Filistin devleti ihtimalini kösteklemek olan silahlı koloniler olduğu gerçeğini örtemez. Şahadetin cennette bir yer açmaması gibi ötekini yok ederek barış sağlanamaz.

İsrail suç işlerken neden yüzümüzü öte yana çevirmemiz gerekiyor? O bölgede en az sizin kadar hakkı olan insanları o topraklardan atarak bir devlet kurulamaz. Uzun vadede bu ahlak dışı ve dargörümlü politikalar İsrail'in bir devlet olarak meşruluğunu da zayıflatır. Müttefiklerinizin arasında soğukkanlılığınız, kışkırtıcılığınız ve zalimliğinizle öne çıkıyorsunuz. Daha önce anlaşmaları bozup barış ihtimalini zayıflatmaktaki inadınızla bölgeyi karıştırıyorsunuz (Bütün Filistinlilerin bölgeden ayrılmasına ya da yok olmasına dayanan mezarlıkların ve sürgünün getirdiği 'barış' hariç). Washington'daki patronlarınızın hırlaşmasının hesaplı terör uygulamak ve vahşice imha etmenin yanı sıra kaynakların yönetimi, pazarların küresel denetiminin, ucuz petrolün ve 'demokrasi' için başlattığınız seferberliği nasıl etkileyeceği henüz belirsiz. Kim bilir belki de o hırlaşmalar 'özgür dünya'nın 'terörizm'le savaşını daha iyi yürütebilmesi için bir perdeden başka bir şey değil.

Çelişkili izlenimler

Geçenlerde işgal altındaki bölgeleri ilk kez ziyaret ettim. Ve evet, korkarım Bantustanlara (Güney Afrika'dan hatırlayacağımız sefil getto ve kamplar) hayli benzedikleri söylenebilir. Orada geçirdiğim birkaç gün bende güçlü fakat çelişkili izlenimler bıraktı. İnsanlarınızın aslında birbirleriyle nasıl girift bir biçimde bağlantılı olduğu... Her yerdeki taşlar... İncil'den tanıdık gelen bölge isimlerinin topografisi. O güzel ışık... Bölgeyi İsviçre'ye benzetmek için dikilmiş, oraya ait olmayan kozalaklı ağaçlar. Geniş sahil düzlükleri dışında bölgenin barınmazlığı. Köylerin feci hüznü. Camiler ve bitmemiş yerleşim yerlerindeki yeşil ışıklar. Mimarinin çirkinliği. İşgalinizin anlamsızlığı sadece İsrail vatandaşlarının ve yerleşimcilerin kullanabildiği ışıklı yan yollar. Güvenlikle çok az alakası olan ve tek istekleri işgal altındaki bir halkı aşağılayıp taciz ederek öfkeden delirtmek olan kontrol noktalarındaki görevlilerin aksi alçaklığı... Askerlerinizin inanılmaz gençliği... Filistin ekonomisini mahvetmenizdeki acımasızlık. O

eski intikam: Evleri buldozerle yıkmak, zeytinlikleri yok etmek. Gazze'deki yerleşimlerinin etrafındaki Berlin duvarları (ve arkalarındaki üniversite ek binaları, araştırma enstitüleri, Amerika bağlantılı oteller, golf sahaları) ve şu anda 'sıfır noktası' gibi görünen, harap olmuş Filistin bölgelerinin molozları.

Ramallah'ta işgal altındaki sanatçıların ve aydınların coşkusu-tartışmaları, durumlarının kötülüğüne gülmeleri. Hepsinin 'Kahraman ya da kurban olmak istemiyoruz sadece normal bir hayat sürmek istiyoruz' demesi.

Yorgun umutsuzlukları. Yaser Arafat'ı ziyaret... Kapana kısılmış bir tilkinin sararmış elleriyle 'cesurların barışı' ve 'uluslararası toplumun vicdanı' gibi boş klişelere sıkı sıkıya tutunması. Ve bir insan hakları avukatının "Şaron'a iki şey için teşekkür borçluyuz: Bütün Filistin fraksiyonlarını birleştirdi ve karşı koymak dışında kalan bütün seçenekleri yok etti" demesi. Sonra, aynı cinlere karışmış adamın üzerinde ölümün teriyle, sigara üstüne sigara içerek sert bir şekilde baskının insanların derilerinden içeri girdiğini ve artık kendilerini savunacakları tek şeyin derileri olduğunu, insan bombaların sebebinin bu olduğunu söylemesi.

Şevklerini kıramadınız

Filistin halkının şevkini kıramadınız. Şimdi bir devlet kurmaya her zamankinden daha fazla kararlılar. Yeni bir katliamın gelmekte olduğunu, sizin general Zinni'yle sadece ayak oyunu yaptığınızı biliyorlardı. Ayrıca şimdi onları daha da güçlendirerek kendi tuzağınınıza düştüğünüz için daha sert ve derin saldırmak zorunda olduğunuzu da biliyorlar. Bush'un kâfirlere ve asilere karşı seferberliğindeki gibi, sizin de uluslararası toplum etiğini boşvermeniz gerekiyor. Onlar, ne yaparlarsa yapsınlar, sizin doymayacağınızı biliyorlar. Sizin şu anda insanlığa karşı işlemekte olduğunuz bu suçlu karmaşıklıklaştıran onların toplumundan sorumlu, modern, laik ve demokratik bir devlet kurma umudunu gerçekten yıkıp içlerindeki şeytanı ortaya çıkarmanızdan korkuyorlar.

Ayrıca bunun İsrail'i derinden bölüp yıpratacağını da biliyorlar. Ama sizin umurunuzda bile değil, öyle değil mi? İşte acı ve korkunç olan da bu.

(Uluslararası Yazarlar Parlamentosu üyesi Güney Afrikalı yazar, The Guardian, 13 Nisan 2002)

(Radikal, 18 Nisan 2002)

Çağdaş Hukukçular Derneği:

Tüm dünya halklarının geleceği için bu saldırganlığa sessiz kalmayalım!..

İsrail ordusunun 28 Mart günü işgal altındaki Filistin topraklarında başlattığı katliam yaygınlaşarak sürüyor. 35 yıldır işgal altında yaşam mücadelesi veren Filistin halkı, bu kez tüm dünyanın gözleri önünde yok edilmeye çalışılıyor.

ABD'nin Ortadoğu planının uygulayıcısı ve buradaki jandarması rolünü üstlenen İsrail, bir kez daha bir trajedinin uygulayıcısı olarak sahnedeki yerini alıyor. Trajedinin baş oyuncusu Ariel Şaron, 1953'de Ürdün'ün Kibya kentinde 70 kişinin, 1982'de Lübnan'da 17 bin kişinin, Sabra ve Şatilla'da 2 bin Filistinli'nin ölümünden doğrudan sorumlu bir savaş suçlusunu.

ABD öncülüğünde yürürlüğe konulan emperyalist yeniden paylaşım planının Afganistan'da atılan ilk adımından, Ortadoğu'daki yeniden şekillendirmenin adımı atılmış ve "terörizmin" yok edilmesi manipülasyonu eşliğinde, İsrail'in Filistin'de giriştiği soykırım hareketi başlatılmıştır.

ABD'nin sınırsız ve koşulsuz askeri ve ekonomik desteğinden, diğer ülkelerin sessiz ve seyirci kalma politikasından güç alan İsrail, elindeki tanklar, modern silahlar ve helikopterler eşliğinde dünyanın en yoksul halkına ve mülteci kamplarına saldırıyor. İsrail askerleri, kentlerde giriştikleri kitlesel kıyımların yanı sıra, insan kalkanları oluşturma, sokak infazları gerçekleştirme ve esir aldıkları Filistinlilere karşı uyguladığı insanlık dışı uygulamalarla, Alman faşizminin Yahudilere yönelik

şiddetini gölgede bırakmaya aday görünüyor.

Bu saldırının baş sorumlusu ve planlayıcısı durumundaki ABD, Filistin'e yönelik soykırımdaki rolünü gizleme gereği duymadan, tüm dünyanın gözleri önünde yaşanan bu insanlık dramına karşı yaşam mücadelesi veren Filistin halkını suçlamaya devam ediyor. 28 Mart'tan bu yana İsrail askerleri tarafından konutunda kuşatılmış ve tecrit edilmiş bulunan Filistin devlet başkanı Yaser Arafat'ı suçlayan ABD, gerçekleri çarpıtma kampanyasına devam ederek, "Arafat'ın ülkesinin güvenini kazanamadığını, terörü durdurmak için çaba harcaması gerektiğini ve İsrail'in uyguladığı devlet terörünün 'meşru müdafaa' olduğunu açıklıyor.

(...)

Bütün bu ifade edilenler yanında bizi birinci dereceden ilgilendiren olgu ise, Türkiye'nin bütün bu yaşananlar karşısında aldığı tutum ve üstlendiği misyondur. ABD Başkanı ve Türkiye devlet yetkililerinin Ortadoğu stratejisinin merkezini ABD-İsrail-Türkiye ittifaki oluşturuyor. İsrail ABD'nin Ortadoğu üssü olarak aldığı destek ile saldırganlığını en üst boyutta sergilerken, Türkiye'nin müdahalesiz kalacağı güvencesi ile davranıyor. Nitekim bunca saldırgan ve insanlık dışı uygulamaya ve tüm muhalefete karşın, İsrail için son derece önemli olan tank modernizasyonu anlaşmasında hiçbir değişiklik yapılmamıştır. Devlet yetkilileri işgalin sona erdirilmesini isteyen çağrılar dışında hiçbir ciddi

adım atmamış ve İsrail ile ilişkilerin devam ettirileceği açıklanmıştır.

Yaşadığımız yüzyılın henüz başında dünya insanlığının görmek zorunda bırakıldığı katliam, sessiz kalan hiçbir devleti sorumsuz kılmıyor. En az İsrail kadar dünya devletleri de yaşananlara karşı yaptırım gücü olmayan yapmacık itirazlarıyla sorumlu ve suçludur. Şaron'un açıklamalarıyla uzun süre devam edeceği anlaşılan işgal ve katliamın sona erdirilmesi için başta Türkiye olmak üzere dünya devletleri, günlük çıkar politikalarını bir yana bırakarak İsrail ile olan her türlü hukuki ve siyasal ilişkilerini sona erdirmelidir.

Bugün Filistin halkına karşı yürürlüğe konulan bu şiddet politikasının yarın başka ülkelerin işgali, başka ülke insanların katledilmesi ile devam edeceği görülmelidir. Başta ABD olmak üzere emperyalist bloğun dünya halklarına karşı uyguladığı bu katliam politikasının durdurulmaması daha çok kan, daha çok ölüm getirecektir.

İsrail'in Filistin'de yürüttüğü bu katliama sessiz kalmak yarınlarımızın, insanlığın ve umutlarımızın elimizden alınması demektir.

Türkiye ve dünya halklarına çağrımızdır: Filistin halkının ve tüm dünya halklarının geleceği için bu saldırganlığa ve insanlık ayıbına sessiz kalmayalım.

İntifada'yı küresel Filistin Direnişi

Geçmişte pek çok kez İsrail saldırılarına maruz kalan Filistin halkı, 29 Mart'tan bu yana Nazilerin yaptıklarından aşağı kalmayan bir katliamı yaşıyor. Dünyanın gözleri önünde soykırım amaçlı katliamlar tam bir pervasızlıkla sürüyor. Taş üstünde taş bırakmamacasına kentler tanklarla, dozerlerle yerle bir edilirken, binlerce Filistinli gözaltında tutuluyor. Enkaz altında yarılmış, işkenceyle öldürülmüş kadın, erkek, çocuk cesetleri çıkarıldıkça, bütün dünya II. Dünya Savaşı'nın acı anılarını çağrıştıran bir manzara ile karşı karşıya olduğunu bir kez daha anlıyor. Anlamakla kalmıyor, aynı zamanda harekete geçmeye de başlıyor.

Katliamı yapanlar, bu kez Nazi soykırımında yaklaşık 6 milyon insanı kaybeden Yahudi ulusunun başındaki siyonist katiller. İşgalle, katliamlarla, işkencelerle boyun eğdirilemeyen Filistin halkı, şimdi açlıkla, yoksullukla teslim olmaya zorlanıyor. Ama boşuna. Suçlarını toplu mezarlara, yakılıp yıkılmış kentlerin enkazına gömmeye çalışanlar hesap vermekten, yenilgiye uğramaktan hiçbir zaman kurtulamadılar. Dün uğradıkları kıyımı bir başka halka reva gören siyonist katliamcılar ve onların arkasındaki emperyalist efendiler de bu sondan kurtulamayacaktır. Dünyanın dört bir yanında Filistin halkıyla dayanışma eylemleri için seferber olan emekçi halklar ve işçi sınıfı er geç bu görevi de yerine getirecektir.

Özgürlük mücadelesi "terörizm" adı altında lanetleniyor

Katliamların sürdüğü, katliamın kanıtı olan cesetlerin toplu mezarlara gömülmeye başlandığı bir aşamada, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın ziyaretinden pozitif bir sonuç, işgal ve katliam makinesi İsrail devletinden geri bir adım atmaya bekleyenler bir kez daha yanıldılar. Yarattılmaya çalışılan beklentinin aksine, Powell'ın ziyareti tümüyle Şaron kasabının elini güçlendirmek üzere planlandı ve böyle sonuçlandı. Powell kan banyosu yapan Şaron hükümetinin katliamlarını "meşru savunma", "terörle mücadele" ile gerekçelendirerek kutsadı. Katliama ve işgale karşı kayda değer tek bir söz söylemezken, eli kolu bağlı Arafat'ı teslim olmaya davet ederek, işgale karşı meşru direnişi "terörizm" olarak mahkum ederek, gezisini tamamladı.

Gezinin bitmesinin ardından Bush'un yaptığı açıklama Filistin sorununun çözümünün önündeki temel engelin adresini bir kez daha gösteriyor. Bush, "barış elçisi" Powell'ın görevini başarıyla yerine getirdiğini söyledikten sonra ekliyor: "Terörizme karşı barış mücadelemiz sürecektir"! "Terörizm"den kasıt, emperyalist egemenliğe, kapitalist sömürü ve zorbalığa boyun eğmeyen emekçi halkların bağımsızlık ve özgürlük mücadelesidir. Ve Filistin halkı emperyalist haydutların kanatları altında gittikçe daha da barbarlaşan İsrail siyonizmine karşı "ya bağımsızlık ya ölüm" şiarıyla mücadele ettiği için "terörist" ilan ediliyor, katliamlara uğruyor. Uğradığı insanlık dışı katliamlar, 35 yılını geride bırakan işgal, bu nedenle görmezlikten geliniyor.

Katliamın öteki yüzü direniş

Yıllardır süren katliamlar, işgaller Filistin

sorununun yakıcı bir yanı. Diğer yanı ise kahramanca direnişler, Arapça'daki karşılığıyla İntifada. İntifada Filistin sınırlarını aşmış, dünyanın bütün dillerine, ezilen sömürülen halklara mal olmuş bir sözcük. Filistin sorununun devrimci çözümüyle özdeşleşmiş bir söz. İntifada ya da Filistin sorunu, yeni emperyalist saldırganlık döneminin acı sonuçlarını ve anti-emperyalist mücadele görevlerinin yeni bir iddiayla bilince çıkarılmasını gerektiren bir dinamizmi ifade ediyor.

Filistin direnişi, yalnızca Filistin toprakları ve Ortadoğu açısından değil, emperyalist efendilerin tehditi ve denetimi altındaki bütün ülke halkları ve emekçi yığınlar için "teröre karşı mücadele" adıyla yürütülen yıkıcı emperyalist savaşın karşı cephesini inşa etmenin imkanlarını açığa çıkarmış bulunuyor. Direniş sürdükçe, saldırgan haydutlar cephesi içinden bazı çatlakların uçları da açığa çıkıyor. Aynı şekilde saldırganlar cephesinin egemenleri ve emekçileri de bu vesileyle karşı karşıya geliyorlar. İşgal ve saldırılar artacaktır. Burası kesin. Şimdi görev Filistin direnişi örneklerini yaygınlaştırmak ve saldırıya uğrayan halkların mücadelesine en ileri desteği örgütlemektir. Tek tek direnişlerin başarısı ve emperyalist saldırganlığın dizginlenmesi, direnişin emekçi yığınlar üzerindeki olumlu etkilerinin değerlendirilmesine, birleşik bir mücadele hattının, eylemli dayanışmanın örgütlenmesine, dahası işçi sınıfının intifadalarının yaratılmasına bağlıdır.

ABD destekli bu işgal ve katliamları diğer emperyalist-kapitalist devletler kınama amaçlı demeçlerle geçiştirirken, dünya halklarının gündemine oturan Filistin sorunu bağlamında belirginleşen bazı uluslararası siyasal sonuçlara ve bunlardan çıkan görevlere işaret etmek istiyoruz.

"Stratejik" suç ortaklığı testten geçti Türkiyeli emekçilere büyük bir sorumluluk düşüyor

Birincisi, Filistin'deki son saldırılar vesilesiyle İsrail-Türkiye ilişkileri bir testten geçti ve stratejik suç ortaklığının, saldırganlık üzerine kurulu çıkar birliğinin kolay bozulmayacağı, her iki tarafın mevcut iktisadi, askeri ve siyasi ilişkilerini daha da geliştirilmesi eğiliminde olduğu görüldü. Ordu ve tekeli sermaye, Türkiye cephesinden ilişkileri geliştiren ve kollayan baş aktör konumundadır. Sağıyla, soluyla, islamcısıyla bütün düzen partileri, ordunun belirlediği eksen temel alan bir çizgi izlemektedir. Bu durum aslında ABD'nin bölgeye dönük yeni ve daha kapsamlı saldırılarda iki tetikçisinin bu vesileyle küçük bir sınamadan geçmesi anlamına geliyor. ABD için önemli olan, dünyanın tepkilerini çekme pahasına, bu iki ileri karakolunun yeni kanlı saldırılara hazır olmasıdır.

Öte yandan, Filistin halkının özgürlük mücadelesinin Türkiye emekçi halkı tarafından büyük bir sempatiyle sahiplenilmesi düzen açısından büyük bir açmazı beraberinde getiriyor. Türkiye'nin bölge halklarına dönük bir saldırıya aktif olarak katılması, bu açmazın daha ciddi çatlaklar ve çatışmalarla sonuçlanması demektir. ABD emperyalizminin karar verdiği noktada sermaye iktidarının bir tercih şansı yoktur. Dolayısıyla Türk, Kürt, Arap ve diğer bölge

halkları ve emekçilerinin de birlik ve dayanışmayı sağlamanın dışında bir seçenekleri yoktur. Emperyalizmin bölge halklarına dönük saldırganlığına karşı kitlesel ve militan bir desteğin örgütlenememesi, bu yönlü müdahale ve girişimlerin zayıf kalmasının bir sonucudur. Önümüzdeki dönem bu zayıflığa yüklenmek can alıcı bir önem taşıyor. Bu konudaki asgari bir başarının emperyalist saldırganlığa karşı yeni olanakların harekete geçirilmesini beraberinde getireceğinden kuşku duyulmamalıdır. Bu sorumluluğun ağırlıklı bir kısmı Türkiye emekçi halklarının omuzlarındadır.

Avrupa'daki kitlesel tepki ve eylemler kirli propagandayı etkisizleştiriyor

İkincisi; Avrupa emperyalizminin ABD karşısında iktisadi gücüyle orantısız bir biçimde siyasal bir cüce olduğu, Afganistan'dan sonra Filistin'deki bu son gelişmelerle bir kez daha tescil edilmiş oldu. Hiç değilse diplomatik düzeyde yapabileceklerinden bile onları alıkoyan da bu cüceliktir. Öte taraftan, Almanya dışta tutulursa (Yahudi katliamının yarattığı suçluluktan olsa gerek), Avrupa metropollerinden yükselen kitlesel tepki ve eylemler, "uygarlıklar çatışması", "dinler çatışması", "terörle mücadele" vb. propaganda ve dezenformasyonlarla meşrulaştırılmaya çalışılan saldırganlığın teşhirinde çok önemli bir işlevi yerine getiriyor. Bu kirli demagojik platforma peşpeşe darbeler vuruyor.

İşgal altındaki Filistin topraklarında yaşanan vahşete ilişkin haberlerin ABD tarafından sansüre uğratılması ve basın tekellerinin başını çektiği yoğun bir dezenformatif kampanya, bu aynı sonucun oluşmasına ilişkin alınmış bir tedbirdir. (Bu sıkışmışlığın bir diğer örneği ABD'li ve Kanadalı Yahudilere İsrail yanlısı bir gösteri düzenlemek oldu.) Vietnam savaşı bu tedbirlerin bir noktadan sonra tersine döndüğünü örneklemesi açısından ABD egemenlerinin karşısında can sıkıcı bir örnek olarak duruyor. ABD halkının katliama ilişkin gerçek haberlere uzun bir süre duyarsız ve tarafsız kalmayacağı açıktır.

"İşçilerin birliği, halkların kardeşliği"ne dayanan bir örgütlülük ihtiyacı

Üçüncüsü; Birleşmiş Milletler örgütünün emperyalizme paravan olmanın ötesinde bir işlevinin olmadığını yeniden gözler önüne serilmesidir. Yıllardır yalnızca İsrail'in ve ABD'nin karşı olması nedeniyle Filistin'de işgale son verilmesi kararını hayata geçirmeyen bu sözde milletler örgütü, öte taraftan Somali'de, Bosna'da ve daha pek çok yerde ABD dayatmasıyla sözde barışın işlemesi için harekete geçebiliyor. Miloseviç'in yargılandığı yerde Şaron kasabının 1982 katliamlarındaki suçlarına rağmen kan banyosuna devam etmesinin BM nezdinde hiçbir açıklaması ve buna rağmen dünya halkları karşısında bir prestiji ve meşruiyeti olamaz.

Filistin sorununun kökeninde BM'in aldığı taksim kararının olduğu da unutulmamalıdır. 29 Kasım 1947 tarihli 181 sayılı BM taksim kararına göre, en verimli topraklar dahil Filistin'in yüzde 56.4'ü Yahudilere verildi. O tarihte bölgede 840 bin Filistinli'ye karşılık

İşbirliği'nin dersleri

ezici bir çoğunluğu I. Dünya Savaşı'ndan sonra oraya göç yoluyla gelmiş 640 bin Yahudi yaşıyordu. BM kararından bir yıl sonra kuruluşunu ilan eden İsrail devleti, II. Dünya Savaşı'nda uğradıkları kıyım ve zorbalığın karşılığında kendilerine bahsedilmiş topraklarla yetinmeyip sürekli genişleme politikası izlemiş, Filistin topraklarını işgal etmiştir. 1967'de işgal ettiği topraklardan çekilmek bir yana, Filistin topraklarında Yahudi yerleşim birimleri oluşturarak bildiğini okumuştur. Şimdi aynı pervasızlıkla katliamlarına "güvenlik" kılıfı uydurmaktadır.

BM'nin bütün bunlar karşısındaki utanç verici tutumu 3 milyon nüfuslu bir ülkeye söz geçirememesi olarak anlaşılabilir. Bu tutum, egemenlerin tarafında ezilen halkların karşısındaki konumunun olağan bir sonucudur. Emperyalistlerin egemenliğindeki bu sözde dünya milletler örgütüne karşı "halkların kardeşliği ve devrimci dayanışması, işçilerin birliği"ni ifade edecek bir örgütlenmeye duyulan ihtiyaç her geçen gün daha yakıcı biçimde hissedilmektedir. Yakın geçmişte Enternasyonal'de karşılığını bulan bu birliğin temellerini döşemek için, ortak mücadele ve dayanışma yolunda atılan adımları hızlandırmak ve güçlendirmek gerekiyor.

İşbirlikçi Arap devletleri işgal ve katliamların dolaysız sorumlusudur

Dördüncüsü; Arap ülkelerinin Filistin halkına tam bir ihanet anlamına gelen suskunluğunun ve izlenen uzlaşmacı çizginin (nedeni anlaşılır bir iki istisna dışında) genel bir eğilim olarak belirginleşmesidir. İsrail işgaline karşı görünüşte en ileriden tutum alanlar da dahil, hemen hepsi ABD'yi ve dolayısıyla İsrail'i karşılıklarına almak bir yana, Filistin meselesini istismar ederek ABD'ye yaranmada birbirleriyle yarışıyorlar. Filistin'e Amerikan müdahalesi çağrısı ve Amerikan barış modeli savunuculuğu bu konuda geldikleri konuma açıklık kazandırıyor. Kendi ülkelerindeki İsrail karşıtı eylemleri yasaklamaya, şiddetle bastırmaya çalışmaları da yaranma politikasının bir sonucu.

Çıkarıcı ve uşaklaşmış Arap devletleri, İsrail'in yıllardır sürdürdüğü işgalin ve yaptığı katliamların dolaysız sorumlularıdır. Arap halkının birliğinin önündeki asıl engel de ayrıcalıklar uğruna emperyalistler tarafından çizilen sınırlarda egemenliklerini sürdüren bu feodal-işbirlikçi artıklardır. Emperyalistler yıllardır işbirlikçi petrol şeyhlerini, gerici hanedanları kullanarak, Araplar arasındaki çatışma ve çelişkileri körükleyerek bölgede hakimiyet kuruyorlar. Filistin halkının kanayan yaralarından akan kanla beslenen, Arap halkını sefalet ve Ortaçağ gericiliğine mahkum eden Arap gerici rejimleri, Arap halklarının haklı tepkisini giderek daha fazla üzerlerine çekmektedirler. İntifada, bu anlamda gerici Arap rejimlerinin de korktuğu bir çözümdür. Uzlaşma arayışlarının bir nedeni de budur. Zira İntifada, Filistin sorununun ve daha genelde Arap Birliği sorununun devrimci bir tarzda çözümü seçeneğinde ısrarı temsil ediyor. Halihazırda izlenen emperyalizme uşaklık ve işbirlikçilik çizgisinin mahkum edilmesi, Arap halkının kendi iktidarlarına karşı İntifadaları yükseltmesiyle karşılık bulacaktır.

Halkların gerici bir temelde bölünmesi tehlikesi

Burada Arap halklarının haklı tepkilerinin gerici bir tarzda yönlendirilmesi, asıl hedefinden sapıtılması tehlikesine de dikkat çekmek gerekiyor. Dinsel gerici akımlar, İsrail-Filistin çatışmasını, bir Yahudi-Müslüman çatışması (Afganistan işgalini Hristiyan-Müslüman savaşı) olarak göstermek için çok özel bir çaba harcıyorlar. Aynı şekilde emperyalist demagog ve ideologlar da meseleyi "dinler çatışması", "uygarlıklar çatışması" biçiminde teorize ederek, emperyalist saldırganlığı meşrulaştırmaya çalışıyorlar. Her ikisi de egemen sınıfların çıkarlarına hizmet ediyor, aynı işlevi yerine getiriyor. Bir ucu anti-semitizme (Yahudi düşmanlığı), diğer ucu uygar batının geri kalmış doğuya uygarlık getirmesine varıyor. Gericiler çözümü dinsel cihada, emperyalistler "terörizme", "terörizmin denetimindeki dinsel akım ve örgütlere karşı mücadele"ye bağlıyorlar. Her ikisi de aynı gerçekliğin iki farklı yüzünü temsil ediyor. Halkların gerici bir temelde bölünmesine hizmet ediyor, ortak düşmana karşı birleşik bir mücadele verilmesinin önüne gerici bir barikat dikiyor.

Bu gerici demagojilerin geniş halk yığınları nezdinde bir karşılığının olması, bilinçli ve sistematik bir ideolojik mücadeleyi ayrıca acil bir görev haline getiriyor. Bu görevi yalnızca Filistin sorunu sınırlarında düşünmemek, emperyalizmin ve gericiliğin bölge üzerindeki egemenliğinin kırılması mücadelesinin bir parçası olarak ele almak gerekir.

Anti-emperyalist mücadele dinamikleri büyüyor

Beşincisi; İsrail'in işgal ve katliamlarına karşı halkların ve emekçi yığınlarının tepkisi ABD emperyalizmini de doğrudan hedef alıyor; ABD emperyalizmi şahsında emperyalist saldırganlığa karşı anti-emperyalist mücadele dinamiklerini de uyandırıyor. İsrail ve ABD'nin Filistin'e karşı sürdürdüğü saldırılarda daha az inandırıcı mazeretlere sahip olması, daha geniş bir potansiyeli harekete geçiriyor. İsrail kadar ABD emperyalizmi de teşhir oluyor. Teşhir olmasının yanında bir bedel ödüyor. ABD'nin İsrail işgali ve katliamlarından yana tutum almasının bedeli, giderek yeni saldırılar karşısında duracak cephenin daha da büyümesi ve eylemli bir hatta birleşme eğilimi içine girmesidir.

Bu nedenle Filistin sorunu emperyalistler için bir başağrısı, Filistin özgürlük mücadelesi ve İntifada emekçi halklar için bir moral kaynağıdır. Tepkiler oldukça yaygın ve anlamlı olmakla birlikte henüz güçsüz ve yetersizdir. Yetersizlik sürmekte olan tepkilerin örgütlü, süreklilik arzeden militan eylemlilikler düzeyine sıçratılmamasından geliyor. Filistin sorununun devrimci çözümünde dayanışma eylemlerinin mutlaka bir karşılığı olacaktır.

Filistin direnişi devrimci önderliğini yaratmak zorunda

İntifada'yı Filistin halkının Filistin yönetiminin içine girdiği pasifist-uzlaşmacı çizgiye bir tepki olarak

da değerlendirmek gerekir. '87'de I. İntifada başladığında, bugünkü Filistin yönetimi yurtdışında sürgündeydi. Bütünüyle Filistin halkının inisiyatifıyla başlayan İntifada'nın halk üzerinde ve uluslararası düzeyde yarattığı etkinin ardından, Filistin yönetimi kendine yeni bir diplomatik manevra ve uluslararası ilişkiler olanağı yarattı. Ardından Filistin Özerk Yönetimi kabul edildi.

Arafat'ın tekrar Filistin'e dönmesine izin verilmesinde I. İntifada'nın etkisi büyüktür. Fakat Filistin halkının bedel ödeyerek fiilen kopardığı kazanımlar, uzlaşmalarla ve tavizlerle geçen masabaşı pazarlıklarında bir bir kaybedildi. İsrail işgale ve saldırganlığa son vermediği gibi, Filistin topraklarındaki nüfus alanını genişletti. (İsrail yönetimi Oslo Anlaşması'nın imzalandığı kağıdı şimdi yalnızca eline bulaşan kanları silmek için kullanıyor.) Şaron'un iktidara gelmesiyle açık bir savaş ilan etti. Daha doğrusu çok önceden ilan edilen savaş için Şaron iktidara getirildi.

Filistin yönetiminin tutum alamadığı bu gelişmelere tepki yine Filistin halkının kendisinden geldi. Şaron'un provakatif El Aksa ziyaretine tepkiyle başlayan II. İntifada'nın büyüyüp gelişmesine hiçbir katkısı olmayan, olmadığı gibi engellemeye çalışan Arafat yönetimine İsrail'in verdiği ceza -kendi ülkesinde, kendi idare binasında hapsolmek ve gelişmelere seyirci kalmak-belki de özelde Arafat'ın genelde Filistin yönetiminin şimdiye kadar yaşadığı en büyük trajedi ya da açmazdır. Bu, '82 15 Eylül'ünde Filistinli militanlarla beraber yöneticilerin de göçe zorlanmasından bile daha trajik bir durumdur. Hiç değilse katliamı kendi gözleriyle görmediler o zaman. Hatırlanacağı gibi, bu olaydan bir gün sonra, 16 Eylül sabahı Lübnanlı Falanjistler bizzat İsrail'in emrinde ve denetiminde Sabra ve Şatila kamplarında iki bin Filistinli kadın, yaşlı, erkek ve çocuğu katletti. 29 Mart 2002'de başlayan işgalle yaşananlar ise daha acı. Arafat şahsında Filistin Yönetimi'nin elleri kolları bağlanarak, o günden aşağı kalmayan katliamlar an be an izletiriliyor. Tabii ki katil Şaron yönetimi sadistçe duygularını tatmin etmek için yapmıyor bunu. Şiddet ve katliamlarla kırılmayan direnişi, bu yolla, Arafat yönetimini kullanarak bitirmeyi ya da en azından durumu kendi lehine çevirmeyi hesaplıyor. Arafat izlediği çizginin, egemenlik hakkı bulunmayan, toprakları ve halkının yönetimi üzerinde söz sahibi olmayan bir yönetime razı olmanın sonuçlarını yaşıyor.

Arafat'ın bundan sonra yaşananları yok sayarak hiçbir şey olmamış gibi davranması ya da eski çizgiye dönmesi mümkün değil. Bu en azından Filistin halkı karşısında meşruiyetinin bitmesi, prestijinin ayaklar altına alınması demek. Filistin halkı bir kez daha bu süreçten ağır kayıplar vermek pahasına direnerek ve güçlenerek çıktı. Şimdi Arafat yönetiminin sınavı başlıyor. Yerlerde süründürülen uzlaşmacı platforma tekrar dönülmemesinin tek güvencesi ise, Filistin halkının direnişi ruhunu yönetim ve önderlik sorununun çözümü için de kullanması. Bu, yıkılmış, yerle bir edilmiş Filistin şehirlerini tekrar kurmaktan daha zor ve daha önemli bir görev. Dünya emekçi halkları ve komünistler bu savaşta olduğu gibi görevde de Filistin halkının yanındadır.

1 Mayıs faaliyetimizden...

Sınıf eksenli 1 Mayıs çalışması

Yaklaşan 2002 1 Mayıs'ı tarihsel ve güncel olarak ciddi bir önem taşıyor. Sınıf devrimcileri bu tarihsel ve güncel önemin bilinciyle bir çalışma örgütleyecekler. İşçi ve emekçilere dönük sosyal yıkım saldırılarına eşlik eden faşist baskı ve teröre karşı mücadele; Afganistan'dan sonra Filistin'de bütün bir kanlı yüzü apaçık ortaya çıkan emperyalist saldırganlığın teşhiri; tüm bu saldırılara karşı işçi ve emekçilerin tepkilerinin önüne barikat kuran sermaye uşağı sendikal ihanetin aşılması vb., 1 Mayıs çalışmamızın ana gündemlerini oluşturuyor.

Bulduğumuz her alanda olduğu gibi, bu temel gündemleri kendi bölgemizin özgünlükleriyle birleştiren bir tarzda etkin, yoğun ve yaygın bir faaliyet çabası içindeyiz. Bu perspektifle bir süredir 1 Mayıs'a odaklanan faaliyetimiz sürüyor.

Sınıf eksenli yaygın ve hedefli bir faaliyet

Çalışmamızın temel yönelimlerinden birini ajitasyon ve propaganda faaliyeti oluşturuyor. Bu faaliyetimiz geçmiş dönemlere nazaran çok daha zengin ve çeşitli araçlarla sürüyor. Merkezi araçlarımızın yanı sıra çalışma alanlarımızın kendi özgünlüklerini taşıyan yerel materyaller kullanılmaktadır.

Çalışmamıza merkezi olarak çıkardığımız bildiri ile başladık. Başta metal ve petro-kimya fabrikaları olmak üzere 20'ye yakın fabrikaya bildirimimizi ulaştırdık. Bu fabrikaların büyük kısmı düzenli dağıtım yaptığımız fabrikalar. Bu nedenle dağıtım çalışmamız olumlu tepkilerle karşılanıyor. Ancak 1 Mayıs vesilesiyle dağıtım ağıımızın içine aldığımız ve özellikle Türk Metal'in örgütlü olduğu fabrikalarda ise tepkiler biraz daha olumsuz. Örgütsüz işletmelerde ise işçilerin yer yer bizi şaşkınlıkla karşıladıklarını gözlemledik. Daha önce dağıtım yaptığımız fabrikalarla yeni dağıtım yaptığımız fabrikalarda gösterilen tepkilerdeki bu farklılık, bize bir kez daha düzenli bir ajitasyon-propaganda faaliyetinin önemini gösterdi.

Merkezi materyallerle yaptığımız propaganda faaliyetinin diğer bir ayağını ise afiş çalışması oluşturuyor. Şiirleri ve görseli itibarıyla güçlü bir bütünlüğü oluşturan afişlerimizi E-5 başta olmak üzere Kartal merkez ve emekçi mahallelerine yaptık. Afiş çalışmasına devam ediyoruz. Afişlerimizin hem görselliği hem çeşitliliğiyle özel bir ilgi çektiğini söyleyebiliriz.

Bildiri çalışmamızın diğer yönünü çalışma alanlarımızın çıkardığı materyaller oluşturuyor. Bu materyaller çalışmada geldiğimiz düzeyin ifadesi aynı zamanda. Bundan sonra propaganda çalışmamıza belirlenmiş hedeflere doğrudan seslenen materyallerle devam edeceğiz. Özellikle 1 Mayıs'ta alana çıkacak olan işletmelere özgün sorunları işleyen bildirilerle buralara sesleneceğiz. Sendikal bürokrasinin barikatı yüzünden 1 Mayıs'a gidemeyecek bir dizi işletme içinde özel çağrı bildirileriyle sesleneceğiz.

Propaganda faaliyetinin hiçbir zaman boş gitmeyeceği hep tekrarladığımız bir gerçekliktir. Bunun için özellikle 1 Mayıs gibi dönemlerde bu faaliyeti imkanlarımız ölçüsünde en geniş ve yaygın biçimde yapmaya çalışıyoruz. Ayrıca müdahale imkanımızın bulunduğu işletmelerde bu tür bir faaliyetin, çalışmamızın önünü açan bir işlev taşıdığını da eklemek gerekir.

İşletmelere odaklanan bir faaliyet

Bir dönemdir sınıf çalışmamızda bir ilerleme kaydettiğimizi söylüyoruz. 1 Mayıs faaliyetimiz sınıf çalışmasında tuttuğumuz mevzilerin güçlendirilmesini ve yenilerin yaratılmasını hedeflemiş durumda. Çalışmamızın temel hedefi; işçi sınıfının 1 Mayıs

alanlarına çıkmasını sağlayarak, emperyalist savaş ve saldırganlığa, sosyal yıkım saldırılarına, faşist baskı ve teröre, başta Filistin halkı olmak üzere tüm dünya ezilen halklarıyla dayanışmayı yükseltmesine ve üzerine bir karabasan gibi çöken sendikal ihanete karşı tepkisini ortaya koymasını ve tüm bunların kaynağı olan sermaye iktidarına öfkesini yöneltmesini sağlamak oluşturuyor.

Kartal/Pendik bölgesinde örgütlü sendikaların henüz ciddi bir 1 Mayıs hazırlığı yok. Birleşik Metal İş'in yürüttüğü merkezi afiş (İş güvencesi talepli) çalışması ve Petrol İş Genel Merkezi'nin şubelere ilettiği yazı dışında, 1 Mayıs çalışması için ne bir önden hazırlık ne de bir planlama görülüyor. Anlaşılan, geçen yıllarda olduğu gibi bu 1 Mayıs'ı da, son günlere sıkıştırılmış bir temsilciler kurulu toplantısı ve bir kaç afişleme ile geçiştirmeyi planlıyorlar. Görüşüğümüz sendikacılar genel olarak alana temsilcilerle katılabileceklerini söylüyorlar. Geçmiş dönemlerde şu veya bu ölçüde alana çıkan fabrikaların bir kısmının temsilcileri ise süren saldırıların etkisiyle (özellikle işten çıkarmaların) bu sene alana çıkamayacaklarını ya da sadece

temsilcilerin katılacağını söylüyorlar.

Kartal/Pendik bölgesindeki işçi bölüklerinin en temel sorununu işten çıkarmalar oluşturuyor. Sermayedarlar son dönemde hemen hemen her fabrikada işçi çıkarmış durumda. Bunun için sınıfa yönelik çalışmamızın en temel şiarını "İşten çıkarmalar durdurulsun!" "Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" ve "7 saatlik işgünü 35 saatlik çalışma haftası!" talepleri oluşturuyor. Filistin'deki ABD destekli siyonist vahşet ve katliam da diğer çalışma gündemlerimizi oluşturuyor.

İlişki ağıımızın sınırlılıklarından da kaynaklı olarak, 1 Mayıs gündeminin işletmelerde yeterince tartışılmasını sağlayabilmiş değiliz. Bu boşluğu farklı yöntemlerle doldurmaya çalışıyoruz.

Emekçi semt çalışmamız: Emekçi semtlere yönelik olarak sürdürdüğümüz çalışmanın temel gündemini artan işsizlik, yoksulluk ve Filistin sorunu oluşturuyor. Emekçi semtlerde 1 Mayıs komiteleri kurmak, bunlara dayanan esnek platformlar örgütlümek ve alanda kendilerini ifade etmelerini sağlamak, çalışmamızın temel hedeflerini oluşturuyor.

Anadolu Yakası'ndan komünistler/İstanbul

Rumeli yakasında 1 Mayıs'a dönük pratik faaliyetler sürüyor...

Gün mücadele günüdür!

1 Mayıs'a yaklaştığımız bugünlerde faaliyetimiz hızla sürüyor. 1 Mayıs'a dönük bildiri, afiş vb. merkezi materyallerimizin dağıtımını yaygın bir şekilde yapmaya devam ediyoruz. Yaptığımız çalışmalar sırasında olumlu ya da olumsuz bir takım tepkiler de alıyoruz.

İşçi ve emekçiler gerçekten çok zorlu bir süreç yaşıyor. Bu süreç işçi sınıfı için bir saflaştırmayı da beraberinde getirmekte. Bu saflaşma bugün örgütlü bir güç olarak alanlara istenilen düzeyde yansımıyor. Fakat gerçekleştirilen yerel eylemliliklerde gerek sınıfın dile getirdiği talepler gerekse de Filistin'de yaşananlar sınıfın öfkesini, tepkisini ve mücadele isteğini açığa çıkarmaktadır. Tüm bunlardan yola çıkarak 1 Mayıs öncesi yürüttüğümüz pratik faaliyetimizden bazı gözlemlerimizi aktarmak istiyoruz.

Fabrika dağıtımından gözlemler:

İlk gittiğimiz Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlü bir fabrikaydı. Dağıtım fabrika çıkış kapısı önünde gerçekleştirdik. Özel sayıyı dağıttığımız anda işçiler daha bildiriye almadan Kızıl Bayrak bildirisini demeye başladı. Bu tarz bir dağıtım dışarıdan müdahale olsa da bu bize olan ilgilerini gösteriyordu. Burada bildirimimizin ilgiyle karşılandığını ve servislerde hemen okunmaya başlandığını gözlemledik.

Ardından hemen başka bir fabrika dağıtımına gittik. Burası yoğun mesailerin olduğu, düşük ücret verildiği, sömürünün yoğun yaşandığı tekstil sektöründen bir fabrikaydı. Dağıtım yine fabrika önünden başladık. İşçilerin geneli 1 Mayıs bildirimimizi ilgiyle karşıladılar. Hatta bazı işçiler kendi semtlerinde dağıtmak için bizden daha fazla bildiri vermemizi istediler.

Üçüncü olarak binlerce işçinin çalıştığı gıda sektöründe üretim yapan bir işletmeye gittik. Bir grup işçi arasından biri olumsuz tepki göstererek "Kim izin verdi sizin bunları dağıtmanıza!" dedi. Biz buna, "Bunu dağıtmak için kimseden izin almamız. Ayrıca elindeki bildiri emekçilerin çıkarına görüşler içeriyor. Bugün Filistin halkına yapılan barbarca saldırıya karşı nasıl bir araya

geleceğimizi yazıyor." şeklinde yanıt verdik. Sözlerimiz diğer işçiler tarafından ilgiyle dinlendi. Tepki gösteren işçi "bunu bilmiyordum" diyerek pişman vaziyette bildirimizi aldı. Ardından diğer bir işçi bildiri dağıtımımızda yardımcı oldu. Burada yüzlerce işçiye bildirimimizi ulaştırdık. Toplamında oldukça yoğun bir ilgiyle karşılaştık.

Afiş çalışmasından gözlemler:

E-5 üzerinde yaptığımız afiş çalışmamızda da bazı tepkilerle karşılaştık. Havanın rüzgarlı ve hafif yağmurlu olması bizim için bir dezavantajdı. Buna aldırmadık. Tersine, çalışmaya çıkarak duvarları afişlerimizle süslemek için sabırsızlanıyorduk. İşçi ve emekçileri 1 Mayıs'a çağırarak için siyasal bir çalışmanın pratik ayağını gerçekleştiriyor olmak bizim için ayrı bir heyecan kaynağıydı. Dost düşman bu daveti görecekti. Faaliyet için moralin önemi büyüktür. Bu moralle zaten faaliyetin en önemli ve büyük kısmını gerçekleştirmiş bulunuyorduk.

"Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "Faşist baskı ve teröre karşı 1 Mayıs'ta alanlara!", "İMF yıkım saldırısına karşı 1 Mayıs'ta alanlara!" şiarlı afişlerimizi Taksim'den Kuleli'ye dek tüm E-5 üzerindeki noktalara ve alt geçitlere yaptık. Afişlerimizi asarken çevredeki birçok kişi zaman zaman sıcak bir ses tonuyla kolay gelsin dedi, zaman zaman da arabayla geçenler kornalarına basarak ve bizlere gülümseyerek devrimci faaliyetimizi selamladılar. Bazıları da ilgiyle yaptığımız afişlerimizin önünde ne yazdığını okumaya çalışıyordu. Bu olumlu tablodan mutluluk duyduk.

Çalışmanın ardından afişe çıkan yoldaşlarla faaliyeti değerlendirdiğimizde hepimiz uzun zamandır afiş çalışması yaptığımız halde ilk defa çevreden bu kadar ilgi gördüğümüzü tespit ettik. Bu da bizim için oldukça olumlu bir deneyimdi. 1 Mayıs'a yönelik faaliyetlerimiz ileriki günlerde de sürecek. Kızıl 1 Mayıs'lar yaratmak için tüm gücümüzle faaliyete, mücadeleye!

Rumeli yakasından komünistler

YÖK yasa tasarısına, emperyalist-siyonist barbarlığa ve soruşturma terörüne karşı

1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!

Genç arkadaş!

Bundan 116 yıl önce, 1886 yılında, ABD'li işçilerin 8 saatlik işgünü için verdikleri mücadele ve şehitlerle ödedikleri bedelin bir sonucu olarak, 1 Mayıs işçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü haline gelmiştir. Amerikalı işçilerin yükselttikleri mücadele bayrağı o gün bu gündür 1 Mayıslar'da dalgalanıyor. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfı ve emekçiler dil, din, ırk, mezhep ayrımı gözetmeksizin 1 Mayıslar'da enternasyonal dayanışma bayrağını yükseltiyorlar. Kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı, insanın insan tarafından sömürülmediği, halkların kardeşçe yaşadığı bir dünyaya olan özlemini haykırıyorlar.

Tam da bundan dolayı 1 Mayıs burjuvazi için bir kabus günüdür. 1 Mayıs emekçiler için bir mücadele ve dayanışma günü olurken, burjuvazi açısından terör estirilen bir gün haline gelmiştir. Devlet provokasyonları ve terörü ile 1 Mayıslar'da bugüne kadar yüzlerce şehit verilmiştir. Ama 1 Mayıs, tüm baskı, terör ve içeriğini boşaltma çabalarına karşın, sadece işçi ve emekçiler açısından değil, gençlik açısından da geleceğin, umudun ve sosyalizmin simgesi haline gelmiştir.

Genç arkadaş!

Dişe diş bir mücadele ile kazanılmış ve verilen şehitlerle kızışmış 1 Mayıs, gençlik açısından da bir mücadele günüdür. Tarihsel olarak alanlar 1 Mayıslar'da gençliğin yoğun katılımına sahne olmuştur. Gençlik bir taraftan işçi ve emekçilerin taleplerini sahiplenirken, diğer taraftan kendi özlem ve taleplerini 1 Mayıs alanlarına taşımıştır.

Bugün 1 Mayıs'ı anlamına ve özüne yakışır bir şekilde kutlamak hayati önem taşımaktadır. Eğitim, dünyada uygulanan neo-liberal politikaların bir uzantısı olarak, her düzeyde paralı hale getirilmeye çalışılmaktadır. Bu çerçevede hazırlanan YÖK yasa tasarısı, '70'lerle başlayan üniversitelerin paralılaşma, ticarileşme sürecine son noktayı koymayı amaçlamaktadır. Yasa tasarısı meclisten geçtiği koşullarda, harçlara gelecek astronomik zamlarla, üniversite kapıları işçi-emekçi çocuklarına tümüyle kapatılacaktır. Araştırma profesörlüğü uygulaması ile öğretim görevlileri sermayenin ücretli işçileri haline gelecektir. Rektörler ise "torba bütçe" uygulaması ile sınırsız mali otorite sağlayacaklardır. Tasarı yasalastığı koşullarda, artık üniversite adına ne varsa yok olacak, üniversitemiz sermayedarların arka bahçesi haline gelecektir.

Genç arkadaş!

Emperyalist-kapitalist sistem tüm dünyayı kan gölüne çevirmek istemektedir. Dün Vietnam'da, Kore'de halkları katleden, yakın dönemde Afganistan'a tonlarca bomba yağdıran emperyalist barbarlık, şimdi de Ortadoğu'da halklara savaş açmış durumdadır. Emperyalist burjuvazi içinde debelendiği krizine yıkım savaşları dışında bir çözüm bulamamaktadır. Bu savaşların faturası ölüm ve yıkım olarak işçi ve emekçilere çıkarılacaktır. Savaşta vurucu güç olarak ise biz işçi ve emekçi çocukları kullanılacaktır. Emperyalizme göbekten bağımlı Türk burjuvazisi de kendi krizine savaş yoluyla bir çıkış aramaya çalışmaktadır.

Bugün kardeş Filistin halkı, siyonist barbarlık tarafından katlediliyor. ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki kirli çıkarları için, Filistin halkının yıllardır kırılmayan direnişini bitirmeye çalışıyor. Fakat Filistin halkı direnerek, emperyalist barbarlara

ve siyonist işgalcilere boyun eğmeyeceğini ortaya koyuyor

Bugün biz gençliğe düşen görev, tüm dünya halkları ve Filistin halkı ile dayanışmayı yükseltmektir. Ellerin taş ve sapanlarından başka bir şeyi olmayan, geleceği ve onuru için direnen Filistin gençliği bize mücadelenin yolunu göstermektedir. Gençlik, kardeş halkları katletme onursuzluğunu kabul etmemeli, emperyalistler için ölmeyi ve öldürmeyi reddetmelidir.

Genç arkadaş!

Sistem ekonomik, sosyal ve siyasal saldırılarını hayata geçirebilmek, emperyalist savaşa taşeronluk yapabilmek için, gelişebilecek kitle hareketini bastırmak zorunda. Bu nedenle her meşru hak arama eylemine azgın bir şekilde saldırıyor. Bu saldırılar bazen polis copu oluyor, bazen mahkemeler, bazen de üniversitelerdeki DGM'leri andıran soruşturma kurulları eliyle gerçekleştiriliyor.

Bugün en meşru hak arama eylemlerimiz bile soruşturma açılmasına, okuldan uzaklaştırılmamıza, hatta atılmamıza neden olabiliyor. Bu saldırıya karşı gençlik cephesinden verilebilecek en iyi yanıt, 1 Mayıs'a ortak bir duruş ve somut taleplerle çıkılmasından geçiyor.

Tüm bu saldırılara karşı somut taleplerimizle 1 Mayıs alanlarına örgütlü bir biçimde çıkmalıyız. Ancak bu şekilde mücadelemizi yükseltebilir ve sermayenin yoğun saldırılarını boşa çıkartabiliriz.

İşçi ve emekçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü olan bu 1 Mayıs'ta:

Gençlik; emperyalist ve siyonist barbarlığa karşı tüm dünya halklarının kardeşliğini ve dayanışmasını savunmalıdır. Emperyalist sistemin askeri olmayı, onun için ölmeyi ve öldürmeyi reddetmelidir.

Gençlik; ekonomik-sosyal yıkım saldırılarına ve yeni YÖK yasa tasarısı ile eğitim hakkının elinden alınmasına karşı çıkmalıdır. 1 Mayıs alanını üniversitelerin özelleştirilmesine, ticarileştirilmesine karşı şiarlarını haykırdığı bir alana dönüştürmelidir.

Şu unutulmamalıdır ki, 1 Mayıs gelecek güzel günlere, umuda ve sosyalizme aittir. Gençlik bu umudun ve geleceğin taşıyıcısı olduğunu bir kez daha göstermelidir. Güçlü bir 1 Mayıs için bugünden seferber olmalıyız. Üniversitemizde somut şiarlar ekseninde oluşturduğumuz platform, komite vb. örgütlenmelerle 1 Mayıs alanında sesimizi yükseltmeliyiz.

Talep ve şiarlarımız...

Emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı

- ✓ Emperyalist savaşa hayır!
- ✓ Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- ✓ Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!
- ✓ NATO'ya, AB'ye ve AGİT'e hayır!
- ✓ Emperyalizme ve siyonizme karşı Ortadoğu halklarıyla omuz omuza!

Emperyalist köleliğe ve yıkıma karşı

- ✓ IMF yıkım programlarına hayır!
- ✓ IMF ve Dünya Bankası ile kölece ilişkilere son!

İktisadi ve sosyal yıkıma karşı

- ✓ Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- ✓ Herkese parasız sağlık hizmeti!
- ✓ Her düzeyde parasız eğitim!

Faşist baskı ve teröre karşı

temel demokratik hak ve özgürlükler için!

- ✓ Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!
- ✓ MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler feshedilsin!
- ✓ Tüm çalışanlar için grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!
- ✓ Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!
- ✓ İşkenceye son, tüm siyasal tutsaklara özgürlük!
- ✓ Tecrite son, F tipi hücreler kapatılsın!
- ✓ Kürt halkına özgürlük!

- ✓ Herkese eşit, bilimsel, anadilde eğitim hakkı!
- ✓ Yeni YÖK yasa tasarısı meclisten geri çekilsin!

Ankara Öncü İşçi Platformu Bülteni'nden...

İşçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü...

1 Mayıs'ta iş bırakarak alanlara çıkalım!

İşçi-emekçi arkadaş!..

Fabrikadaki, atölyedeki kötü ve sağlıksız çalışma koşullarına, fazla mesailere, ustanın ve patronun hakaretlerine, sefalet ücreti karşılığında köle gibi çalıştırılmana dur demek istiyorsan;

İşçi sınıfının büyük bedeller ödeyerek kazandığı sendikalaşma, sigortalı çalışma, 8 saatlik işgünü ve insanca yaşamaya yetecek asgari ücret vb. hakların budanmasına, tek tek elinden alınmasına dur demek istiyorsan;

İMF ve Dünya Bankası'nın emirlerini harfiyen yerine getirenlere, ülke kaynaklarını emperyalistlere peşkeş çekenlere dur demek istiyorsan;

İMF buyruğuyla kamuda çalışan onbinlerce sınıf kardeşimizi işsiz bırakmayı planlayanlara izin vermek istemiyorsan;

Ben emeğimi, alınterimi, ülkemin ve çocuklarımın geleceğini bu asalak kapitalist takımına yedirtmem diyorsan;

Yağmur gibi yağın zamların, işten atmaların, mahkum edildiğin açlık ve yoksulluğun hesabını sormak için, "patronlara karşı işçilerin birliği" diyorsan;

Filistin'de ABD emperyalizminin desteğiyle siyonist İsrail tarafından Filistin halkının katledilmesine hayır diyor, Filistin halkının özgürlüğünü istiyorsan;

Filistin ve bir bütün olarak Ortadoğu halklarına yönelik emperyalist saldırganlığın paralı askerliğine soyunmuş, gençliğin kanı üzerinden pazarlık yapan sermaye iktidarına ve halkların kırımına suç ortaklığına hayır diyorsan;

Bu çağrıya kulak ver!
Sermayenin sömürü ve zulmüne karşı mücadele bayrağını yükselt! 150 yıl önce bu uğurda kavga veren, canlarıyla bedel ödeyen ve 1 Mayıslar'ı yaratan sınıf kardeşlerimizin mirasına sahip çık! 1 Mayıs'a sahip çık!

1 Mayıs'ın sermayenin yüzüne bir tokat gibi çarpmasını istiyorsan, işyerindeki sınıf kardeşlerinle birlikte o güne en iyi şekilde hazırlan! Katılımı örgütle! Unutma, o gün üretimi durdurma ve alanlarda birleşme günümüzdür. İşçi sınıfı olarak sermayeden hesap sorma günümüzdür.

"Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" şiarıyla 1 Mayıs alanlarına!

(Ankara Öncü İşçi Platformu Bülteni'nin Nisan 2002 tarihli son sayısından alınmıştır..)

Birçok işkolunda toplu sözleşme görüşmeleri sürüyor...

Seyirci değil taraf olmalıyız!

Birçok işkolunda halen toplu sözleşme süreci devam ediyor. TİS'ler işçi sınıfının daha iyi çalışma ve yaşam koşulları için kazanılmış bir mevzidir. İşçi sınıfının büyük bölümü sendikal haklardan yoksun olduğu için bu mevziden de yoksundur. Sendikalarda örgütlü kesimler için ise bu mevzi bugün artık neredeyse yitirilmiş durumdadır.

Uzun yıllardır TİS dönemlerinde hak kazanmak bir yana, haklarımızın masa başlarında işverenlere bırakılmasına tanık oluyoruz. Çünkü işçi sınıfı TİS'lerde bir taraf olamıyor. Bu nedenle sendika bürokratları masa başlarında sermayenin istediği biçimde TİS'leri imzalıyor. Hak kazanalım derken elimizdeki hakları dahi koruyamıyoruz.

TİS'lerin bir hak alma mevzisi olması tamamen işçi sınıfının örgütlülüğüne ve inisiyatifine bağlıdır. Bu olmayınca işçi sınıfının kaderi sendika bürokratlarının iki dudağının arasında kalıyor. Onlarsa ya iradesizlikleri ya da satılmışlıkları nedeniyle sermayeye teslim oluyorlar.

Son süreçte bugüne kadar mücadele ederek kazandığımız bütün sosyal ve siyasal haklarımız birer birer gasp edilmek istenmektedir. Bunun önünü kesmek için sendikal örgütlerimizin yanı sıra kendi taban örgütlerimizi de yaratarak TİS ve benzeri komiteleri kurmak ve buralarda mücadele etmek gerekiyor. Sermayenin sefalet ücretlerine, işten çıkarmalara, özelleştirmelere, taşeronlaştırmalara, esnek üretime, keyfi disiplin cezalarına hayır demek TİS'lere sahip çıkıp, inisiyatif göstermekle mümkündür.

TİS'lerin istediğimiz gibi sonuçlanması için, grev silahımızı iyi zamanlama ve uzun soluklu olarak düşünmeliyiz. Bunun için bilinçli bir hazırlık gerekiyor.

TİS'lerde geçmiş kayıpların telafisini içerecek biçimde, ücretlerin asgari olarak insanca yaşamaya yetecek düzeyde yükseltilmesi talebi olmalıdır.

Bununla birlikte TİS'lerin sadece ücret pazarlıklarına daraltılmasına izin

vermemeliyiz. Demokratik haklarımızı elde etmeyi de TİS'lerin bir parçası olarak düşünmeliyiz. Örneğin işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ın TİS'de ücretli tatil günü olarak kabul edilmesini öne sürmeliyiz.

Kazanılmış haklarımıza ve tarihimize sahip çıkmalıyız.

TİS'i güvenceye almanın tek yolunun sözleşmemizi sahiplenmekten geçtiği bilinciyle hareket etmeliyiz. TİS komiteleri oluşturmalı, bu komiteler aracılığıyla TİS görüşmelerine katılmayı talep etmeli, sendikacılara temel taleplerimizin TİS'de yeralması konusunda tabandan sürekli baskı uygulamalıyız. Yoksa TİS'ler kazanımla değil, geçmişte olduğu gibi elimizdekilerin masa başlarında bırakılmasıyla sonuçlanacaktır.

(Ankara Öncü İşçi Platformu Bülteni'nin Nisan 2002 tarihli son sayısından alınmıştır..)

Siyonizm ABD emperyalizminin desteğiyle Filistin'de katliam yapıyor...

Filistin halkıyla dayanışmaya!..

Siyonist İsrail, Amerikan emperyalizminin Ortadoğu ile ilgili bölgesel planları ve kendi yayımları için Filistin topraklarını kana buluyor.

Halen devam eden işgalde yargısız infazlarla yüzlerce Filistinli katledilirken, binlercesi dünyanın gözleri önünde alçakça yöntemlerle gözaltına alınıp bilinmeyen yerlere götürülüyor. Kentler yerle bir ediliyor. Her türlü işkence yöntemi vahşice uygulanıyor.

Tüm bunları ABD ve İsrail'in gerici çıkarları için Filistin halkının direnişini kırmak için yapıyorlar. Amaç zulüm imparatorluklarına karşı hiçbir direniş odağı bırakmamak.

Türkiye'yi yöneten sermaye sınıfı ve onun devleti bu vahşetin suç ortağıdır. Ortadoğu'da ABD ve İsrail ile Türkiye askeri stratejik bir ittifak kurmuşlardır. Bu bir terör ittifakıdır. Türkiye topraklarında bundan dolayı üçlü tatbikatlar yapıyor, bölge halklarına gözdağı veriliyor, olası bir savaşa hazırlanılıyor.

ABD-İsrail-Türkiye askeri işbirliğine son verilmelidir!

Diğer yandan sermaye iktidarı İsrail'in katliama giriştiği bugünlerde açtığı tank ihalesini İsrail'e verdi. Böylelikle katliama bizzat parasal desteği Türk hükümeti yapıyor.

Tank ihalesi iptal edilmelidir!

Bizler, sermaye iktidarının siyonist İsrail ve ABD emperyalizmi ile suç ortaklığına hayır demeliyiz. Bizim safımız Filistin halkının yanındır. Bizim safımız halkların özgürlüğü, emekçilerin kurtuluşu için direnenlerin yanındır.

Filistin halkının direnişi bizim de direnişimizdir. Emperyalizme, siyonizme ve onların işbirlikçilerine hayır demek ve insanca bir yaşam için direnmek meşrudur. Bu nedenle hepimiz birer Filistinliyiz, Filistin halkının yanındayız! Baskıya, sömürüye, sefalete ve köleliğe karşı direneceğiz!

Filistin'e özgürlük!

Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!

Kahrolsun siyonizm ve emperyalizm!

(Ankara Öncü İşçi Platformu Bülteni'nin Nisan 2002 tarihli son sayısından alınmıştır..)

Esenyurt İşçi Bülteni'nden...

İşçiler, emekçiler, gençler!..

1 Mayıs'ta mücadele alanlarında olalım!..

Sömürü ve yıkım programlarına, işsizlik, pahalılık ve sefaletle karşı 1 Mayıs'ta alanlara!

İşçi ve emekçiler olarak eşi görülmemiş bir sömürü ve yıkım saldırısıyla yüzyüzeyiz. Sadece son bir yılda milyonlarca işçi işten çıkartıldı, ücretler düşürüldü ve milyonlarca emekçi sefalet koşullarında yaşamaya mahkum edildi. Çalışma ve yaşam koşullarımız her geçen gün biraz daha ağırlaştırılıyor. Fazla mesai ücretleri kaldırılıyor, çalışma saatleri uzatılıyor. Girdi-çıkı yapılarak ücretler asgari ücret seviyesine çekiliyor. Ücretsiz izinler yaygınlaştırılıyor. Eğitimden sağlığa tüm kamu hizmetleri emekçilerin satın alamayacağı hale getiriliyor. Sağlık kuruluşları ve okullar özelleştiriliyor. Azgın bir sömürü anlamına gelen esnek çalışma yasalaştırılmak isteniyor.

Bir yandan işçi ve emekçiler derin bir sefalet batağına itilirken bir yandan da ülkemiz, emperyalist tekellerin ve yerli ortaklarının yağmasına açılıyor. Kumandası IMF'nin elinde olan hükümetin peşpeşe çıkardığı yasalarla ülkenin tarımı ve enerji, iletişim, maden gibi zenginlikleri emperyalistlerin sömürüsüne sunuluyor.

Diğer yandan işçi sınıfının ve emekçilerin sahip oldukları haklar bir bir ellerinden alınıyor. Ya da

kullanılmaz hale getiriliyor. Grevler yasaklanıyor, taşeronlaştırma-sendikasılaştırma yaygınlaşıyor ve milyonlarca işçi sendikal haklardan faydalanmıyor. Milyonlarca işçiye işsizlik, sefalet ve kölece çalışma dayatılıyor.

Tüm bunları yapan sermaye sınıfının derdi boynumuzdaki ücretli kölelik zincirini daha da kalınlaştırmaktır. Ve tüm bu saldırıları hayata geçirirken herşeyden daha çok bizim örgütsüzlüğümüze, bunun getirdiği çaresizliğimize güvenmektedir.

O halde 1 Mayıs'ta alanlara dökülelim. Onbinlerce işçi ve emekçi olarak alanları dolduralım. Sömürü ve yıkıma karşı sessiz kalmayacağımızı haykıralım.

Bizlere işsizlik ve sefaletten başka bir şey vermeyen IMF politikalarına karşı, sömürü ve sosyal yıkım uygulamalarına karşı taleplerimizi sahiplenelim, mücadeleyi yükseltelim.

-IMF-TÜSIAD programları iptal edilsin!
-Özelleştirmeler durdurulsun!
-Tüm iç ve dış borçlar iptal edilsin!
-İşten atmalar durdurulsun, esnek çalışma ve taşeronlaştırma yasaklansın!

-Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
-7 saat işgünü, 35 saat çalışma haftası!
-Tüm çalışanlara genel sigorta!

-İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

-Sendikal örgütlenmenin önündeki tüm engeller kaldırılсын!

Amerikan askeri olmamak, halkların kardeşliğini güçlendirmek için 1 Mayıs'ta alanlara!

Ortadoğu'nun enerji kaynaklarına göz diken ABD emperyalizmi, "teröre karşı mücadele" bahanesiyle Afganistan'dan sonra şimdi de Irak'a saldırmaya hazırlanıyor. Fakat bunun için öncelikle direnen Filistin halkının teslim alınması gerekiyor. Bunun için İsrail, ABD'nin büyük desteğiyle Filistin halkını katliamdan geçiriyor. İşgal altındaki kentlerde her gün onlarca Filistin'li katlediliyor, onlarca toplama kamplarına götürülüp kurşuna diziliyor. Cenin kampında yüzlerce Filistinli'nin katledildiğini İsrail genelkurmayı bile gizleyemiyor. Kundaktaki bebekler bile "direnişçi" olarak yetiştirilerek kurşunlanıyor.

Ülkemizde ise işbirlikçi sermaye iktidarı, ABD'nin Irak'a müdahalesinde piyon rolü oynamaya hazırlanıyor. IMF'den alınan üç beş kuruş kredinin

bedeli olarak ülkemiz adım adım bir savaş batağının içerisine sürülüyor. ABD'nin çıkarları için kardeş Irak halkına saldırmak üzere emir bekleyen sermaye iktidarı Filistin halkının katledilmesi karşısında ise sahte gözyaşları döküyor. Bu gözyaşları sahte çünkü gerici sermaye iktidarı İsrail siyonizmini destekliyor. Onun içindir ki, tank ihalesini İsrail'e veriyorlar ve İsrail ile ortak tatbikatlar yapmaktan çekinmiyorlar.

Gerici sermaye iktidarının aksine ülkemizdeki işçi ve emekçiler emperyalist savaşa ve Filistin'deki siyonist barbarlığa karşıdır. Yüreğimiz direnen Filistin halkı için atmaktadır. Fakat bu desteği en güçlü şekilde ortaya koymak, dostu düşmana göstermek gerekmektedir. Önümüzde, emperyalist savaşa karşı mücadeleyi yükselteceğimiz,

ülkemizin savaşa sürülmesine dur diyeceğimiz, Filistin ve Ortadoğu halklarıyla dayanışmayı yükselteceğimiz, gerici sermaye iktidarından hesap soracağımız bir gün durmaktadır. O gün 1 Mayıs'tır. O halde Ortadoğu ve Filistin halklarıyla dayanışmayı yükseltmek ve emperyalist savaşı lanetlemek için 1 Mayıs'ta alanlarda olmamız gerekmektedir.

- Emperyalist savaşa hayır!
- Katliamlar durdurulsun, İsrail askerleri Filistin topraklarından çekilsin!
- İsrail'e verilen tank ihalesi iptal edilsin!
- Emperyalistlerle açık-gizli tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- Türkiye'deki tüm askeri üs ve tesislere el konulsun!
- Hükümete verilen asker gönderme yetkisi iptal edilsin!

Esenyurt İşçi Bülteni

Nisan 2002, Fiyah 2002/15

İşçiler, emekçiler, kadınlar, gençler!

*Sömürü ve yıkım saldırılarına, işsizlik ve sefalete,
*Emperyalist savaşa ve saldırganlığa, Filistin'deki katliamlara,
*Her türlü baskı ve zulme karşı,

1 Mayıs'ta alanlara!

- Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği!

1 Mayıs kavga günüdür!

Bu yıl 1 Mayıs'a mümkün olduğu kadar fazla sayıda işçi ve emekçinin katılımı, sermayenin saldırılarına ve emperyalist savaşa karşı öfkesini haykırması, Filistin halkıyla dayanışmasını dile getirmesi büyük önem taşımaktadır.

Çünkü sermayenin saldırıları da emperyalizmin dünyayı kana bulama konusundaki pervasızlığı da işçi ve emekçilerin sessizliğinden, örgütsüzlüğünden güç almaktadır. Eğer sesimizi yükseltirsek ne sömürü ve yıkım politikaları bu denli rahat uygulanabilir ne de emperyalistler dünyanın dört bir yanında ezilen halkların tepesine bu kadar rahat bomba ve kurşun yağdırabilir. Sömürü politikalarını ve emperyalist savaşları ancak bizim örgütlü gücümüz engelleyebilir.

Bu dünya bir avuç sömürücünün ve emperyalist tekelin malı değildir. Bu dünya, bu ülke bizdir. Onu her gün, her saat yeniden ve yeniden biz emekçiler üretiyoruz, yaratıyoruz. Sahip çıkmak da bizim görevimizdir. Bu yüzden de dünyanın her tarafındaki işçi ve emekçilerle aynı gün alanları doldurmamız, bu dünyanın sahipsiz olmadığını emperyalistlerin ve sömürücülerin yüzüne haykırmamız gerekmektedir.

O halde en kitlesel, en yaygın, en coşkulu ve en militan 1 Mayıs'ı yaratmak için, 1 Mayıs'ın kızılığında sermayeye karşı mücadelemizi daha da güçlendirmek için bütün gücümüzü ortaya koyalım.

Yaşasın 1 Mayıs!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

(Esenyurt İşçi Bülteni'nin Nisan 2002 tarihli 6. sayısından alınmıştır...)

KESK Genel Kurulu üzerine Yapı Yol-Sen Genel Başkanı Cengiz Faydalı ile konuştuk...**“Kurul inançsızlığın ve teslimiyetin bir göstergesi olmuştur...”**

- Genel Kurul nasıl geçiyor?

Kamu çalışanlarının beklentilerini karşılamaktan oldukça uzak. Hem oluşturduğu hukuk açısından hem de mücadele programının oluşması açısından beklentilere yanıt vermekten oldukça uzak.

İkincisi on yılda oluşturulmuş demokratik değerleri de ortadan kaldıran bir süreç yaşıyoruz. Sayısal çoğunluğu elde edenlerin hiçbir demokratik teammülü kabul etmediği bir süreç...

Ve KESK hızla bir entegrasyon sürecine girmiş oluyor. Yani devletin ona belirlemiş olduğu sınırlara hapsolmek için adeta koşar adımla gider bir pozisyonu var. Bu hem fiziksel önermeleri ile, hem de geleceğin önünü açacak perspektifleri koymamasında ortaya çıkıyor. Dolayısıyla KESK bu kurulla şuna karar vermiş durumda; geleceği olmayan, birkaç yıl için varlığını sürdürebilecek bir memur konfederasyonuna.

Şu anda uygulanan politikalara baktığımızda, KESK'e bağlı kurumların birçoğu özelleştirme, kapatılma, yok edilme politikalarıyla yüzyüze. Dolayısıyla memur diye bir şeyin neredeyse kalmayacağı bir dönemde memurlaşma kararı almak, bence kendi yok oluşuna imza atmaktır. Bu yüzden bizim önerdiğimiz ortak çalışanlar örgütlülüğü, memurların, işçilerin, taşeron işçilerin ortak örgütlenmesinin yolunu açacak önergelerin reddedilmesi geleceksizliği kabul etmek anlamına geldi.

İkincisi, tartışmalarda burjuva demokrasisinde bile olmayan ayak oyunları yaşandı. Oylatılmış maddelerin tekrar tekrar geriye dönüp oylatılması çok endişe verici bir durum. Bu tutum insanlar arasındaki güvenirlilik ilişkilerini ortadan kaldıran, mücadele yoldaşlığını, demokrasiyi ayaklar altına alan tutumlardır. Bu çok yıpratıcı bir süreçtir.

Bu yüzden işyerinde bekleyen kamu çalışanları buradan ihtiyaçlarına yanıt alamayacaklardır. Hatta ben çok net söylüyorum, KESK bu haliyle yetkiyi alsa da kamu çalışanlarında büyük bir hayal kırıklığı yaşatacaktır. Çünkü buna uygun bakış açısını ortaya koymuş değil. Yetkiyi aldığı anda hangi talepleri savunacağını, hangi taleplerin arkasında ne kadar duracağını bu kongrede belirlemediği gibi, mücadele verme noktasında yapılan önerilerin de önü kesilmektedir. Bu, önümüzdeki sürecin son derece kötüye gideceğinin işaretidir.

KESK bir daralma yaşayacak, KESK bir içe dönük süreç yaşayacak, duvara vuruş gibi bir durum olacak bu. Belki o dönemde yeniden tabandan bir hareketlilik yaratıldığında, tabandan bir tartışmanın olanakları yaratıldığında bir çıkış şansı olabilir. Ama bu gidis hızlı bir şekilde belirlenen sınırlara hapsolmeye yönelik bir gidiştir. Açıkçası, benim umutlarımı oldukça azaltan bir genel kurul. Bir önceki de azaltmıştı, ama bu daha yıpratıcı bir etki yarattı. Her KESK genel kurulu gittikçe yeni bir motivasyon, yeni bir heyecan yaratmaktan uzak, tersine moral açıdan çöküntüye sürükleyen bir işlev görmeye başladı, ki bu bir örgüt açısından en tehlikeli süreçtir. Bu açıdan genel kurulda olumlu diyebileceğim hiçbir şey yok. Sadece kendi açımızdan bu grev ve toplu sözleşme değerlerini korumamız biraz sevindirici oldu.

Bir İstanbul Valisi'nin, bir devletin bile tüzükten çıkarma dediği şeyleri görev edinip, toplu sözleşme kavramının, grev kavramının tüzüklerden ayıklanması, gelinen noktanın boyutunu gösteriyor. Bir inançsızlığın, bir teslimiyetin göstergesidir bu. Nasıl izah

edeceklerini gerçekten çok merak ediyorum. Valinin yazısına rağmen, toplu sözleşme kavramının, grev kavramının kaldırılmasını nasıl izah edecekler, bunu çok merak ediyorum. Açıkçası sizin de bunu sormanızı bekliyorum. Bunun aydınlatılması lazım. Hangi güdü bu yola itti bunları, hangi ihtiyaç, hangi gereksinim, hangi hukuk? Bunun yanıtlarını da öğrenmek istiyoruz. Görünen şu ki, hegomonik bir güç var ortada, sayısal üstünlük var, ama sayısal üstünlük en kirli bir şekilde kullanılıyor açıkçası. Ayaküstü önergeler değiştiriliyor, ayaküstü ittifaklar içerisinde önergeler monte ediliyor. Divan başkanı da bu konuda sağolsun onlara her türlü olanağı sağlıyor. Demokraside olmaması gereken örnekleri yaşıyor.

Biz bu kuruldan çok şey beklemiyorduk açıkçası. Sendika genel kurulları bunun sinyalini vermişti. Ama bu kadar da kötü olacağını düşünmemiştik. Hiçbir hazırlıkları yok. Altı ay önce sendikalara gönderilmiş olağanüstü tüzük kurultayındaki metnin bir kelimesine bile dokunulmadan buraya sunulması ciddiyetsizliktir. Bu sürecin doğru değerlendirilmesi gerekiyordu. Sendika genel kurullarında bu süreç nasıl tartışıldı, ne gibi yenilikler oluştu, ne gibi önlemler alındı?

Örneğin Yapı Yol-Sen bu konuda çok şey aştı, kendi kurumunu oluşturdu. Profesyonelleri minimum düzeyde belirledik, altı daire başkanı oluşturduk, şu anda fiilen yasaya rağmen yönetim kurulu dokuz kişi. Karar alma organları oluşturduk, şube temsilciler kurulu gibi karar organlarımız var. Bunlar artık tüzüğümüzün zenginlikleri, bir demokrasi geleneği yarattık. Sadece MYK'nın inisiyatifine terk etmeyen, onlara zenginlik katan ve herkesi kapsayacak bir

modelle bir tüzük yarattık. Bu deneyimlerden yararlanılması gerekiyordu. Bizim amacımız da kendi sürecimizden yaşadığımız zenginlikleri KESK'e aktarmaktı. Bunu da dikkate almadılar.

- Yasayla birlikte bir kılıfa girildi. Devletten daha önce girildi hatta. Buna rağmen KESK'in MYK'sı diyor ki "toplulu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz". Bu yaşananlar ışığında siz toplu görüşmenin toplu sözleşmeye çevrileceğini düşünüyor musunuz? Ya da çevrilmesi için neler yapılması lazım?

Açıkçası bizi çürüten, toplumda artık alternatif olmaktan uzak bir konuma düşürten, inanmadığımız, altını doldurmadığımız, belki kendimizi de bir türlü sürece katamadığımız söylemleri sık sık tekrar etmemiz doğru değil. Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirmek demek, toplu sözleşme hukukuna uygun davranmak demektir. Onun altını doldurmak demektir. İşyerlerine dönüp kitlelerin bu konudaki taleplerinin ve beklentilerinin ne olduğunu merak etmek demektir. O talepler üzerinden bir şey şekillendirmek, arkasından beslemek lazım. Tamam, taleplerimizi katılımı oluşturduk, bu gerçekleşmediğinde hangi mücadele programının devreye sokulacağını da en azından tartışılması, belirlenmesi gerekir. Böyle bir çaba yok. Böyle bir niyet de yok. Dediğim gibi sadece bir retorik olarak kalmış durumda. Ki demin söylediğimle bağlantı kurarsak, toplu sözleşme kavramını tüzüğünden çıkartanların böyle bir şey yapacaklarına asla inanmıyorum. Böyle bir niyetleri olduğunu da hiçbir zaman ortaya koymuş değiller. Böyle bir işaret görmedim.

Eğitim-Sen'in "Eşit işe eşit ücret!" eylemleri...**İzmir:**

Eğitim-Sen İzmir Şubeleri tarafından "Eşit işe eşit ücret!" kararnameyi protesto etmek için, 13 Nisan günü Konak Sümerbank Meydanı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı basın açıklamasında, "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Yaşasın iş, ekmek, özgürlük mücadelemiz!", "Katil Şaron Filistin'den defol!" sloganları atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

Antakya:

13 Nisan günü Eğitim-Sen'de "Sendikal hareket ve sendikacılık" konulu bir seminer düzenlendi. İlkel komünal toplumdaki bugüne insanlığın gelişimi, işçi sınıfının doğuşu ve sendikaların tarihsel gelişimi anlatıldı. Seminere ilgi oldukça yoğundu.

Ardından Antakya Arkeoloji Müzesi önünde "Eşit işe eşit ücret" konulu basın açıklaması yapıldı. Eğitim-Sen'de toplanan 150 kişilik bir kitle yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca, "Söz yetki karar çalışanlara!", "Direne direne kazanacağız!", "Savaşa değil çalışana bütçe!", "IMF uşağı hükümet istifa!" vb. sloganları atıldı, benzer içerikli dövizler taşındı. Açıklamada, "Tüm kamu çalışanlarının içinde bulunduğu sefalet ortamından çıkmayı sağlayıcı tedbirler alınmalı ve ücretler insanca yaşayacak bir düzeye çıkarılmalıdır" denildi. Ayrıca "Filistin siyonizme mezar olacak!", "Katil Şaron Filistin'den defol!" vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/Antakya)

Kayseri:

Kayseri'de KESK'in "Eşit işe eşit ücret" kampanyası çerçevesinde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Mimarşınan Parkı'nda gerçekleşen açıklamaya yaklaşık 100 kişi katıldı. Açıklamadan sonra Filistin'e destek mitingine çağrı yapıldı. Açıklamada "Tanklara değil emekçiye bütçe!" sloganı atıldı. Açıklamanın ardından KESK dönem sözcüsü gözaltına alındı. (SY Kızıl Bayrak/Kayseri)

İstanbul:

Eğitim-Sen'li emekçiler, 13 Nisan günü Saraçhane Parkı'ndan Aksaray Metro önüne doğru bir yürüyüş planlamışlardı. Yürüyüş 631 sayılı Kanun Hükmünde Kararname'yi protesto eden basın açıklaması ile noktalanacaktı.

Parkta toplanmaya başlayan 150'ye yakın eğitim emekçisi davul-zurna eşliğinde halay çekmeye başladı. Görevlilerin yürüyüş için kortej oluşturulması yönünde yaptığı çağrı sonrasında polis bir an önce açıklama yapılması için baskı yaptı. Emekçiler basın açıklamasını Aksaray'da yapacaklarını belirttiler. Polisin hemen yapmazsanız müdahale ederiz tehditine rağmen emekçiler yürüyüşe geçmeye çalıştı. Bunun üzerine kitleye saldıran kolluk güçleri 47 eğitim emekçisini gözaltına aldı. Çevredeki diğer eylemciler inisiyatif geliştirilememesi nedeniyle dağılık kaldılar. Polis zorla kalan kitleyi de uzaklaştırdı.

Aynı gün Eğitim-Sen 8 No'lu Şube'de, yaklaşık 50 kişinin katıldığı basın açıklamasıyla, yapılan saldırı protesto edildi. (İstanbul'dan bir eğitim emekçisi)

İtalya'da milyonlarca işçi genel grev yaptı

İtalya'da 26 Mart günü gerçekleşen 3 milyon kişinin katıldığı yürüyüşten sonra, 16 Nisan'da işçiler şalterleri indirdi. Bantlar durdu, trenler istasyonlarda, uçaklar alanlarda kaldı, gazeteler çıkmadı, hastanelerde sadece acil hastalara bakıldı. Genel grev çağrısına işçiler ve emekçiler tarafından yüzde doksan oranında bir katılımı yanıt verildi. 12 milyon işçi-emekçinin eylemi tüm İtalya'da yaşamı durdurdu.

Bu eylemleriyle işçiler Berlusconi hükümetinin çalışma yasasında özelleştirme ve işten atılmaları kolaylaştıracak düzenlemelerine karşı direnirken, aynı zamanda faşistler ve ırkçılardan oluşan Berlusconi hükümetine karşı da bir savaş ilan etmiş oldular.

Ülkenin üç büyük sendika konfederasyonunun (CGIL, CISL ve UIL) genel grev çağrısı otonom ve taban sendikası Cobas gibi sendikalar tarafından da desteklendi. İşçi ve emekçiler uzun yıllar sonra ilk kez bu ölçüde bir mücadele cephesinde buluştular. İnisiyatif demokratik sol ve komünistlerin ağırlıkta olduğu CGIL'den geldi. Katolik ve sosyal-demokrat çizgideki diğer sendikalar ise, eyleme uzun süre soğuk bakmalarına rağmen, kendi tabanlarının basıncı ile birleşik hareket etmek zorunda kaldılar.

Grev İtalyan işçi hareketi ve sendikaları için tam bir başarıydı. Başta Roma, Florensa, Milano olmak üzere büyük kentlerde yüzbinler alanları doldurdu. Sendikacılar tüm İtalya'nın meydanları bir araya gelse grevci işçi ve emekçileri almazdı diyerek, katılımından duydukları mutluluğu açıklıyorlardı. İtalyan işçi sınıfı uzun süredir böylesine bir güç ortaya koymamıştı. Roma sokaklarını 3 milyon işçinin doldurduğu günün üzerinden daha bir ay bile

geçmeden, işçiler bu kez tüm yaşamı durdurarak alanlara çıktılar.

İtalya'da son genel grev 20 yıl önce yaşanmıştı. 25 Haziran '82'de ücretlerin enflasyona göre otomatik olarak düzenlenmesini (skala mobil) işverenler örgütü Confindustria'nın tek yanlı sona erdirmesi üzerine gerçekleştirilmişti.

Medya patronu Başbakan Berlusconi daha birkaç gün önce İşverenler Birliği Confindustria'nın kongresinde, İtalyan sermayesinin talep ettiği çalışma yasasını geçireceği sözünü vermişti. Berlusconi ve Başbakan Yardımcısı Fini, yakın tarihte yapılan AN faşistlerinin kongresinde alınan karar çevresinde, İtalya'da bugüne kadar yaşanmamış yoğunlukta demokratik ve sosyal hakların yokedilmesini hedefliyorlardı. İtalya'yı komünistlerden temizleyeceklerini açıklamalarının ardından, devlet radyo ve televizyon kurumu RAI'de çalışanlar, haberleşme bakanının sol görüşlülere karşı başlattığı temizlik hareketi ile işten atılmışlar, hükümeti eleştirenler üzerinde baskılar artırılmıştı. İrkçi göçmen yasasının kabul edilmesiyle de 90 bin göçmenin sınır dışı edilmesi gündemde. Bu durumu Nobel ödülü alan Dario Fo "faşizmin yeniden yerleşmesi" tehlikesi, Umberto Eco "faşizmin mirası" olarak niteliyor.

Berlusconi sendikal hareketi bölerek onları güçsüz düşürmeyi ve böylece kendi neo-liberal ekonomi politikalarını hayata geçirmeyi umuyordu. Ama Berlusconi ve faşist-ırkçı iktidar, işçi sınıfının sert bir direniş çizgisi göstereceğini hesaba katmamıştı.

Genel grevde önemli bir nokta da protestoların genişleyerek büyümesi ve yeni bir nitelik kazanması. Anti-kapitalist küreselleşme karşıtı hareket ile anti-faşist örgütler, sosyal kurumlar, şehir ve köylerdeki kooperatifler, bilim adamları, sanatçılar, yazarlar, işçi sınıfı hareketinin yükselttiği direnişle dayanışma içindeler.

Venezuela'da ABD'nin darbe fiyaskosu

Latin Amerika'nın petrol yatakları açısından en zengin ülkesi Venezuela'da ABD'nin düzenlediği darbeye devrilen Devlet Başkanı Hugo Chavez, büyüyen protestolar sonucu iki gün sonra yeniden devlet başkanlığına getirildi.

Eski bir asker olan Chavez 1992 yılında başarısız bir darbe girişiminden sonra üç yıl hapis yatmıştı. 1998 yılında çürümüş politik sistemi düzeltme, yeni bir anayasa, yoksullar için yeni düzenlemeler, toprak, sağlık ve eğitim reformları vaatleriyle özellikle yoksul kitlelerin desteğini kazanmış ve başkan seçilmişti.

Hazırlanan anayasaya halkın büyük bir kesimi onay vermiş, toprak reformu ve kırsal alanlarda yaşayan yoksul halka yeni yerleşim alanları sağlanması projeleri hayata geçirilmişti. Chavez petrol üretiminden elde edilen gelirin verimli ve sosyal alanlarda kullanılmasını gerektirdiğini söyleyerek, petrol işletmesinin denetimini ele almıştı. Bu sayede geçtiğimizde günlerde asgari ücrete yüzde 20 oranında zam yaptı. Chavez, 1976 yılında kamulaştırılan, ama buna rağmen özerk olan Latin Amerika'nın bu en büyük petrol şirketine hükümete yakın kadrolar yerleştirmişti. Buna isyan eden üst düzey şirket yöneticilerinin hükümetin emirlerini dinlemedikleri için görevden alınması üzerine grev başlamıştı. (Bu petrol işletmesi ülkenin döviz kaynağının %80'ini sağlıyor; ABD'ye petrol ihraç edenler arasında 4. sırada, OPEC'de 6. sırada bulunuyor)

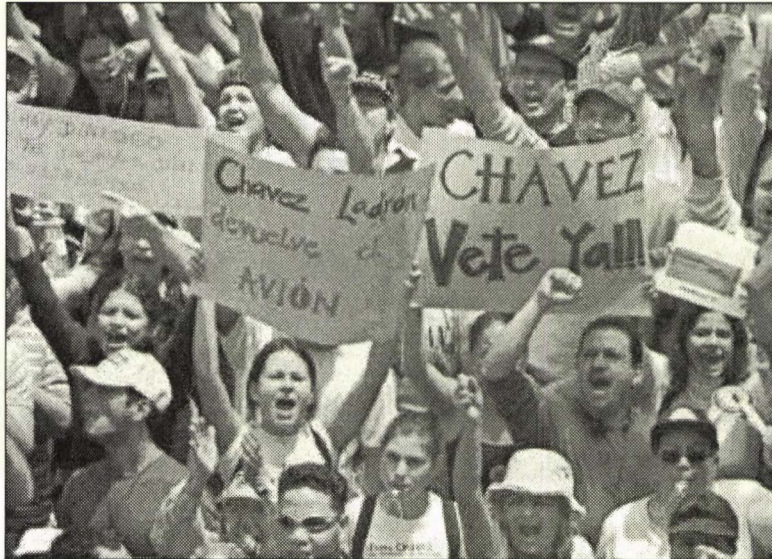
8 Nisan'da gerçekleşen genel grevden üç gün sonra ordu Hugo Chavez'i tutuklamış, en büyük patron örgütünün başı ve bir petrol şirketinin yöneticisi Pedro Carmona başa getirilmişti. Böylece büyük tekeller, sağcı sendikalar, eski konumlarını koruyan eski sağcı bürokratlar amaçlarına ulaşmışlardı.

Darbenin hemen ardından Amerika'dan kutlama mesajı geldi. IMF Carmona'ya her türlü yardıma hazır olduğunu açıkladı. Meksika, Arjantin ve Paraguay bu

hükümetin yasal olmadığını ve tanımayacaklarını, 19 Latin Amerikan ülkesinin oluşturduğu Rio Grubu da Venezuela'da anayasal düzenin bozulmasını kınadıklarını açıkladı.

Venezuela'nın yoksul halk kitleleri ise Chavez'e sahip çıkarak sokaklarda protestolara başlamışlardı. Ve Chavez iki gün sonra yeniden görevine döndü.

Chavez'in Castro'yu başkent Karakas'a çağırması, ABD'nin hedef tahtası haline getirdiği Libya, İran, Irak'a geziler düzenlemesi ve üyesi olduğu OPEC aracılığıyla petrol fiyatlarının artmasında etkili olması gibi nedenlerden dolayı, Washington uzun süredir ona düşman kesilmişti. ABD Venezuela Devlet Başkanı'nın anti-demokratik seçimle başa geldiği yönlü açıklamalar yaptı. Oysa Chavez 1998 yılında %58 oy alarak devlet başkanı seçilmiş ve yeni anayasanın kabul edildiği 2000 yılında ise oylarını arttırarak meclisteki sandalye sayısını %80'e yükseltmişti.

11 Eylül saldırısından sonra ABD'nin eteğini öpmek için Washington'a gidenlerden farklı olarak Chavez, ABD'nin dünya hegemonyasına, bu nedenle açtığı "terörle savaş"a onay vermemişti. Hatta Afganistan'a karşı sürdürülen emperyalist savaşı ABD bombaları ile katledilen çocukların resimlerini göstererek protesto etmişti. Bu dünyanın tek efendisi olmaya soyunmuş ABD'yi çok kızdırmıştı. Hatta büyükelçilerini geri çekmişlerdi. Chavez'e çenesini tutması uyarıları yapılmıştı.

Venezuela petrolü ABD ekonomisi için büyük bir önem taşıyor. Ama Venezuela son 40 yıldır elindeki bu zenginliği kullanamıyor. Ekonomisi uluslararası bankalara borçlu olması nedeniyle çökmüş durumda. IMF ve Dünya Bankası Venezuela'ya 1990 yılından beri, kamu harcamalarında kesinti ve özelleştirme gibi politikaları dayatıyordu. Bu ise zaten yoksul olan halka daha büyük bir yıkım getirdi. Bugün başkent Karakas'ta yaşayan 6 milyon insanın yüzde 80'i yoksul veya yoksulluk sınırının altında yaşıyor.

Venezuela'ya sınırı olan Kolombiya uzun süredir Venezuela sınırları içinde FARC gerillalarına ait kampların bulunduğunu ve Chavez'in gerillaları desteklediği yönlü açıklamalar yapıyordu. ABD'nin terörle mücadele kapsamında Kolombiya'ya gerilla hareketini bastırması için tam destek sunduğu da gözönüne alındığında, ABD Venezuela başkanını devirmek için yeterli nedene sahipti!

Nitekim Newsweek dergisi geçtiğimiz günlerde, darbecilerin Şubat ayı sonunda ABD temsilcileriyle görüştüğü haberini verdi. Yani ipleri çeken ABD emperyalizmiydi.

Venezüella'da ABD fiyaskosu...

Darbenin çatlağından bakınca

Ergin Yıldızoğlu

Venezüella'da darbe girişimi günlük olayların sahte olağanlığında öyle bir çatlak açtı ki 48 saat gibi kısa bir sürede birçok gerçek birden ortaya döküldü. Bu gerçeklerin hiç olmazsa en önemlilerini saptamaya çalışmakta yarar olabilir.

1- Bush yönetimiyle ilgili...

Bush yönetiminin, ABD dış politikasında bir değişiklik anlamına geldiğini, ABD liderliğini/hegemonyasını koruyabilmek için açık şiddete daha çok başvurmaya başladığını vurgulamıştık. Bush yönetimi, "terörizme karşı savaş" bağlamında, kendi ülkesinde vatandaşlık haklarının kısıtlanmasına, dış politikada da silahlanmaya, uluslararası yasaların denetiminden kurtulmaya, sorunlu gördüğü bölgelere doğrudan askeri müdahaleye dayalı bir çizgi benimsiyordu. Venezüella darbesi ABD'nin bu yeni yaklaşımının askeri darbeler politikasına geri dönmeyi de içerdiğini gösterdi.

ABD'nin Chavez yönetimine olan düşmanlığı, darbeye doğru giden günlerde Bush hükümetinin "ilginç" sessizliği, 7-9 Kasım'da Washington'da yapılan üst düzey güvenlik toplantısı, hemen herkes darbeyi kınarken, ABD'nin darbecilere arka çıkması, süreçte ABD parmağının varlığını düşündürüyordu.

Darbe girişiminin iflas etmesiyle birlikte ortaya dökülmeye başlayan bilgiler bu düşünceleri doğruladı. ABD entelijans çevreleriyle yakın *Stratfor*, Venezüella ve Washington'daki kendi "özel kaynaklarına" dayanarak, darbeye ABD parmağı olduğunu, hatta darbe sırasında, CIA ve Venezüella'nın en "aşırı sağcı kesimlerinin" (*Stratfor*, 15/04) (*Stratfor* bile bunları aşırı sağcı buluyorsa...) ikinci bir darbeyle iktidarı ele geçirip, Meclis'i kapatıp, anayasayı askıya alıp kararnameyle yönetmeye kalktıklarını, bunun da darbe blokunu çatlattığını anlattı.

Arkasından, *The New York Times* Bush yönetiminden üst düzey görevlilerin darbeden önce darbecilerle görüşüğünü, yeşil ışık yaktığını bildirdi (Christopher Marquis, 16/04). Darbeyi desteklemekteki hevesi, ABD'nin "demokratik olarak seçilmiş yönetimleri savunma konusundaki güvenilirliğini zedelemişti". Yazar üst düzey bir hükümet görevlisine, "Chavez seçilmiş bir devlet başkanı olduğuna göre meşruluğunun kabul edilmesi gerekmez mi" sorusuna "Meşruiyet yalnızca seçmenin oy çokluğuyla gelen bir şey değildir" cevabını almış. Şili darbesinden sonra da Henry Kissinger, "Bir ülkenin halkı komünizmi seçecek kadar sorumsuzluk gösterdiyse biz buna seyirci mi kalacağız" diyordu.

Bush'un başgüvenlik başdanışmanı, Condaleeze Rice da Chavez için, "Umarım, Venezüella halkının kendisine verdiği mesajı anlamıştır" ... "Yoksa Venezüella yönetilemez olur" ifadeleri, bugünkü yönetimin Kissinger döneminin siyasi araçlarıyla hareket ettiğini gösteriyor: Bizimle uyum halinde olmayan hükümetleri, bunlar seçilmiş bile olsa değiştiririz.

2- Kavramların inatçılığıyla ilgili...

Yeni dünya düzeni, "bilişim devrimi", küreselleşme ve nihayet III. Yol tezleri, yaklaşık 15 yıldır bize "sınıf ayrımlarının, dolayısıyla da bunlara dayalı politikaların" geride kaldığını anlatıyorlar. Ancak şimdi ortada ilginç bir durum var: Hem bu post-bilmem ne yaklaşımlarını benimseyenler ve hem de en muhafazakâr kesimler, *Wall Street Journal*'dan *Financial Times*'a kadar olayların gelişmesini, sınıf mücadelesi kavramlarıyla açıklamaktan başka yol bulamadılar. "Sivil toplum", "demokrasi" gibi sözde evrensel kavramların gerçeği gözler önüne serildi: Bu kavramları önelirine sıfat takmadan kullanmak olanaklı değildi! *Stratfor* yazarları, Chavez yönetiminin Venezüella'da sınıf çelişkilerini keskinleştirmesinden, ülkeyi kapitalist demokrasinin sınırlarının ötesine götürmeye kalkmasından yakınırken, *Financial Times* ve *Wall Street Journal*, darbe sürecinde güçlerin dizilmesini, dengelerin değişmesini, ancak sınıflar savaşımına, "işçi sınıfı bölgeleri", "orta ve üst sınıflar", "işveren sınıfları" gibi kavramlara dayanarak gerçekleştirebiliyordu. Postmodern bir sivil toplum kavramını benimsenmiş birçok yazarın da, darbenin analizini yaparken, "zenginlerin ve orta sınıfların sivil toplumu"yla, "yoksulların, gecekonducuların sivil toplumu" arasında bir ayırım yapmak zorunda kaldığını gördük.

3- Chavez'in seçenekleri üzerine...

Chavez'in ekonomik politikaları, büyümeye, enflasyonun düşmesine, işsizlikte bir azalmaya, bu arada halkın büyük çoğunluğunun sağlık, eğitim koşullarında bir iyileşmeye yol açmasına karşın Venezüella'yı bir iç savaşın eşiğine getirdi. Büyük toprak sahipleri, devlet işletmelerinden nemalanan bürokrasi, uluslararası sermayeyle bütünleşerek daha çok zenginleşmeyi uman özel kapitalist sınıfla birleşerek bir blok oluşturdu ve ABD'nin politik müdahalesini kolaylaştıracak bir platform sundu. Chavez'in verdiği sözleri tam olarak yerine getirememesi, bu blokun direnişinden dolayı yavaşlatması, sulandırması, işçi sınıfında, gecekondu yoksullarında bir düş kırıklığı yarattı (Ama yine de bu sınıf ve tabakalar, en kritik anda tam bir sınıf içgüdüleriyle Chavez'i desteklediler). Bu etkenler birleşmeye başlayınca da darbe ortamı oluştu.

Bu noktada da "sol"un asla unutmaması gereken bir gerçek gözler önüne serildi: Bugün karşımızda, küreselleşme sürecine ve IMF programına bağlı bir kapitalizm, ABD normlarına göre şekillenmeye zorlanan bir kapitalist demokrasi, sınıf özellikleri temelinde bölünmüş bir "sivil toplum" var. Kapitalizmin sınırları içinde kalarak halkın yaşam koşullarını iyileştirebileceklerine inananlar bu güçleri kabul etmek, bu sınırların ötesine geçilmesini olanaklı görenler ise bu güçlerle hesaplaşmayı göze almak zorundadırlar. Chavez'e gelince, o bundan sonra, ya programından daha çok taviz verecek ve toplumsal tabanını yitirip bir aşamada devrilecek. Ya da programına sadık kalarak tabanını korumaya çalışacak, o zaman da ordu-oligarşi-ABD blokunun yeni sabotaj, darbe girişimleriyle karşı karşıya kalacak...

Venezuela'da ABD fiyaskosu...

Bir yandan kan, bir yandan darbe...

Fehmi Kuru

Sözüm ona 'düşünce üreten' kuruluşun adı, kısaca 'Demokrasi Vakfı' diye çevirebileceğimiz 'National Endowment for Democracy'... İlgili alanına "Amerika'nın arka bahçesi" sayılan Venezuela da giriyor; bu ilgisini 'Cumhuriyetçi Enstitü' adını taşıyan yan kuruluşu eliyle gösteriyor... Geçen ay, enstitünün Venezuelalı misafir sayısında birdenbire bir artış yaşandı, yönetimle temaslar da sıklaştı... Hugo Chavez'i deviren askerî darbe sonrasında ise gerçek ortaya çıktı: 'Cumhuriyetçi Enstitü'nün Washington'a davet ettiği gruplar darbeye teşvik edilmiş...

New York Times, dün, birinci sayfasından, "Bush yönetimi darbeci Venezuelalı ile görüştü" haberini verdi. Habere göre, Venezuela'dan davet edilenler dışişleri ve savunma bakanlığı yetkilileriyle görüşürülmüşler. Dışişleri, "Düşürün, ama anayasal yollarla" demiş ve referandum yöntemini salık vermiş... Savunma bakanlığından bir yetkili ise, "Gelenleri caydırmaya çalışmadık" itirafında bulunuyor ve ekliyor: "Dolaylı sinyallerle bu adamdan hoşlanmadığımızı anlattık. İşte size silâh, yapacağınızı yapın demedik, fakat 'Sakin böyle bir işe kalkışmayın' uyarısında da bulunmadık..."

Chavez'in devrilmesinde Washington parmağını görmek için bu ifşaatlar gerekli değil; darbe haberi duyulur duyulmaz, Amerika, askerlerin devlet başkanlığı koltuğuna oturttuğu Pedro Carmona'ya arka çıkan mesajlar yayınladı. Beyaz Saray sözcüsü Ari Fleischer, "Chavez'in gitmesi Başkan Bush'u sevindirdi; Chavez'in istifasına yol açan halkın barışçı gösterilerine sert tepki veren hükümetin tavrıdır" sözleriyle hislerini dışa vurdu. Chavez istifa etmemişken...

Şu sıralarda meydana gelen her gelişme, dünyamızın almakta olduğu biçimle yakın ilişkili. Bizde pişen Venezüella'ya da düşüyor; Arjantin'de yaşanan bir süre sonra Türkiye'ye de yansıyor... "Chavez'i Venezüella'nın meşru devlet başkanı kabul ediyor musunuz?" sorusuna bir ABD yetkilisinin ağzından NYT'nin naklettiği şu sözleri okuyunuz: "Demokratik yoldan seçildi, bu tamam; ama meşruiyet sadece çoğunluk oylarıyla oluşmuyor..."

Bildik bir görüş bu.

Venezüella'da olanları Romanya'da Çavuşesku'nun düşüşüne benzetenler tamamen haksız sayılmaz... Halkı

sokağa döken, elindeki medya gücüyle kalabalık ve ölü sayısını abartarak paniği büyütenin kim olduğu, Romanya'da, her şey olup bittikten sonra ortaya çıkmıştı. Venezuela'da darbeye yol açan karışıklıklarda yabancı parmağı olduğu kesin. Hafta içinde halkın üzerine ateş açanlar, hafta sonunda demokratik yoldan seçilmiş başkanı koltuğundan eden birliklerdi; Chavez gözetim altındaki iki günü o birliklerin garnizonunda geçirdi. Bir hafta boyunca ölenlerin sayısı 13'tü; ancak gazete ve televizyonlar sanki yüzlerce ölü, binlerce yaralı varmış gibi duyurdular gösterilerdeki vukuatı... Chavez gözaltına alındıktan sonra ölü sayısı 40'a çıktı, ölenler de Chavez'i destekleyenlerdi; medya iki gün bunu duyurmamıştı bile...

Amerika'nın dünyayı yanlış istikamete yönlendirdiğinin çarpıcı örneklerine her coğrafyada rastlanıyor. Afganistan'a temsil gücü bulunmayan bir yönetim getirdi ABD; Filistin'de halkın büyük çoğunluğunun desteklediği Yaser Arafat'ın bombalara hedef olmasına ses çıkartmıyor. Dokuz ay önce, hem de tam 11 Eylül 2001 tarihinde, Peru'nun başkenti Lima'da yapılan, ABD adına Colin Powell'in katıldığı 'Organization of American States' (OAS, Amerika ülkeleri örgütü) toplantısında kabul edilen 'Pan American Charter'ı (Amerika ülkeleri arası sözleşme) çiğnemekten çekinmeyerek...

Toplantıda kabul edilen sözleşmeyi onayan 34 ülke arasında ABD de bulunuyor. O sözleşmeye göre, örgüt üyesi ülkeler, üye ülkelerden herhangi birinde meydana gelecek askerî darbelerle karşı çıkmak zorunda. Nitekim, Venezüella'da meydana gelen darbe girişimini, OAS üyesi bütün ülkeler şiddetle kınadı; tek istisna ABD'ydii... Kendi girişimiyle çerçevesi çizilen Lima'da altına imza koyduğu demokrasi sözleşmesini takmadığını dışa vurmakla, ABD, "Ben dokuz ay önceki ben değişim" mesajını vermiş oldu. Yâr-ı vefâkârı İngiltere'yi bile şaşırttı ABD...

Aklı başına gelmezse, ABD, dünyayı, kendi çıkarları doğrultusunda, kana ve darbelere boğacak... Adına 'demokrasi' sözcüğünü yerleştirdiği itibarlı kuruluşları, NYT gibi 'liberal' bilinen gazeteleri rezil etme pahasına hem de...

(Yeni Şafak, 17 Nisan 02)

(Cumhuriyet/17 Nisan 02)

İmralı Partisi özüne uygun bir biçim kazandı...

Tasfiyecilikte final!..

Tasfiyecilikte yeni bir süreç başlamıştır. Bu süreç, yeni ayrışma, netleşme ve yeniden yapılanma süreci anlamına da geliyor, en azından bunun zemini daha da gelişme eğilimindedir. İmralı Partisi yönetenleri, PKK'nin tarihi misyonu artık tamamladığını ve tarihe gömülmesi gerektiğini iddia ederek onu feshettiler. Kuşkusuz, ortada tamamlanan bir misyon yok. PKK'yi doğuran bütün ulusal ve toplumsal çelişkiler, sorunlar, ihtiyaçlar, talepler çözülmemiş olarak yerli yerinde duruyor. Kürt sorununda basit kültürel kırıntılar bile çözümsüz kalıyor.

İmralı Partisi, PKK ve PKK'de somutlaşan çeyrek yüz yıllık çizgi ve değerlerin inkarı, reddi, mahkumiyeti ve topyekün tasfiyesidir!

İmralı Partisi, resmen KADEK adını aldı. KADEK'in, halkımızın iradesiyle, ulusal kurtuluş değerleri ve birikimiyle, temel ulusal istemleriyle hiçbir ilişkisi yoktur.

KADEK, İmralı çizgisinde somutlaşan uluslararası karşı-devrimci hareketin iradesinin bir ürünüdür!

KADEK adını alan İmralı Partisi, çeyrek yüz yıllık mücadele birikimlerimizi tasfiyeyi derinleştirerek tamamlama ve devrimci dinamikler üzerinde denetim kurma, Kürt halkının geleceğine ve bu doğrultudaki girişimlerine ipotek koyma stratejisinin adıdır!

8. Kongre olarak tanımlanan ve hiçbir meşruiyeti olmayan platform, PKK'den geriye kalan ad ve diğer değerleri toprağa gömme töreninden başka bir şey değildir!

Aslında bugün yapılan cenazeyi gömme töreni, üç yıl önce gerçekleştirilmesi gereken, ama daha çok iç nedenlerden dolayı bugüne sarkan tasfiyeciliğin final adımıdır... 7. Kongre'de benimsenen ideoloji, program ve strateji ile İmralı Partisi'nin, çeyrek asırlık ulusal kurtuluş mücadelesine damgasını vuran PKK ile adı dışında hiçbir ortak noktası kalmamıştı.

Kısaca özetlemek gerekirse;

Devletin eline düşen A. Öcalan, gözlerini açar açmaz "Fırsat tanınır devlete hizmet etmeye hazır olduğunu" açıklayarak mutlak teslimiyet, ihanet ve topyekün tasfiye yolunda karar kıldı. Uluslararası karşı-devrimci hareketin yürütme gücü konumunda olan TC, Öcalan'ın önüne bir tasfiye stratejisi koydu. Öcalan, bunu eksiksiz ve harfiyen uygulamaya başladı. Bu sürecin belgelerini ve temel aşamalarının niteliğini defalarca ve kapsamlıca ortaya koyduğumuz için bunları tekrarlama gereğini duymuyoruz. Belgelerin kanıtlandığı ve pratik sürecin de sayısız kez doğruladığı gibi, İmralı'da başlatılan tasfiye süreci, düşman zoru karşısında diz çöken, hiçbir direnişte bulunmayan, önüne konulan planları harfiyen, hatta fazlasıyla onaylayan, bilgisini, deneyimlerini, daha da önemlisi paradoksal bir yanılsama da olsa partililerin ve halkın en saf ve temiz bağlılık duygularını düşmanın hizmetine sunan Öcalan üzerinden halkımıza dayatılan karşı-devrimci bir iradedir.

Önce, ideolojik ve politik tasfiye başlatıldı, buna ruhsal kırılma eşlik etti. Ardından stratejik ve askeri silahsızlandırma geldi. İdeolojik, programatik ve askeri tasfiye çok hızlı gerçekleştirildi. Silahlara veda edildi. Gerilla güçleri Güney'e çektiler ve binlerce güç tamamen çürümeye terk edildi, varlığı Öcalan'ın yaşamına endekslendi. Aynı zamanda Güney'de toplama kamplarında denetim altında tutulan eski gerilla güçleri, TC'nin Güney politikasında kullanılan bir koz olarak el altında tutuldu. Sonra 7. Kongre yapıldı, İmralı teslimiyet ve ihaneti kesinleştirildi, resmiyete kavuşturuldu, karşı çıkışlar susturuldu, sayısız baskı ve engelle devrimci dinamiklerin önü tutuldu.

Teslimiyet ve ihanet topyekün tasfiye hareketi biçiminde resmiyete kavuşturulmuştu. İmralı Partisi her açıdan şekillendirilmişti. Ancak "eski"den, "dogmatizm"den, daha da önemlisi, ret ve mahkum edilen PKK'nin adından henüz "kurtulmuş" değillerdi. Kısa sürede çok yol almışlardı, daha fazla aceleye gelemezlerdi, yoksa hala diri duran devrimci

dinamikleri tetikleyebilirlerdi.

Diğer yandan devlet de kendilerine yardımcı olmuyordu, ne kendilerini de kapsayan bir pişmanlık veya af yasasını çıkarıyor, ne de kültürel kırıntılar alanında tek bir adım atıyordu. Kendi samimiyetlerini kanıtlamak için yapmadıklarını bırakmayan İmralı Partisi yönetenleri, devlet nezdinde aşağılanmanın dışında bir karşılık almıyor, gönderdikleri teslimiyet grupları da yargılanmak ve ağır cezalara çarptılmaktan kurtulamıyorlardı. İşte bu gelişmeler karşısında ilk hızlarını kesmek durumunda kaldılar. Devletin istediği buydu. Devlet, her şeyin, özellikle savaş ve mücadele gücü, istemi ve ruhunun süreç içinde tükenmesini, çürüme ve yozlaşmanın süreç içinde yol almasını istiyordu. Gelişmelerin de kanıtlandığı gibi, her şey devletin istediği doğrultuda yol alıyordu. Bunda şaşılacak bir yan yok; çünkü süreç ve İmralı Partisi, taktik ayrıntılara kadar İmralı'dan yönetiliyordu...

Hatırlayalım: 7. Kongre'de "Yasal demokratik mücadele stratejisini" esas alacaklarını karar altına almalarına rağmen, örgütsel varlığı "yasadışı" kalmak durumunda kaldı. Bunun nedeni açıktı: İdeolojik, politik ve ruhsal olarak teslim olan, kendini devlete kabul ettirmek için kendinden vermedik tek şey bırakmayan Öcalan ve İmralı Partisi yönetenlerini, örgütün ana gövdesini devlet ve emperyalist sistem kabul etmek istemiyor, tersine topyekün bitirmek ve bir daha kıpırdamayacak hale getirmek istiyordu. Tarihsel ve stratejik çizgileri buydu, sınıfsal refleksleri bunu gerektiriyordu. Bugün her şeylerini vermelerine, 8. Kongre bunun en somut bir biçimi olmasına rağmen, ruhlarını altın tepside düşmana sunmalarına rağmen aldıkları karşılık, daha fazla aşağılanmaktan başka bir şey olmuyor!

İmralı Partisi, bundan böyle tasfiyeciliği KADEK adına yürütecek. Bu noktada KADEK'in tasfiyeci misyonunu çok iyi tanımlamak ve değerlendirmek, bu konuda halkımızı aydınlatmak durumundayız.

Neden parti değil, Kongre?

Bu sorunun yanıtı, İmralı Partisi'nin bundan sonra oynamak istediği uğursuz rolün içinde gizlidir. İmralı Partisi, bu üç yıl içinde PKK'ye, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'ne ait bütün değerleri tasfiye etmek için yoğun bir çaba içinde oldu. Yok ettikleri ve çürüttükleri çok şey var. Öncelikle halkımız politik bir güç olmaktan çıkarılmaya çalışıldı, etkisi ve saygınlığı en alt noktaya kadar düşürüldü. Elbette yok edemedikleri çok şey de var. Milyonlar her fırsatta değerlerine ve birikimlerine sahip çıkıyor, kendinde yaşayan diri, canlı yanlarını dışa vurmaktan geri durmuyor. Ama milyonların İmralı Partisi platformu nedeniyle hiçbir politik etkisi, ağırlığı ve güncel yaptırım gücü olmuyor. Örneğin son Newroz'da milyonlar sokaklara çıktı, dünyanın dört bir yanında Newroz'una sahip çıktı. Ama paradoksal olarak bu milyonların tasfiyecilerin platformlarında olmaları nedeniyle hiçbir yaptırım güçleri olmadı, olmuyor.

Bu noktada İmralı Partisi'nin başardıkları ile başaramadıkları net ortaya çıkıyor. Kürt halkını politik bir güç, yaptırım gücü olan bir siyaset sahibi bir halk olma gerçekliğinden çıkarmaları İmralı Partisi'nin başardığıdır. Ancak milyonları sokaklara çeken temel dinamikleri ve etkenleri kısa sürede bastırmaları da mümkün değildir. Dolayısıyla İmralı Partisi'nin

tasfiyeci rolü henüz tamamlamaktan uzak olduğu çok açık. Bu gerçeklik, İmralı Partisi'nin bundan sonra tasfiyeci rolünün aynı yoğunlukta ve nitelikte devam edeceğini kesin bir biçimde gösteriyor. Ama uğursuz rolleri bununla sınırlı değil.

Bir de Kürdistan devrim dinamiklerinin denetim altında tutulması, ulusal kurtuluş ve toplumsal bilincinin çarpıtılması, dejenere edilmesi ve katledilmesi, geleceğinin ipotek altına alınması gibi karşı-devrimci bir rolün oynanması da gerekiyor. PKK adından ve bu adla mücadelenin yeniden başlamasından bu kadar korkmalarının nedeni budur. PKK devrimci direniş, düzene ve sisteme cepheden tavır, her türlü kölelikten kopuş, özgürleşme, özgücü esas alma ve açığa çıkarma, ezilenlerin ve emekçilerin safında yer alma çizgisinin adıdır.

Şimdi, kendilerini TC'nin ve emperyalist sistemin "beğenisine" sunan, kabul edilmek için büküldükçe bükülen İmralı Partisi yönetenleri, Kürdistan'da direniş adına hiçbir şeyin olmayacağı sözünü vermeye çalışıyorlar. "... bu nedenlerle 4 Nisan tarihi itibarıyla her alanda PKK adıyla yürütülen faaliyetlerin durdurulduğunu kararlaştırdı. PKK'nin hayatta kalan dört kurucu üyesinin ve kuruluş sürecine katılmış olan çok sayıda kadrosunun katılımıyla gerçekleşen Kongremiz, bu temelde PKK faaliyetlerinin artık her alanda durdurulduğunu ve bundan sonra PKK adıyla yürütülecek her türlü faaliyet ve girişimin gayri meşru olduğunu karara bağladı" gibi bir karar almaları, anılan korkularının ve yüklendikleri karşı-devrimci rolün somut ifadesinden başka bir şey değildir.

Bundan böyle yürütecekleri karşı-devrimci rol, salt Kuzey Kürdistan'la sınırlı kalmayacaktır. Teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilikten başka bir şey olmayan "Demokratik uygarlık çizgisi", diğer parçalara da taşınmaya çalışılacaktır. Kuşkusuz böyle bir misyona tek bir parçayı temel almak durumunda olan bir parti aracının tam yanıt vermesi mümkün değildir. Parti yerine "Kongre" gibi daha esnek ve daha çok merkezi koordinasyonu gerçekleştirecek stratejik bir merkezin oluşturulması daha işlevsel olacaktır. Bu örgütlenme biçimi, tasfiyeciliği diğer parçalara taşıma, diğer parçalardaki kazanımları yok etme işleviyle, parçalarda "Kongre"ye bağlı partilerin kurulmasını da öngörüyor. Zaten, "KADEK, bir ülkede siyasal faaliyet yürüten tek bir partiden çok, aynı ideoloji ve demokratik amaçları hedefleyen birçok partinin çatı örgütü işlevini görecek" sözleriyle bunu itiraf ediyorlar. Adlarında "Kürdistan" kavramına yer vermelerinin temel nedeni tasfiyeciliği diğer parçalarda gerçekleştirme ve kabul ettirme kaygısından başka bir şey değildir.

Kuşkusuz, parti yerine, kongre biçiminin seçilmesinin başka temel nedenleri de var. Kısaca şöyle: Ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde parti, iktidar bilincinin, iktidar ufkunun en cisimleşmiş ifadesidir. Kürtlerde de bu hep böyle algılandı. Parti kavramı, bilinçlerde ve bilinç altlarında iktidar ufkunu ve perspektifini özdeşleştirdi, canlı tuttu. İktidar ve özgürlük bilincinden ve stratejisinden yoksun ulusal ve toplumsal mücadelelerin sömürücü ve baskıcı düzenler için hiçbir politik değer ifade etmediği çok açık. Son Newroz'da da görüldüğü gibi iktidar perspektifinden yoksun milyonların "siyasal serhildanı" kendi başına ne anlam ifade edebilir ki? İşte parti kavramı yerine "Kongre" kavramının seçilmesi, Kürtleri iktidar ufkundan, temel iktidar silahından ve bilincinden yoksun bırakma, bu alanda kazanılan bilinç ve ruhu, belleği katletme stratejisinin tamamlayıcı bir unsurudur! Zaten açıkça, "KADEK, her alanda doğrudan iktidarı değil, demokratik çözümünü amaçlayan parti ve örgütleri iktidara taşımayı hedefliyor" demektedirler. (8. Kongre Bildirgesi'nden)

Bir de pratik ve "Yasallaşma"ya geçişte yaşanan zorluklar ve zorunluluklar var. Neden TC ve diğer sömürgeci sistemlerin yasalarına göre "yasal" değil de, yine "yasadışı" bir konumda kalmak durumunda kalıyorlar. Hani, "yasal demokratik mücadele stratejisini" kararlaştırmışlardı? Neden buna uygun bütününüyle bir örgütsel biçim geliştiremiyorlar? Nedeni

açık; utanç verici diz çöküşlerine rağmen, vermedikleri, peşkeş çekmedikleri tek bir yanları kalmamasına rağmen, TC ve emperyalist sistem kendilerini kabul etmiyor. Dolayısıyla "dağa" ve "yasadışı" kalmaya mahkumdurlar. Bu noktada bir yandan yasal partiler kurduracaklar veya var olanlarla çalışmayı sürdüreceklere, bir yandan da en üst düzeyde "yasadışı" kalmaya mahkum bir "çatı örgütü" ile tasfiyeci misyonlarını oynayacaklardır.

Ayrıca çürüme sürecinde olan eski gerilla güçleri var. Bunların varlığı, tamamen Öcalan'ın yaşamına endekslenmiştir. Bunun dışında bir misyonu daha var. O da şu: TC'nin Güney politikasında, saldırı ve işgal hareketlerinde ve baskıyı meşrulaştırmada bu eski gerilla güçlerini bir bahane olarak kullanabilmek! Ama olası bir Irak savaşında veya başka bir kriz ortamında bu güçlerin imhaya açık bir pozisyonda tutuldukları da bir olgudur! Eski gerilla güçlerinin varlığı ve fiziki olarak tasfiyesinin gerçekleştirilmemiş olması, "Kongre" gibi bir biçimi "zorunlu" kılmıştır.

Görüldüğü gibi, tasfiye süreci yeni bir aşamaya girmiş olmasına rağmen, "eskiden" ve TC'nin ihtiyaçlarından belirgin çizgiler taşımakta, KADEK, bunların sentezini anlatmaktadır!

KADEK, tasfiyecilikte sınırsızlığın, kendini sömürgeci ve emperyalist sisteme kabul ettirmenin adıdır. Başka bir ifade ile "yaşam dilenciliğinin", diz çöküşün adıdır!

Belli ki İmralı Partisi yönetenleri, ABD emperyalizminin istemlerini ve "duyarlılıklarını" yakından izliyorlar. "Sonuç Bildirge"lerinde "Terörizmi kınayan" kararları, bu anılan "duyarlılığa" gösterilen dikkattir. Bu, kendini sisteme kabul ettirmenin, geçmişini ve mücadelesini, emperyalistlerin iradesi doğrultusunda mahkum etmenin, daha somut ifadeyle PKK'yi her açıdan mahkum etmenin somut bir itirafından başka bir şey değildir. Son üç yıldır PKK adından kurtulmak için çırpınmalarının temel nedeni budur. ABD, Arafat ile görüşmenin ön koşulu olarak "terörizmi kınama"yı koymuştu. İmralı Partisi, bu "ön koşulu" peşinen kabul ediyor ve ideolojik, politik ve

ruhsal olarak kimin safında yer tuttuğunu bir kez daha kanıtıyor...

"Demokratik Ortadoğu Birliği" lafı koca bir safsatadan ve İmralı tasfiyeciliğini meşrulaştırmaktan başka bir değer ifade etmiyor!

Irak politikasında ABD'nin yanında açıktan saf tutan, İsrail'in saldırganlığına, işgal ve soykırım hareketine açıktan tavır almayan, sorunu "Filistin-İsrail çatışması" olarak koyan, hatta "Filistin-İsrail çatışmasında görülen 'çilgınlık düzeyine ulaşan şiddet kullanımını'" sözleriyle her iki tarafı eşit düzeyde sorumlu gören İmralı Partisi'nin ağızda "Demokratik Ortadoğu Birliği" sözü, gerçekliği gizlemenin tumturaklı şalı işlevini görüyor. "Demokratik Ortadoğu Birliği" cilalı lafları altında istenen, aslında emperyalist statükodur. "Buradan kalkarak milliyetçilik ve dini dogmatizm çağının artık kapanmış olduğunu, hangi ideolojiden kaynaklanırsa kaynaklansın dogmatik ve ütöpik yaklaşımların çözüm yerine çözümsüzlük ve şiddet doğurduğunu, dolayısıyla demokratik uygarlık çağına uygun olarak bölgede yaşanacak bir zihniyet devrimi ve aydınlanma temelinde gerçekleşecek demokratik değişim ve birlik çizgisinde ancak sorunların çözüme kavuşturulabileceğini belirledi. Bu temelde ilgili tüm uluslararası ve bölgesel güçleri daha sağlıklı, çözümleyici ve çağa uygun yaklaşıma davet etti" (8. Kongre Bildirgesi'nden)

Fazla söze gerek yok, bu değerlendirmeleriyle kimden yana olduklarını açık bir biçimde itiraf ediyorlar... Gerçekte Ortadoğu halkları karşısında İsrail-ABD-TC karşı-devrimci blokundan yana oldukları halde "Demokratik Ortadoğu Birliği" sözünü sürekli tekrarlamak, halklarla ve onların devrimci direnişleriyle alay etmekten başka bir şey değildir.

Bütün bu tasfiyeciliklerine, kendini kabul ettirme ve samimiyetlerini kanıtlama çabalarına, başka bir deyişle "hizmetlerine" rağmen sistem tarafından aşağılanılmaktan kurtulamıyorlar... Bundan başkası zaten mümkün değildir. Egemen sınıflar her şeyden önce sınıfsal içgüdüleri ve tarihsel akıllarıyla davranıyorlar. Teslimiyet ve ihanetin baş tacı edildiği görülmüş

müdür!

PKK, devrimci emekçi çizgisi, çeyrek asırlık mücadelesi ve değerleriyle, muazzam birikimleriyle mücadelemizde yaşıyor!..

Tasfiyecilikte yeni bir süreç başlamıştır. Bu süreç, yeni ayrışma, netleşme ve yeniden yapılanma süreci anlamına da geliyor, en azından bunun zemini daha da gelişme eğilimindedir. İmralı Partisi yönetenleri, PKK'nin tarihi misyonu artık tamamladığını ve tarihe gömülmesi gerektiğini iddia ederek onu feshettiler. Kuşkusuz, ortada tamamlanan bir misyon yok. PKK'yi doğuran bütün ulusal ve toplumsal çelişkiler, sorunlar, ihtiyaçlar, talepler çözülmemiş olarak yerli yerinde duruyor. Kürt sorununda basit kültürel kırıntılar bile çözümsüz kalıyor. Dahası mücadele sürecinde fiilen kazanılan haklar bile hızla yok ediliyor. O halde çözülen ne? Gerçekleşen ne? PKK'yi var eden, PKK'yi PKK yapan temel gerçekler ve ihtiyaçlar neydi? Soruları uzatmak mümkün, ama buna gerek olduğunu sanmıyoruz, çünkü gerçekler bütün çıplaklığı ile orta yerde duruyor.

Açık ki işleyen Genelkurmay stratejisidir. Ortada sağ veya reformist bir savrulma yok. Adım adım yürütülen bir karşı-devrim stratejisidir.

Bu noktada gerçek devrimci ve yurtseverlerin görevlerine sahip çıkmaları yaşamsal önemdedir. Görev, partimizin devrimci çizgisinde birleşmek, onu yeniden inşa etmek ve bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizm misyonunu gerçekleştirebilecek donanıma kavuşturmak. Kuşkusuz bu bir tekrar değil, kendini aşarak yeniden üretmektir! Bunun bilinci, zengin birikimi ve deneyimi var.

Öyleyse yok edilmek istenen Partimizi yeniden inşa etmek için görev başına!..

Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik! Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!

Yaşasın Hakilerin, Mazlumların, Hayrilerin, Kemallerin Partisi PKK!

17 Nisan 2002

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçuları

Son Kitaplarımız

Derleyen: H. FIRAT

Parti programı üzerine/2

Teorik ve ilkesel bölüm

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güven Sorunları

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Parti Tüzüğü Üzerine

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Türkiye Komünist Partisi Program Tüzük

EKSEN YAYINCILIK

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

EKSEN YAYINCILIK

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Hatice Yürekli yoldaşın anısına...

Hedefe kilitli bir ateşli yürek

"Bu yanıyla emeğe saygı, insana saygı bu direnişe omuz vermeyi gerektiriyor. Sadece kendimiz için değil, yaşamı köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçinin haklı davasını savunmak için direniyoruz."

Hatice Yürekli

Bugüne kadar Ölüm Orucu Direnişi sürecinde 90 şehit verdik, 90 yiğit devrimciyi ölümsüzlüğe uğurladık. Önce 19 Aralık'ta 28 canımız ölümsüzleşti. Sonra 21 Mart'ta Cengiz Soydaş'la harlandı Newrozlaşan direniş ateşi. Ardından yeni şehitlerle harlandı. Hatice Yürekli yoldaş 22 Nisan'da 18. şehit olarak katıldı direnişin ateşine. O bir ateşli yürekti. Yüreği partisiyle dolu sınırsız bir yoldaşı o.

Partiye bağlı, devrim davasına adanmış bir yürek

Hatice yoldaş Ölüm Orucu Direnişi'nin 18. şehidi. Aynı zamanda partimizin ilk kadın şehidi. Partinin ilk şehidi olmayı çok istiyordu. Habip ve Ümit yoldaşlar ondan önce davrandılar. Ama o da bir ilki gerçekleştirdi, ilk kadın şehidimiz olarak parti tarihine geçti. Hatice yoldaşın bu isteğinin altını dolduran biricik etken, onun partiye ve devrim davasına bağlılığı ve adanmışlığıdır.

Hatice yoldaştaki bu temel özelliği onu tanıyan herkes rahatlıkla görebilmiştir. Çünkü bu onun çok yalın bir özelliğidir. Ölümü tereddüt etmeden kucaklayışı da, onun partiye ve devrim davasına bağlılığının ve adanmışlığının bir göstergesidir.

Sadece ideolojik-politik bir kavrayış değil bu, aynı zamanda manevi bir bağlılıktır. Parti onun için kağıt üzerinde kalan doğrular yığını değil, canlı bir organizmadır, yani herşeyiyle bir yaşamdır. İnsanca, güzel ve onurlu bir yaşamı varetmenin adıdır parti. Hatice yoldaştaki bitimsiz coşku ve heyecanın kaynağı budur. Partinin varlığı bile onu heyecanlandırmaya, coşkulandırmaya yetmektedir. Bu demektir ki, zifiri karanlıkta bile Hatice yoldaş gibilerin gözleri de yüreği gibi ışıl ışıldır. Çünkü gözleri partisidir.

"Ölürken güneşteydi gözleri bu yüzden ışıl ışıldı son sözleri!"

Şairin bu güzel dizeleri, bir yerde Hatice yoldaşı anlatmaktadır. Hatice yoldaşın güneşi partimizdi ve o hiçbir zaman güneşinden ayırmadı gözlerini ve yüreğini.

Kararlı ve inatçı bir yoldaş

Hedefe kilitlenmek için inatçı bir kararlılığın gerekliliği bilinir. İşte bu Hatice yoldaşın yaşamında karşılığını bulmaktadır.

Ölüm Orucu Direnişi'nde Hatice yoldaş bir kez daha hedefe kilitlenmiştir. Onu hedefe kilitleyen, partinin hücreleri yıkmak için aldığı Ölüm Orucu kararıdır. Bu karar inatçı

bir kararlıkla savunulacak ve sonucu ölüm bile olsa, yaşamda karşılığını bulacaktır. Sadece Ölüm Orucu Direnişi bile, Hatice yoldaşın kararlılığını, inatçı kimliğini gözler önüne sermektedir.

Partiye bağlılık ve adanmışlığın somuttaki karşılığı hedefe kilitlenmedir. Bir afiş asmak, bildiri dağıtmak, hatta bir işçiyle konuşmak için bile bu gereklidir. Hele partinin temel hedefi olan devrim ve sosyalizm davasında başarı elde etmek, mutlak bir hedefe kilitlenmeyi gerektirir. Hatice yoldaşa olan tam da budur.

Onlarla kazanacağız zaferi

Hatice yoldaş, tıpkı Habip ve Ümit yoldaş gibi, partinin özü ve özetidir. Onları yaşatmak, partiyi devrim ve sosyalizm davasında ilerletmekle mümkündür. Bunun için her yoldaşın, Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi olmaktan öte onları aşmayı bir hedef olarak önüne koyması gerekmektedir.

Ölüm yıldönümünde Hatice yoldaşı anmak, asıl olarak devrim ve sosyalizm davasına daha sıkı sarılmak, partiye onun gibi başlamak ve adanmak demektir. Özellikle dönem itibarıyla düşünüldüğünde, bu çok daha büyük bir önem taşımaktadır.

Tam da bu inanç ve kararlılıkla devrim ve sosyalizm davasını kazanacağız.

M. Atak

Hatice Yürekli'ye...

*Bulanık denizlere
durulsun diye akan
berrak ırmaklardı onlar.
Ki, mevsimler geçidince uğurlanmaktalar.*

*Bir uçurum değildi
güneşin göz kapaklarıyla batışı.
Onları durulmuş zamanlara kavuşturan
görmeli bir şelaleydi fakat.*

*Ve en sığ yerinde akışlarının
yeşerterek yanlarından geçtikleri
bir toprak parçasıydı susku.
Teni yoklanınca hayatın,
İnsan yanından son kalan tanecikler de
akışlarına katıldı böylece.*

*Oy Hazal!..
Onaltı yaş bakışları arasında
düşlerime el yazınla giren
"Kadife tenli zamanlara" uzanan
dizeler dolandır damarlarında.*

*Usunda,
hırçın bir nehrin
kayalara vura vura gelişi
hayatın vadilerinden...
Ahengi
ve Ezgi'lenişi...*

*Yeraltı sularının türküsü bu.
Mutlak köpürecek bir damar bulur kendine.
Ve bir kez bestelendi mi,
ritmi olmayan yaşamlara inat
okyanuslara sevdalı ırmaklarca,
kendi akışlarınınca
hep söylenegelmiştir.*

Bir yoldaşın/Eylül 2001

Direnç çiçekleri

*Merhaba Hatice Yoldaş,
Bugün senin için kır çiçekleri topladım.
Kır çiçeklerini çok severmişsin,
Bir yoldaşın mektubunda geçiyordu.
Sana uçsuz bucaksız kırlardan demet demet kır çiçeklerini
Toplayıp getirmek isterdim .
Senin için en güzel hediye olurdu
Biliyorum,
Bugün kır çiçekleri topladım
Nereden biliyor musun?
Binlerce işçinin çalıştığı,
Çekiş seslerinin yeri göğü inlettiği
Sanayi sitesinin içinden.
Adımı da direnç çiçekleri koydum
İnadına güneşe gülen,
Direnç çiçeklerini topladım senin için.
Şimdi direnç çiçekleriyleyim, karşımda da sen varsın
Gülen gözlerin, ateşli yüreğin.
Yoldaşım ve direnç çiçekleri ,
Bir de işçi kardeşler.
Çekiş seslerini duyuyor musun?
1 Mayıs Marşı'nı çalıyorlar
1 Mayıs'ta alanlarda haykıracaklar
"Devrim şehitleri ölümsüzdür!"
Yoldaş, yüreğin biraz daha dayansaydı,
Görecektin ne güzeldi kızıl bayraklarımız.
Şimdi seni bir kez daha marşlarla uğurluyoruz,
Direnç çiçeklerinin açtığı baharda.*

D. Gökçe

Mamak İKE Nisan ayı etkinliklerinden...

Mamak İşçi Kültür Evi Nisan ayı programları kapsamında son iki hafta içerisinde bir dizi etkinlik gerçekleştirildi. Etkinlikler 1 Mayıs çalışmalarını çerçevesinde örgütlendi.

Etkinliklerden ikisi Ankara Öncü İşçi Platformu tarafından verilen seminerlerden oluşuyordu. Seminerlerden ilki "2002 1 Mayıs'ı, güncel anlam ve önemi" başlığını taşıyordu. İkincisi ise "Kapitalizm ve işsizlik" konulu idi. Etkinliklerimizin duyurusu ay başında hazırlanan program bültenlerimiz ve afişlerimizle yapıldı. Yaklaşık 1500 program bülteni dağıtıldı. 100 kadar da afiş asıldı. Mahallelerde ve sendikalarda çalışmalar yürütüldü.

"2002 1 Mayıs'ı, güncel anlam ve önemi" başlıklı seminer 7 Nisan'da 35 kişilik bir katılımla gerçekleşti. Dünyada ve Türkiye'de 1 Mayıs'ın anlamı ve önemi üzerinde durulan konuşmanın ardından, seminer bir söyleşi biçiminde sürdü. Tartışmalar savaş, IMF yıkım programları ve faşist terör eksenli olarak yapıldı. Bu yılki 1 Mayıs'ın önemine buradan doğru vurgu yapılarak, katılımı örgütlemenin, alanlara devrimci bir duruşla çıkmanın güncel bir görev olduğu ifade edildi.

"Kapitalizm ve işsizlik" konulu seminer ise 14 Nisan günü yapıldı. Seminere katılım ilki kadardı. AÖİP adına konuşan arkadaş, işsizliğin kapitalizmin yapısal sorunlarından olduğunu, çözümünün de bu düzene karşı mücadeleyle geleceğini, bununla beraber "Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi"

talebinin güncel bir mücadele konusu olduğunu belirtti. Konuşmasını işsizlik sigortası ve işgüvencesi yasası üzerine sürdüren konuşmacı, her iki yasanın bir aldatmaca olduğunu belirterek, gerçek bir işgüvencesi için mücadelenin önemine dikkat çekti. Daha sonra söyleşi biçiminde devam eden seminerde birçok katılımcı söz alarak, yaşadıkları sorunlar ve bu sorunlara karşı mücadelenin önemi üzerinde durdular. Seminer son olarak AÖİP'in kuruluş amaçları ve talepleri ifade edilerek bitirildi.

7 Nisan'da Mamak İKE olarak AÖİP'in seminerinden sonra bir Filistin etkinliği yaptık. Kısa zamana sığdırdığımız hazırlıklarımız programda bazı zayıflıklar yaratsa da, güzel bir atmosfer sağlandı. Programımızda söyleşi, müzik ve tiyatro gösterimi vardı. Söyleşide, siyonizm ve emperyalizmin Filistin'deki katliamcılığı ve bunun nedenleri ile birlikte Filistin halkının direnişi ve bu direnişin eninde sonunda kazanacağı vurgulandı. Arkasından verilen müzik dinletisiyle direniş marşları söylendi. Daha sonra, Ümit Altıntaş yoldaşın "Tek renk kızıl" öyküsünü oyunlaştıran tiyatro grubumuz ilgiyle izlendi. Saygı duruşuyla başlayan etkinlik kapanış konuşmasıyla bitirildi.

Mamak İKE'nin Nisan ayı etkinlikleri çerçevesinde 21 Nisan günü "Birlik ve dayanışma gezisi", 27 Nisan'da "Her alanda kadın" ile 28 Nisan'da 1 Mayıs'ı selamlama etkinliği var.

Mamak İşçi Kültür Evi çalışanları

Kavga başlayınca, ateşin uzağında duranlara...

Artık açmalı gözünü
Kavgada ateşin uzağında duran,
Başkası savunurken davasını
Seyirci kalan kişi
Artık açmalı gözünü
Katılmamış da olsa kavgaya,
Sonunda paylaşacak bozgunu.
Bir kenarda durmak falan boş,
Ne yapsa kaçamayacak kavgadan
Kendi davası için dövüşmeyen
Dövüşecek düşmanın davası için."

Brecht

Yarını kazanmanın olanaklarını bugünden yaratmak; uzun soluklu olmayı, sabırla ve bilinçle hareket etmeyi gerektirir. Yani oya gibi işlemek, sabırla, ince-ince, en güzele ulaşmak, insanca yaşamak için. Yani özgürlük kavramını gerçek anlamına kavuşturarak. Asalak egemen sınıfın hegemonyasından koparıp alarak, emek-sermaye çelişmesini ortadan kaldırarak. Yani yeni toplumun ilk adımı, **Sosyalizm...**

Yalnızca heyecanla mücadeleye atılmak, soluk tükenince tümüyle savrulup gitmek kaçınılmazı da beraberinde getirir. Bu sefer düşman sınıfın yanında, ona daha fazla nasıl hizmet edeceğini düşünür (düşündürür), onun kârlarını artırma teorileri üretirsin. Sen kırıntılarıyla yetinirken o insanlığı tüketmeye devam eder; geri dönüşüm sağlanmadığı (arz-talep dengesizliği nedeniyle) noktada, savaşlarla, nefes alma yolları arayarak.

Ayırına varmamız ve hiçbir zaman unutmamız gereken nokta var. Bu; bu kahrolası sistemin, insanlığın düşmanı olduğunu hep gözönünde tutmak, sinsice içimize kadar nüfuz ederek ve yanılsamalar yaratarak bizi etkisizleştirmesine izin vermemek gerektirir.

Unutmayalım ki, Brecht'in de çok güzel söylediği gibi;
"Kendi davası için dövüşmeyen
Dövüşecek düşmanın davası için."

Bugün sistem umutsuzluk tohumları ektiyor. Bu kadar saldırı (18 aydır süren ÖO, kitlesel işten çıkarmalar, sıfır zam dayatmaları vb.) karşısında tepkilerin yetersizliği ise daha da besliyor umutsuzluğu. Topyekün karşı saldırı örülemedi, yeni saldırılara da kapı arılıyor.

Dün, Paris Komünarları'nın yiğit direnişi, şanlı Ekim Devrimi'nin açtığı yol, bugün Arjantin sokaklarını burjuvaziye dar eden işçi, emekçi ve öğrenciler, Filistin direnişçilerinin onurlu savaşı, Roma sokaklarına sığmayan milyonlarca İtalyan işçi, yersiz umutsuzlukları umuda çevirebilmelidir. İnsanlık onuruna sahip çıkarak 18 aydır şehitlerle devam eden ölüm orucu direnişçilerinin yazdığı destan olabilmelidir umudumuz. Umudumuzu tarihsel gerçeklik ve haklılığımızdan alabilmeliyiz.

Evet, bugün ülkemizde önemli ölçüde suskunluk hüküm sürüyor. Ama bunun böyle sürmeyeceğinden de, kimsenin kuşkusu olmasın. Yarına hazırlanmak, saflarımızı belirleyerek mücadele hattında şimdiden yer almakla, işçi sınıfı davasına, bu davayı temsil eden ve ete-kemiğe büründüren kendi partimize sahip çıkarak örgütlenmekle mümkündür.

Suskunluğu gecenin sessizliği gibi yırtıp atmanın bugünden koşullarını, fabrikalarımızda, sokaklarda yarına hazırlanmanın koşullarını yaratalım. Unutmayalım ki kendi emeğimize, yarınımıza sahip çıkmak, insanı öğüten kapitalist üretim koşullarını ortadan kaldırmakla mümkündür. Geçici çözümler, kısır döngüden başka bir şey yaratmaz.

Geçici ve iğreti çözümlere değil gerçek ve kalıcı çözüme, yani devrime ve sosyalizme ihtiyacımız var. Herşeyimizi bu davaya adanalım, tüm gücümüzü ve enerjimizi bu doğrultuda seferber edelim.

Deniz İren

Sosyalizmi kazanmak için önce aileni kazan!

Kapitalizmin yakıcı gerçeklerinden biri de aile kavramıdır. Hala feodal bağlılıkların etkilerini taşıyor, gelenek-göreneklerini yarım yamalak yaşatmaya çalışıyor.

Kapitalizm yıllardır işçi-emekçilere, tüm araçlarıyla, ailenin bütünlüğü propagandası yapar, ailece yapılacak fedakarlıkları sıralayıp durur. Devrimcileri, komünistleri yalnızlaştırma, onları toplumdaki koparıp öcü gibi gösterme politikasını da en ince biçimde işler, emekçilere benimsetmeye çalışır. Son süreçte tüm ilişkilerde olduğu gibi aile ilişkilerinde de bireylerin bir arada kalmasını maddi çıkar kaygısına dönüştürmüştür kapitalizm.

Kapitalizme karşı sosyalizmi kurma savaşı veren devrimciler, komünistlere burada büyük bir görev ve sorumluluk düşüyor. Aileden kopuk yaşamak değil, onları kazanmak sorumluluğu bu. Eksik bıraktığımız yanları bir kez daha gözden geçirmeli ve kendimizi sorgulamalıyız. Çok yakıcı bir gerçek, birçok aile çocuğunun devrimcilik yapmasından eziklik duyar ve bunu yaşar. Aile işçidir, memurdur, işsizdir, ezilendir. Çocuğunun mücadelesinin ezilenler için, ezilenlerin kurtuluşu için olduğunu kendisine bile itiraf edemez ve niye bizim çocuğumuz der...

En yüce bağlılık yoldaşıktır, en sıcak, en temiz bağlılıktır. O halde niye aile bireylerimiz de yoldaşlarımız olmasın? Ya da bu en yüce bağlılığın önemini biz şehit düşünce anlasın?

Uğruna canımızı feda ettiğimiz sosyalizmin yakıcılığını, gerekliliğini kabul ettirmeliyiz en yakınlarımıza. İçinden geçtiğimiz bu süreçte beni bu yazıyı yazmaya iten sebep yaşanan Ölüm Oruçları'dır. Ölüm Oruçları'nın öğrettiği gerçeklerden biri de bu diye düşünüyorum.

Yaşadığım deneyimleri aktarmak ve ders çıkarmak gerektiğini düşünüyorum.

Yakın çevremizde Ölüm Orucu'nda olup tahliye olan bir devrimciyi ziyarete gittik. Babasının tepkisiyle karşılaştık, üstü kapalı kovulduk.

Bir başka ziyaret ailelerin çoğunlukta olduğu bir ziyaret olarak gerçekleşti; direnişçi direnişini evinde devam ettiriyordu. Olumlu karşılandık, sohbetler oldu ve uğurlandık. Ama ailede bir umut vardı; direnişi bitirmesi için ikna eden olur muydu evlatlarını?

Bir direnişçi ise ailesinden uzak kalmak istemişti ve yoldaşlarının evinde şehit düştü. Cenazeyi aile yoldaşlarını beklemeden alıp götürdü.

Bölgede yaşanan toplu gözaltı sürecinde bir aile çocuklarının kandırılarak getirildiğini söylüyordu. Kandırıldığı iddia edilen devrimcinin 27 yaşında bir işçi olduğunu öğrendik, vb...

Kendimizi kazanıp örgütlenirken ailelerimizi unutmamalı, sekterlikle değil, inatçı bir yapıcılıkla onlara ideallerimizi anlatmalı, desteklerini almalıyız.

Zor olanı başarmak için, sosyalizm için, ananı, babanı, kardeşlerini gözardı etme; kocanı, karını, çocuklarını kazan ve örgütle; sosyalist kültürü ailene işle... 1 Mayıs'ta alanlara yalnız gelme!

Analar, babalar; en değerli varlığımız olan çocuklarımızı yalnız bırakmayalım. Çocuklarımız güzel bir gelecek için ölüyor, bizim için ölüyor. Ölümlere dur diyebilmek için partinin öğretileriyle örgütlenip geleceğimize biz de sahip çıkalım.

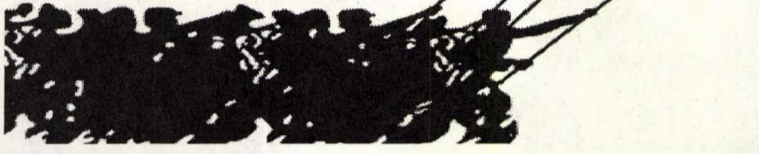
Ölüm Oruçları'nda bugüne kadar onlarca şehit verdik. Ölümlere dur demek için, çocuklarımızı sahip çıkmak için birlikte alanlara çıkalım!

**Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!**

İzmir'den bir anı

Mücadele

Postası...

Filistin direniyor...

İsrail'in Filistin topraklarında sürdürdüğü işgal ve katliam ikinci haftasını geride bıraktı. Onca katliam ve işkenceye karşın topyekûn bir direniş sergileniyor Filistin topraklarında. 1967 işgalinden bu yana diğer Arap ülkeleri (Suriye, Ürdün, Mısır) pes ederken, Filistinli örgütler mücadelelerini sürdürdüler. Başta Arap şeyhlikleri olmak üzere diğer devletler kaygıyla izlemekten başka bir şey yapmıyor. Sadece Irak petrol ihracını kesti. AB devletleri ise tam bir ikiyüzlü tutum içinde. Sermaye hükümetinin Başbakanı Ecevit "Bu yapılan soykırım" dedikten birkaç gün sonra çark ederek, "sözlerim yanlış anlaşıldı" diyerek İsrail'den özür diledi.

Dünyanın birçok ülkesinde ABD ve İsrail karşıtı eylemler yayılarak sürüyor. Arap ülkelerinde gündür kitlesel eylemler gerçekleştiriliyor. Eylemlerin gerici Arap yönetimlerini de hedef alması nedeniyle göstericiler devletin azgın saldırısına uğruyorlar. Ülkemizde de işçi ve emekçilerin katılımıyla Filistin halkıyla dayanışma yürüyüşleri, miting ve gösterileri yapılıyor.

ABD emperyalizmi 11 Eylül sonrası "sonsuz özgürlük" adı altında dünyayı yeniden yapılandırmak istemektedir. Bunu da dünyanın neresinde olursa olsun "terör örgütlerini ve yandaşlarını" çökertmek amacıyla yapacağını ilan etmiştir. Afganistan işgali tamamlandıktan sonra sıra Ortadoğu'ya gelmiştir. Önce Irak hedef tahtasına oturtulmuş, fakat diğer emperyalist ülkelerden gereken onay alınamayınca, bölgenin en sorunlu yeri Filistin'e saldırmıştır. Bir taraftan işgal sürerken, diğer taraftan Lübnan, Suriye ve Irak'a gözdağı veriliyor. Böylece diğer bölge devletlerine de ayağını denk alın deniliyor. Koşullarımızı kabul etmezseniz sizin de topraklarınızı işgal edip, yağmalarız!

SSCB ve Doğu Bloku dağılıncı, dünya kapitalizmin vahşi sömürü ve zulmü ile karşı karşıya kaldı. Öyle ki, emperyalistler dünyanın her yerinde hoyratça at koşturuyor. Emperyalizmin "yeni düzeni"ne direnenler ise tehdit ve şantaj yoluyla boyun eğdirilmeye çalışılıyor.

ABD emperyalizminin Afganistan'a yerleşmesinden sonra Orta Asya'da güçler dengesini kendi lehine çevirmiş görünüyor. Hazar petrolü ve doğal gazını çıkarmak, işlemek ve dünyaya pazarlamak için ABD kendini askeri açıdan güvenceye almış, bununla da yetinmeyerek Kafkas (Gürcistan, Azerbaycan ve Ermenistan) devletlerine askeri üs ve danışmanlıklar yerleştirmiştir. ABD bununla yetinmeyeceğini, sırada Irak olmak üzere Ortadoğu olduğunu açıkça vurguladı. Neden Ortadoğu? Çünkü dünya petrol ve doğalgaz rezervlerinin çok önemli bir bölümü bu bölgede bulunmaktadır. Bu çok önemli yeraltı kaynağını kendine sorunsuz bir biçimde aktarmak istemektedir. Siyasi ve askeri açıdan üstünlüğe sahip olan ABD emperyalizmi, ekonomik alanda da diğer rakip emperyalistlere karşı üstünlük sağlamak istemektedir. Her ne kadar AB'li emperyalistler bu durumdan memnun olmasalar da, ellerinden pek bir şey gelmiyor. Rusya ve Çin de halihazırda karşı çıkacak güçten yoksunlar.

ABD bölgedeki egemenliğini pekiştirmek, çıkarlarını güvencelemek için Ortadoğu'daki mücadele dinamiklerinin ezilmesini istemektedir. Filistin topraklarının işgal edilmesi bundan dolayıdır. Ama unutulana bir şey var. O da Filistin halkının topyekûn direnişi. Modern tanklara, toplara ve füzelere karşı kadın-erkek, çocuk-çocuk demeden direniyor Filistinliler. Geçmişten beri var olan direniş geleneği ile başta Ortadoğu halkları olmak üzere tüm dünyaya örnek ve ilham kaynağı oluyor. Onursuzca teslim olmaksızın özgür geleceği için direniyor Filistin halkı.

Tarihin hiçbir döneminde görülmemiştir, bir ulusa özgürlüğünün kendiliğinden verildiği. Tam tersine özgürlük savaşarak kazanılır. Filistin direnişi bunu bir kez daha kanıtıyor.

R. Deniz

Filistin ve ÖO direnişçilerinin ruhuyla 1 Mayıs'ta alanlara!

1 Mayıs işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Özü itibariyle iki sınıfın, işçi sınıfıyla burjuvazinin karşı karşıya geldiği gündür.

1 Mayıs'ı hangi koşullarda kutlayacağız?

Son yıllarda işçi sınıfı tarihinin en kapsamlı örgütsüzleştirme, esnek üretim, özelleştirme, taşeronlaştırma saldırılarıyla yüz yüze. Patlak veren krizler sermayenin işini görülmedik biçimde kolaylaştırdı. Kriz emekçilere kanıksatılarak bundan alabildiğine yararlandı. Bu süreçte yoksulluk, kölece çalışma ve yaşam koşullarıyla yüzyüze kaldı emekçiler.

Tüm bu saldırılara rağmen, işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden verilen yanıt bunlara karşı koyacak düzeyde değildi. Sınıf cephesinde yoğun bir öfke olmasına rağmen, örgütsüzlüğün, dağınıklığın baskın çıkması, mücadeleyi ortaklaştırmanın önündeki en büyük engellerden biri oldu. Aynı zamanda işçilerin halihazırda tek kitlesel örgütü olan sendikalar bu duruma seyirci kaldılar. Bununla da yetinmeyerek, işten atılmamak adına birçok hakların gaspedilmesine sessiz kaldılar. Bu utanç verici tutumlarıyla sermayenin değirmenine

su taşımaya devam ediyorlar.

1 Mayıs'ta gündemlerimizden biri sendikacıları görev başına çağırarak olmalıdır. Gebze'de şu sıralar yapıldığı gibi, işyerlerinden, fabrikalardan, komiteler oluşturup taban örgütlülüklerini yaratmak olmalıdır.

Yanı başımızda Hitler faşizmini aratmayan biçimde siyonist İsrail tarafından katledilen Filistin halkının onurlu direnişi var. Tüm dünyanın gözleri önünde ABD emperyalizminin desteğiyle Filistin halkı soykırımdan geçiriliyor. Buna karşı dişiyle, tırnağıyla, özgürlüğe duyduğu inançla direniyor Filistin. Nerede görülmüştür, küçük çocuğuna kadar sonuna dek direniş iradesi gösteren bir halk.

Yanı başımızda süren Filistin direniş ruhunu 1 Mayıs'ta alanlara taşıyalım! 540. günleri geride bırakan Ölüm Orucu direnişinde sergilenen güçlü iradeyi 1 Mayıs'ta alanlara taşıyalım!

**1 Mayıs'ta mücadele alanlarına!
Yaşasın işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışması!
Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!**

H. Eren/İstanbul

Lozan'da Filistin sorunu üzerine panel

7 Nisan günü İsviçre'nin Lozan kentinde Ortadoğu'daki gelişmelerle ilgili olarak Filistinliler'in düzenlediği bir panel gerçekleştirildi. Panelistler İngilizce ve Fransızca olarak yaptıkları konuşmalarla Ortadoğu'daki gelişmelerin anlamı ve önemi üzerinde durdular. Panelistlerin konuşmaları yer yer ayakta alkışlandı.

Salonda sadece Filistinliler değil, Yahudiler

de vardı. Yalnız Fransızca konuşma yapan panelistin konuşması esnasında bir grup Yahudi dinleyici konuşmayı protesto ederek salonu terketti. Kalan Yahudiler soru-cevap bölümünde söz alarak tartışmalara katıldılar.

Pazar akşamı olmasına rağmen panele yaklaşık 300 dinleyicinin katılması anlamlıydı.

Bir okur/Lozan

Kölelik zincirlerini kırmalıyız!

Sermaye devleti şovenizm zehirini ve kokuşmuşluğunu emekçilere enjekte ediyor. Emekçi semtleri devletin yeni bir provokasyonu ile karşı karşıya. İrkçi-faşist propagandalarla halklar arasına düşmanlık tohumları ekiliyor. Ezilen emekçi yığınlar son günlerde Alevi-Sünni, Türk-Kürt çatışmasına sokulmak isteniyor. Başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçi yığınlar topyekûn bir saldırıyla yüzyüzedir. Hergün biraz daha körüklenen mahalle çatışmaları bunun göstergesidir. Ezilen emekçi güçler kendi içerisinde birbirine düşürülmeye çalışılmaktadır. İstanbul Esenler semtinde yaşananlar buna bir örnektir.

Kapitalist sistemden tüm bunların hesabını sorma ihtiyacı artık kendini daha yakıcı bir biçimde hissettirmektedir. Bir avuç asalağın,

biz işçi-emekçileri iliklerimize kadar sömürürken, canımız üzerinden de akıl almaz oyunlara giriştiğini görmeliyiz. Bu oyunları boşa çıkartmalıyız. Bu çürümüş düzenlerini başlarına yıkmalıyız.

*Ve bir gün uyanıp uykudan
Ve kölelik zincirlerini kırıp
Zulme karşı çıkıp
Döküleceğiz sokaklara
Alanlara
Ellerimizde Kızıl Bayraklarla,
Hem fabrikalar yürüyecek
Hem semtler
Zapt edecek bu ülkeyi
Emekçiler
Ekimciler...*

SY Kızıl Bayrak okuru/Adana

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlık Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Direnen Filistin'e!..

Belki sen, şu bir karış toprağımı da alacaksın bir gün, atacaksın belki de gençliğimi zindana, neyim var, neyim yoksa atalarımın kalma, yağma edeceksin belki de hepsini, kabımı kacağımı, küplerimi, hasırımı, kilimimi, sedirimi.

Yakacaksınız belki de kitaplarımı, şiirlerimi. Yem edeceksin belki de vücudumu kurda kuşa. Belki de ölüm saçan korkuluğu diyeceksin köyümüze. Ama hiçbir zaman oturmayacağım pazarlığa seninle, ey güneşin düşmanı, sıkacağım dişimi, dayanacağım, son damlasına dek kanımın.

Semih El-Kasım

Ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten, geliyorum yaşamak için. Bırak, ışıldayan bir yara bağışlasın bana sesini, bırak da kinler büyüsün, kafeslerin içimde ektiği, bırak, uzlaşmazlık çıksın ortaya, yıkımların doğurduğu. Yaramın üstünde yürümeyi öğretti bana celladın bıçağı. Yürümeyi, hem de yorulmadan yürümeyi. Direnmeyi öğretti. Direnmeyi.

Mahmut Derviş